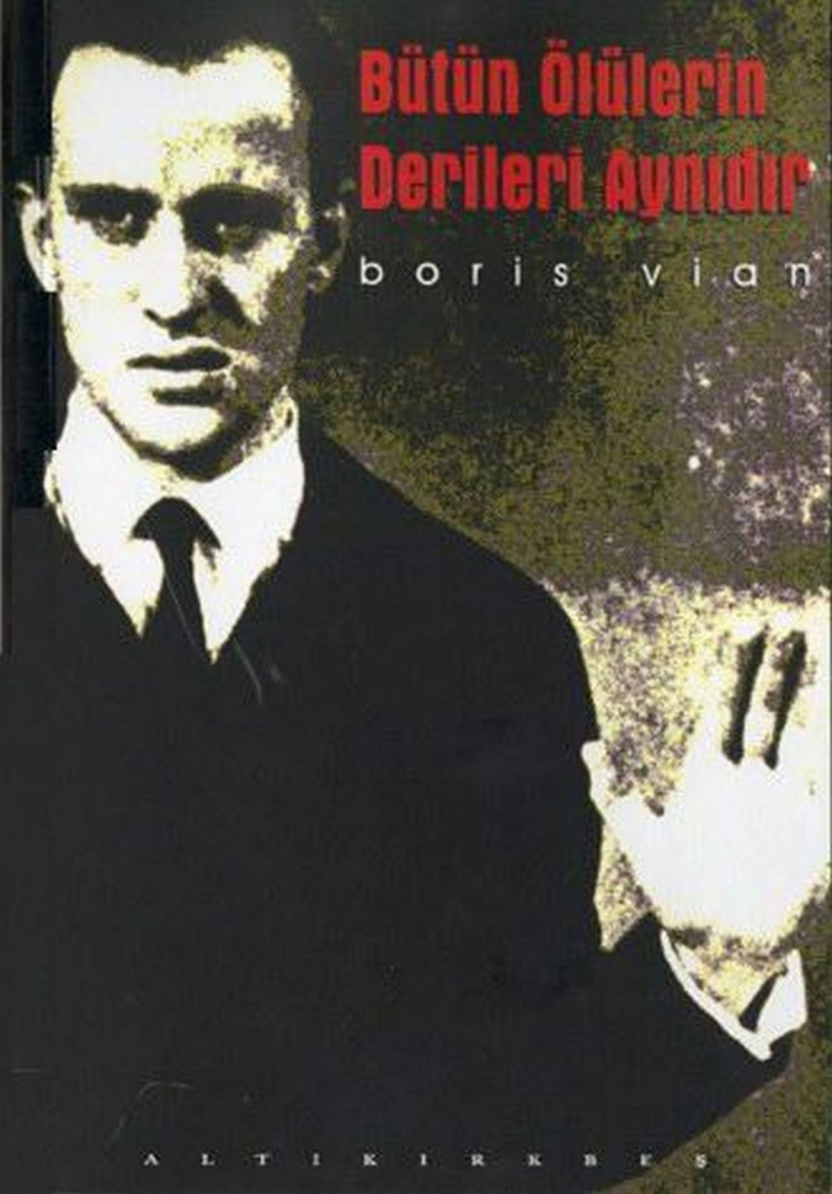
# Bütün Ölülerin Derileri Aynıdır

boris vian



ALTIKIRKBEŞ


in sinci arc sanitate

ALTIKIRKBEŞ YAYIN 74
Neredeyse Bütün Eserleri – 6
Boris Vian - Les Morts Ont Tous La Même Peau, 1948
Türkçesi:Olcay Kunal

1. Baskı: Eylül 1992, Mitos Yayınları
3. Baskı: Haziran 1996, Mitos Yayınları
Altıkırkbeş yayın'da 1. baskı: Ocak 1999

Yayın Yönetmenleri
Çetin Şan / Kaan Çaydamlı

Yayına Hazırlayan
Çetin Şan

Kapak Tasarımı
2 Tasarım
Mehmet Ulusel /Erol Egemen

*Baskı*
**Umut Matbaacılık**
(0-212) 637 09 34

Bu çevirinin tüm yayın haklarını sahiplendik. Tanıtım alıntıları dışında – makul boyutlarda – izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve yasalarımıza göre suç sayılmaktadır. Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize sorarsanız uygar dünya adına seviniriz.

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler, yukardaki açıklamadan bağımsızdırlar. Onlar istedikleri ALTIKIRKBEŞ kitabını veya metnini çoğaltabilir, bozup yeniden yaratabilirler. Okurlarımızı yasal dergileri değil "fotokopi fanzinleri" izlemeye çağırıyoruz. Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi. Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS.

*ALTIKIRKBEŞ YAYIN*
bir Kaybedenler Kulübü tribidir.
**Yazışma Adresi:** P.K. 114 Acıbadem, İstanbul
**Konuşma Adresi:** (0-222) 221 88 02

## Boris Vian
**(1920 - 1959)**

Savaş sonrası, Saint-Germain-Def-Prés'nin etkileyici (ama tanınmamış) yüzlerinden biri olan Boris Vian'ın dehası ölümünden sonra keşfedildi. Ecole Centrale'ın renkli ve karmaşık kişilikli öğrencisi, caz müzisyeni, senarist ve kısa film amatörü, oyun yazarı, düz yazının her alanında kalem oynatıcı, şair, mühendislik ve araba yapımına kadar varan geniş bir ilgi alanına sahipti. Alfred Jarry'nin büyük hayranlarındandı. 1946'da yazdığı ve Vernon Sullivan adlı hayali bir Amerikalının romanının çevirisi olduğunu iddia ettiği *Mezarlarımıza Tüküreceğim* ile büyük skandal yarattı. Olayın büyümesi üzerine kitabı İngilizceye çevirerek yeniden yazdı. Ateşli bir polisiye okuruydu. Daha sonra aynı hayali isimle üç roman daha yazdı ve hepsi tarafımızdan basılacaktır. Edebi alanda, – eleştirmenlere göre – asıl gücü kendi adıyla yazdığı dört romandan – *Günlerin Köpüğü*, *Pekinde Sonbahar*, *Yürek söken* ve *Kırmızı Ot* – gelir. Caz eleştirilerinden gazete yazılarına kadar oldukça geniş bir alana dağılan eserleri vardır. Bu eserlerin ortak noktasını zaman zaman şiirsel ve fantastik, zaman zaman kara mizah ve bazen saldırganlaşabilen stili oluşturur. Alışılmış kalıpların dışına çıkarak, Fransız dilinin cümle yapısını kırmış, yanyana gelmeleri olanaksız olan sözcükleri, şaşırtıcı bir şiirsellik ve uyumla birleştirip, tam bir özgürlük içinde -geriye bakmaksızın bir kerede, görüntüsü vererek- yazmıştır. Sözel fantezilerinin ötesinde, biçeminin ritmi, her sayfada, olaylara, heyecanlara, yalnızlık içindeki sayıklamalara dönüşür.
*Mezarlarımıza Tüküreceğim* adlı romanının sinemaya uyarlanmış halini izlerken, öngördüğü gibi, 40 yaşına varmadan ölmesi, Vian'ın hızını ve oburluğunu açıklar.
Altıkırkbeş Yayın'ın saygıyla selamladığı saygın dostlarından biridir.

Türkçede Boris Vian: *Günlerin Köpüğü* (E Yayınları); *Pekinde Sonbahar* (Can Yayınları); *Yüreksöken* (Can Yayınları); *Kırmızı Ot* (Altıkırkbeş Yayın); *Kurtadam* (Altıkırkbeş Yayın); *Pornografi Üzerine* (Altıkırkbeş Yayın); *Bir Karakedi İçin Blues* (İmge Yayınları)
Fransa'da Vernon Sullivan adıyla basılanlar: *Mezarlarımıza Tüküreceğim* (Akyüz Yayınları); *Bütün Ölülerin Derileri Aynıdır* (Altıkırkbeş Yayın); *Ve Bütün Çirkinler Öldürülecek* (Altıkırkbeş Yayın); *Kızlar Farkına Varmıyor* (Altıkırkbeş Yayın);

## kişisel toplantı notları . . .

**I . /** *"sen açıkça söyledin: 'biteceği için bitmiştir.' sonuçta bunları sana mı, yoksa kendime mi yazdığımı bilmiyorum. belki yine yazarım – sana / bana –"*
kızlardan gelen mektuplardan . . . özel koleksiyon.

**kadıköy kuralları:** kurgu gücünü kaybeden bir kadıköylü, yaşama karşı silahsız kalmış sayılır ve beyoğlu bar ortamlarında kurban olarak satışa çıkarılır. bu işin sonunda cihangir'de pis bir çarşafın üstünde kullanılmış[1] olarak uyanabilir ki, bu durumda düş, bir daha yanına gelmez. tersi de olmuş ama yalanlanmıştır.

1.– Aslında her şey iki sıra arkamda oturan adamın, gözlerini eşit mesafeden ve sürekli olarak, enseme diktiğini hissetmemle başladı. sonra üç sol çaprazdaki bankacı – bence – kadın ona katıldı. sayılarının geometrik olarak arttığını anlamam uzun sürmedi elbette. belirsiz bir düzen çerçevesinde gezinen, uzun, zayıf parmaklı çaycının, iki martıyı peşime takmasıyla olay önlem almam gerektirecek boyuta gelmişti. Emin olmak için birkaç test yaptım. Sonuç: olumlu. İkiz olduklarını bir an bile düşünmediğim simitçilerin, gelişmeleri şifreli hareketlerle gazete bayisine bildirmeleriyle birlikte harekete geçtim. seçilmiştim ve izleniyordum. yaptığım her şeyi durdurdum. sadece belirsiz bir noktaya bakarak zaman kazanmaya çalıştım. durmadan taklalar atan ve para toplayan deli selim'e bakındım ama aradan çok zaman geçmişti. anladım. *"aşk bomboş bir park şimdi"* adlı nakaratı tavan hoparlörlerine vererek, ortamdaki kadınları ve âşıklarını etkisiz hale getirdim. cebimdeki *zemberek*'in üçüncü sayısını açıp 'anatomik difransiyel' yazısını okudum. makalede geçen *"felsefe bir metindir ve satıh üzerinde bulunma sebebi bir çeşit entropidir,"* cümlesi, aşk ve bomboş park kavramından kurtulmayı başarabilen uzun, zayıf parmaklı çaycı ve birkaç sağır martıyı da ekarte etti. bir kez daha kurtulmuştum ve conan'ın dediği gibi, "yapamayan ölür."

**Ç.**
kentte yaşıyorum ve sıkılıyorum

**II . / (II. bölüm)**
*Bir mühendisin sair zamanları* /Hikmet kitapevi /günce dizisi - 4/birinci baskı -1924 /İST.

03:17/Açık bir televizyon, biri tıkabasa dolu iki kül tablası, kanepede uyuyan bir kadın – aynı kadın olduğu, birini öpmek üzereymiş gibi uzayan dudaklarından ve ağzının kenarından belli belirsiz ama sürekli sızan tükürükten şüphe götürmez biçimde belliydi – iki berjer koltuk, iki kahve ve bir konyak bardağı, ayraç olarak kullanılmış eski bir milli piyango biletinin ucunun sarktığı, ağırlıkla yeşil kapaklı bir kitap, bahsi geçen kitabın altında duran orta kalınlıkta iki cilt daha ve koltukta başı yana düşmüş o, yerde ayağının tam dibinde iyice koyulaşmış bir kan birikintisi.

05:48/Kadının çığlığıyla sıçrayarak uyandı, anlamaya çalışan o tanıdık yüz ifadesiyle bir süre hareketsiz kaldı. Daha sonra kalkıp sabaha karşı öldürdüğü kedinin leşini ensesinden tutup çöpe atmak üzere odadan çıktı. Kadın bacaklarını altına toplamış, koltuğun öbür tarafına – aynı kadın olduğu, cımbızla inceltilmiş kalın kaşlarından ve ekmeği her seferinde önce ortadan ikiye ayırıp sonra dilimlemeye başlamasından açıkça belliydi– kan birikintisinden kaçmaya çalışırmış gibi büzülmüştü.

06:02/Geri geldiğinde elinde bir kova ve çok sayıda sarı bulaşık bezi vardı. İyice pıhtılaşmış kanı temizleyip kirli suyu ve bezleri atmak üzere salondan çıkmadan – aynı kadın olduğu, bakışlarındaki o hep var olan yorgun ve yumuşak ışıktan biraz tanıyan herkesin hak vereceği kadar belliydi – kadını öldürdü.

**K.**
devam edecek

# boris vian
# [vernon sullivan]

•

# bütün ölülerin derileri aynıdır

türkçesi: olcay kunal

altıkırkbeş yayın
istanbul, 1999



# I

O akşam fazla müşteri yoktu, bu durumda orkestra her zamanki gibi cansız çalıyordu. Benim için fark etmezdi. Ne kadar az gelirlerse o kadar iyi olurdu. Her akşam karşında zorla ya da temiz temiz dışarı atacağın yarım düzine herif olması, zamanla yorulmana neden oluyordu. Oysa, başlangıçta bundan keyif alırdım

Hoşuma giderdi; bu domuzların ağızlarını burunlarını kırmak bana zevk verirdi. Ama beş yıl, bu spordan bıkmama yetti. Onlar farkında olmadan, her akşam suratlarını dağıtanın bir melez, bir renkli olduğunu bilmeden beş yıl geçti. Evet, önceleri hoşlanırdım bundan. Ya kadınlar; viski dolu o pislikler . . . Pılıpırtıları ve bağırsaklarındaki alkolle onları arabalarına tıkıyordum. Her akşam, her hafta. Beş yıl boyunca . . .

Nick bu iş için bana çok iyi para ödüyordu, çünkü tipim fena değildi ve gürültüsüz patırtısız onları etkisiz hale getirmeyi beceriyordum. Haftada yüz doları doğrultuyordum.

Hepsi sakin sakin oturuyordu. Yalnız, köşede, içlerinden ikisi gürültü yapıyordu. Önemli bir şey değil. Yukarıdakilerde de hareket yoktu. Jim tezgâhının arkasında uyukluyordu.

Yukarıda, Nick'in yerinde, oyun oynanıyordu; tabii ki ahlaksızca oyunlar. İstendiğinde kız bile bulunabiliyordu. Aynı zamanda içiliyordu da, fakat kimse taşkınlık yapmıyordu.

Köşedeki ikisi, zayıf, çelimsiz bir herifle kumral, bıkkın bir kadın dans etmek için ayaklandılar. Sadece iki kişi oldukları sürece fazla bir tehlike yoktu. Olabilecek en kötü şey masalara çarparak ağızlarını burunlarını yamultmalarıydı; ve ben onları nazikçe yeniden masalarına oturtacaktım.

Gerindim. Jim'in uykusu gittikçe ağırlaşıyor ve üç müzisyen de artık çalmıyordu. Farkında olmadan, elimle smokinimin iç yüzünü perdahladım.

Onların ağızlarını burunlarını dağıtmak artık çok zevkli gelmiyordu bana, garip olan da bu ya. Alışmıştım. Beyazdım.

Biraz önce kendi kendime söylediklerimin farkına vararak irkildim.

— Bir kadeh içki yolla, Jim.

— Viski mi? diye mırıldandı Jim, bir rüyadan uyanarak.

— Viski. İçinde fazla viski olmasın.

Beyazdım. Beyaz bir kadınla evliydim. Beyaz bir çocuğum vardı. Ve annemin babası da Saint-Louis'de dok işçisi olarak çalışmıştı. Hayal edilebilecek en koyu dok işçisi. Bütün hayatım boyunca nefret etmiştim Beyazlardan. Saklanmıştım, kaçmıştım onlardan. Onlara benziyordum, ama o zamanlar beni korkutuyorlardı. Şimdi ise, o sıralarda neler çektiğimi anımsamıyordum bile, çünkü artık dünyayı Siyah gözlerimle algılamıyordum. Benim evrimim haberim olmadan, yavaş yavaş yapılmıştı; ve o akşam kendimi, dönüşmüş, değişmiş, benliğini yitirmiş bir halde görüyordum.

— Çekip gitseler ya . . . dedim Jim'e.

Konuşuyordum, çünkü bir şeyler yapmam gerekiyordu. Sesimi duymam gerekiyordu.

— Evet . . . dedi Jim, yorgun bir ses tonuyla.

Saatine baktı.

— Daha erken.

— Ne fark eder? dedim. Bir defalık daha erken kapatabiliriz. Hem bak, yukarısı fazla kalabalık değil mi?

— Anlamıyorum, dedi Jim. Her tarafta kalabalık artıyor.

O ana kadar dans eden adam ve kadın, kendilerini bir koltuğa attılar ve gürültüyle çöktüler. Kadın oturdu ve elini burnuna götürdü. Saçları dağılmış ve tamamen sersemlemiş bir haldeydi. Herif nedensizce gülerek olduğu yerde durdu.

— Çıkar şunları, dedi Jim. Kurtar bizi bu sıkıntıdan. Sepetle şunları.

— Of! diye fısıldadım, bunlar gitse de diğerleri daha kalacak.

Onlara yaklaştım ve kadına kalkması için yardım ettim. Herife gelince, koltuk altlarından kavradım ve ayağa kaldırdım. Ağır değildi. Yine eften püften, tüysıklet bir herif.

— Sağ ol şekerim, dedi herif bana.

Bunun üzerine kadın ağlamaya başladı.

— Ona şekerim deme, dedi kadın. Senin şekerin benim.

— Elbette şekerim, dedi adam.

— Evinize dönmek istemez miydiniz? diye teklif ettim.

— Hayır, dedi adam. Tabii ki isterim.

— Arabanıza kadar götüreyim sizi, dedim. Ne renk?

— Aaa . . . Orada . . . dedi herif belirsiz bir hareketle boşluğu süpürürcesine.

— Harika, dedim. Onu bulacağız. Gelin bakalım kuzularım.

Kadın koluma asılıyordu.

— Güçlüsünüz ha? dedi kadın.

— Ben ondan daha güçlüyüm . . . dedi adam.

Daha ne yapacağını doğru dürüst kestiremeden, mideme hatırı sayılır bir yumruk attı. Hıyar bir deri bir kemikti, ama yine de soluğum kesilmişti.

— Haydi, haydi, dedim.

Her ikisini de kolundan yakaladım; ve herifinkini biraz sıktım. Beti benzi attı. Yeşilleşti.

— Gelin, diye tekrarladım. Uslu uslu evinize döneceksiniz.

— Ben uslu olmak istemiyorum, dedi adam.

Biraz daha sertçe sıktım. Elimden kurtulmaya çalıştı, ama boşuna.

— Haydi, haydi, diye tekrarladım. Biliyor musunuz, daha önce bir beyefendinin kolunu bu şekilde tutarak kırmıştım.

Ayağımla açtığım kapıya kadar sürükledim onları.

— Hangi arabaydı? dedim.

— Üçüncü . . . dedi kadın. Orada . . .

Aynı kocasınınki gibi bir belirginlikle araba dizisi içerisinden birini işaret etti. Rasgele birinden başlayarak üç tane saydım ve onları bulduğum arabanın içine tıktım.

— Kim sürüyor? diye sordum.

— O, dedi adan.

Doğru tahmin etmişti. Arabanın kapısını üzerlerine kapadım.

— İyi geceler, dedim. Tatlı rüyalar.

— Görüşmek üzere, dedi adam elini sallayarak.

Bara geri döndüm. Hiçbir değişiklik yoktu. Biraz önce kalkan iki müşteri çıkıyordu. Esnedim. Jim de esnedi.

— Ne meslek! dedi.

— Yaşasın, Nick iniyor . . . dedim.

Nick'in inişi barın kapatılacağının işaretiydi.

— Yaşasın . . . dedi Jim.

Onun gibi konuşuyordum. Onun gibiydim. İşte kanıtı; benimle konuşurken bile bana bakmıyordu.

Ve sonra barın altındaki küçük zili duydum. İki kere çaldı. Yukarıda bana ihtiyaçları vardı.

— Haydi, diye mırıldandı Jim. Kovala şunların hepsini.

Merdiveni örten kadife perdeyi açtım ve küfrederek tırmandım. Tanrım, bu orospu çocukları bıraksalar da rahat rahat evime gitsem.

Karım uyumuş olmalıydı . . . Yatak sıcak ve yumuşak olmalıydı.



# II

Çelik ve betondan merdiven ayaklarımın altında boğuk bir ses çıkartıyordu. Oldukça çevik tırmanıyordum. Bu kutsal kasları çalıştırmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordum. Onlara çok şey borçluydum. Merdivenin öbür ucundan başka bir kadife perde daha vardı. Nick kadifeyi çok severdi. Kadifeyi ve etli butlu kadınları. Ve tabii parayı . . .

İlk odanın tavanı alçaktı, koyu kırmızı iç duvarları vardı. iki düzine herif paralarını Nick'in güzel gözleri uğruna çarçur ediyorlardı. Nick duvarlardan biri boyunca, biraz sinirlenen insanların, oranın gedikli kızlarıyla sakinleşebilecekleri, içinde birbirinden ayrı dört bölme olan bir oda yaptırmış ve odanın ortasına da bir masa koydurmuştu. Nick bu kızlara bir yüzde veriyor muydu yoksa vermiyor muydu bilmiyorum, ama işten hiç kaçmadıkları gibi, patronla da her zaman, çok iyi anlaşıyorlardı.

Rastlantı eseri, yine o ünlü bölmecikler yüzünden rahatsız

ediliyordum. Odaya girdiğimde beş kişi vardı, küçük pervazın üstünden eğilmiş içeriye bakıyorlardı. Nick beni fark etti ve heriflerin sessiz seyrinden bölmedekileri kurtarmam gerektiğini işaret etti. Kızlardan ikisi herifleri kollarından tutmuş çekiyorlardı, ama pek başarılı değillerdi. Daha elimi ilk sıradaki oğlanın omuzuna koymamla, bu başarısızlık bozulmaya başladı. Kuşkusuz Maxine'di; oğlanın beni yanına ittiği cüce tarafından tüm yüzü kaplanmış, eli ayağı düzgün, küçük kumral. Yüzünün aldığı ifadeyi görür görmez gülmemi tutamadım. Herif çok hızlı vurabilecek durumda değildi, ama kız korkudan altına yapmıştı, tiksinmiş ve bu da onu azıcık öfkelendirmişti.

— Domuz oğlu domuz! . . .

Vatoz sırtı kadar sert bir sesi vardı. Daha bitirmemişti ve bir herifin – bir sarhoşun bile – hayatında unutulmaz bir yeri olabilecek bir çift tokat attı. Bu arada ben, herifin arkasındaydım. Tam kıza misilleme yapmak üzereyken, kolundan yakaladım ve işi kendi yolumla halletmeye başladım. Kötü bir yol değildi, hiç olmazsa kızın düşünce tarzını anlamıştım.

Aynı anda göz banyosu da yaptım. Bölmedeki ikili dikkatsiz davranıyordu. Kız memelerine kadar açıyordu elbisesini; çilli vücuduyla güzel, mavi gözlerinden babasının İrlandalı olması gerektiği anlaşılıyordu. Herif enlemesine kızın üstündeydi, kızın vücudunu yalıyordu. İyi bir müşteri olmalıydı, çünkü bu bölmeyi bu şekilde kullanma hakkı herkese verilmezdi. Tam anlamıyla viski içinde yüzüyorlardı, ancak herif kızdan daha düzgün duruyordu, bunun sebebi ise sadece üstte olmasıydı.

O ana kadar duvara dayalı tuttuğum oğlanı bıraktım. Durvara yapıştı kaldı. Kolunun ona acı verdiğini fark ettim. Yine de her şartta, öbürünü kıpırdatabiliyordu ve dengesini bul-

mak için o koluna fazla ihtiyacı yoktu. Diğer dördü, görünüşte hiçbir şeyin farkında değildi ve Nick, Maxine'e susmasını işaret etti; işin usulünü biliyordu.

— Evinize dönmek sizi rahatsız mı ederdi?

Bu lafı, kalan dördünden ilkinin tam suratına patlattım. Kıpırdamadı bile. Kafamı çevirdim ve Nick'in bakışıyla karşılaştım. Tamamdı. Devam edebilirdim.

— Siz dördünüz, defolun buradan!

Aynı anda, her biri için bir kolumu kullanarak ikisini de enseledim ve merdivene kadar götürdüm. Nick onları indirme görevini üstüne aldı. Bu herifin bacaklarıyla arası çok iyiydi. Yarı sarhoş bir halde bile merdivenlerden tehlikesizce inebilirdi. Bence bacaklarının işleyişi ya reflekslerinden ya da devamlı içme alışkanlığından.

Diğer ikisini de Nick'e verdim. Masalarda, sanki hiçbir şey olmamış gibi oyunlara devam ediliyordu. Ben o küçük pervazın üstüne yerleşirken Nick'in müşterileri iyiden iyiye artmıştı. Gizlice izliyordum. O iki sersemin, bölmede, en basit haliyle maskaralıklarını sürdürmeleri yeterliydi doğrusu.

İşte, şimdi sıra onlardaydı.

Üzerlerinden atlayarak bölmeye girdim. Adam seri hareket ediyordu. Yakaladım ve ceketini üzerine örterek bir sandalyeye oturttum. Güçlenmiştim. Ve aynı şeyi kıza da yapmak istedim. Fakat kız kendisini iyice kaptırmıştı. Ellerimi vücudunda hisseder hissetmez kımıl kımıl kımıldamaya başladı ve beni kendine doğru çekerek bacaklarımın arasına gömülmeye kalkıştı. Tutulan bir parçaydı; Nick'in yerinde pek sık görülmezdi ama yine de düzenli olarak gelirdi. Adını bilmiyordum.

— Haydi, haydi, dedim. Sakin olmak gerek bebek.

— Ah, dangalaklar . . .

Nedensizce gülüyor ve beni armut silkelercesine sarsarak

üzerime yapışıyordu. Buna karşı koymak güçtü, çünkü aslında, biraz önceki manzarayı seyretmenin cezasını çekiyordum, yine de elbisesini dizlerine kadar çekmeyi başardım.

— Gel güzelim, birazdan yatacağız.

— Evet, işte böyle. Evime bırakın beni.

— Beyefendi bırakacak seni evine.

— O olmaz . . . Hiçbir şey yapacak yapacak durumda değil. Körkütük sarhoş . . .

Onu kaldırdım ve herifin yanındaki sandalyeye oturttum. Fakat herif ölü gibiydi. Gerçekten.

Nick yetişti.

— Diğer dördü dışarıda, dedi. Bu ikisini de çıkart.

— Kız tamam da . . . Fakat beyefendi ayakta bile duramaz.

— Götür, dedi Nick bana.

Herifi koltuk altlarından kavradım, kız da omuzuma asıldı. Pazularımı mıncıklıyordu.

— Arabası dışarıda. Gel, göstereyim sana.

— Önden git, dedim ona.

İkisini birden aynı anda taşımak, öyle kolay bir iş değildi. Bereket versin, kız iyi kötü yürüyebiliyordu.

Merdivenden indim ve barın arkasındaki dar geçitten geçtim; oradan da çıkılıyordu.

— Pekâlâ, nerede şu araba?

Kısa bir süre arandı.

— Orada. Mavi olanı.

Bu sefer yanlışlık olmadı. Ama temiz havanın da müşterime bir etkisi olmadı. Kız, aracın ön kapısını açtı.

— Onu oraya bırak.

İtebildiğim kadar ittim ve boylu boyunca koltuğa düştü.

— Bu durumda seni asla evine bırakamaz.

Koluma daha da güçlü asıldı.

— Ne yapacağım şimdi ben?

— Nasıl olsa uyanacak.

İyimserdim.

— Benimle kal, korkuyorum. Beni eve bırakmak istemez misin?

— Nasıl olacak?

— Tabii ki onun arabasıyla.

Usanmıştım. Yatmak istiyordum. Karıma yeniden kavuşmak istiyordum. Ne meslek! . . . Ateşli bir köpek gibi sürtünüyordu bana.

— Unut gitsin, dedim.

— Gel.

Kolumu bırakmadan arabaya girdi. Leş gibi viski ve parfüm kokuyordu, ama neredeyse onu arzulamaya başlıyordum. Onu, ancak arka koltuğa uzanır ve elbisesinin önünü tek harekette açarken gördüğüm anda tamamen arzuladım. Bu kızın ne göğüslerini şişirmeye ne de belini ince göstermek için demir bir kemere ihtiyacı vardı.

— Orada kal, dedim. Daha sakin bir köşeye gideceğiz.

— Gel . . . Hemen. Bekleyemiyorum.

— Beş dakika bekleyebilirsin.

Kısık ve kalın bir tonda o kadar tahrik edici gülüyordu ki ön kapıyı açarken ellerim titriyordu . . . Gazladım ve Central Park'a doğru hareket ettim. Bu daha işin kolay yanıydı. İndiğimizde her ikimiz de arabanın kapılarını bile kapatmamıştık. Ona yerde sahip oldum, karşımıza çıkan ilk karanlık köşede.

Hava pek sıcak sayılmazdı, ama birbirimize öyle yapışmıştık ki, derisinin serin havada nasıl tüttüğünü görüyordum; tırnakları ceketimin kumaşından geçmiş sırtımı deliyordu. Hiçbir şeye hayır demiyordu. Bu da hoşuma gidiyordu.



# III

O akşamlık hepsi bu kadardı. Herifin arabasıyla Nick'in yerine döndüm. Herif hâlâ uyukluyordu ve kız da artık çekici gelmiyordu. Viski ve kadın kokuyordum. Herifle kızı kapıda bıraktım ve usul gereği yukarıya çıktım. Her şey sakindi. Yine aşağıya indim. Kimse yok. Yatmaya gidebilirdim.

Jim ceketini giyerken esnedi.

— Yine acayip bir şey yok, dedim.

— Hiçbir gariplik . . . diyerek onayladı Jim.

— Hiçbir şey, dedim.

Hiçbir şey, dedim.

Hiçbir şey. Bugünün beşinci yıl olması dışında hiçbir şey. Dikkatleri üzerime çekmeden geçen beş yıl. Onların pestilini çıkartarak, karılarıyla yatarak geçirdiğim beş yıl. Farkında olmadan duvara bir yumruk attım. Ama sertçe vurmuştum; danalar gibi böğürerek elimi salladım. Aslında onlardı benim anamı belleyen.

Beyaz olmak beni sevindirdiğine göre onlardan daha beyazdım. Bir de üstüne üstelik, aslında . . . ne diyorum ben?

Kendimi kandırıyordum. Yalnızca kendimi kandırıyordum. Beyaz olmak o kadar da kötü değildi. Yatağında beyaz bir kadın olması. Adam olabilecek beyaz bir çocuğunun olması.

Niçin hâlâ esniyordu şu Jim?

— İyi akşamlar . . . dedim ona.

Kapıyı ittim, gerindim ve çıktım. İstasyon uzakta değildi.

Karım da uzakta değildi. Böbreklerinden biraz rahatsız . . . Tırnakları sırtımda . . . Hayır. Yine formumdaydım.

New York'ta ilkbahar hiçbir yerdekine benzemez.

Metro. Bir çeyrek saat. Hâlâ insanlar var. Evim. Sessiz ve sakin.

Viski kokusu kapıda, smokinimle birlikte asılı kalmıştı. Ama kadın kokusu hâlâ ellerimdeydi. Güzel bir koku. Mavi gözlü, babası İrlandalı olan kızın kokusu.

Üç katı çıt çıkarmadan çıktım. Her zamanki gibi yarı bükük bir gövdeyle. Üç anahtarım da cebimde şakır şukur ötüyordu. Gerekenli olanı kalınlığından tanıdım. İşte o.

Kapı açıldı. Doğal olarak.

Kapıyı kapadım ve ışığı yakmadan, el yordamıyla banyoya doğru yöneldim.

Tam o sırada, karanlıkta uzanmış bir gövdeye takıldım ve düştüm. Tam üstüne.

Bir saniyede ondan kurtuldum ve lambanın düğmesine doğru atıldım. Etraf aydınlandı. Dimdik, olduğum yere mıhlandım kaldım. Uyanmamıştı, şimdi de horluyordu. Besbelli sarhoştu. Bu pis zenci. Richard. Berbat bir haldeydi ve çiroz gibi sıskaydı. İğrenç kokuyordu. Bulunduğum yerden bile alıyordum kokusunu. Kalbim düzensizce, kıvranan bir hayvan gibi çarpıyordu göğsümde ve bir adım daha ilerlemeye korku-

yordum. Sheila'nın gerçeği anlayıp anlamadığına bakacak cesaretim yoktu. Arkamda gömme bir dolap vardı. Richard'dan gözlerimi ayırmadan açtım ve el yordamıyla rye[1] şişesini buldum; içtim . . . Dört, beş yudum. Ama Richard hâlâ önümdeydi ve odanın açık kapısından hiçbir ses gelmiyordu. Dünya ölmüştü ve çevremde uyuyordu. Ellerime baktım. Suratıma dokundum. Richard'a bakıp gülmeye başladım, çünkü kardeşimdi ve beni bulmuştu.

Kımıldamaya başladı ve ona yaklaştım. Bir elinden hafifçe kaldırdım. Yarı uyuklar bir haldeydi ve onu dürttüm.

— Uyan, it.

— Ne var? dedi.

Gözlerini açtı ve beni gördü. Surat ifadesi değişmemişti.

— Ne bok yemeye geldin buraya?

— Seni buldum, Dan. Görüyor musun, seni buldum. Tanrı seni bulmamı çok istedi.

— Sheila nerede?

— Sheila da kim? dedi.

— Kim açtı kapıyı sana?

— Kendim girdim . . . Kimse yoktu.

Onu orada bıraktım ve odaya koştum. Bu işler için kullandığımız konsolun üzerinde Sheila'nın kısa notunu gördüm: "Bebekle annemdeyiz. Öpücükler."

Konsola dayandım kaldım. Kafam iyiydi de elim ayağım tutmuyordu. Yavaşça hole geri döndüm.

— Defol buradan!

— Ama Dan . . .

— Defol. Haydi. Çabuk. Seni tanımıyorum.

— Ama Dan, Tanrı seni bulmamı sağladı.

— Defol, dedim sana!

1)– Çavdar viskisi. Özel bir İngiliz içkisi. ç.n.

— Hiç param yok.

— Al bunu.

Cebimi karıştırdım ve ona on dolar uzattım. Baktı, aldı, cebe indirdi ve o sersem hali yok oldu.

— Bir zenci için bir beyazın evine gelmenin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?

— Senin kardeşinim Dan. Kimliğim var.

Bir saniyede üstüne çıktım. Ensesinden tutuyor, iğrenç tehdit ve küfürler kusuyordum.

— Demek kimliğin var ha! Ne kimliği ulan? İt! . . .

— Seninle aynı adı taşıyoruz, Dan. Tanrı, anneyle babanın inkâr edilemeyeceğini söyler.

Yapılmaması gereken bir tek şey vardı ve onu yaptım. Yumruğumu sıkıp tam alt dudağına geçirdim. Dişlerinin çatırdamasını hissettim ve bundan korkunç bir utanç duydum. Richard'dan çıt çıkmıyordu. Ama gözleri bana bakıyordu ve gözlerinde – Hayır . . . deliyim ben, hiçbir şey görünmüyordu gözlerinde – hiçbir şey görünemezdi. Düşünmeye çalıştım. Umutsuzca denedim. Fakat Richard hiçbir şey söylemiyordu, bana bakıyordu ve ben, korkuyordum.

— Nerede çalışıyorsun Dan?

Sesi, ağzındaki yara yüzünden bozulmuş ve çenesine biraz kan akmıştı. Elinin tersiyle sildi çenesini.

— Defol buradan, Richard. Ve eğer yaşayabilirsen, bir daha buraya adımını atma.

— Nerede görebilirim seni, Dan?

— Ben seni görmek istemiyorum.

— Belki Sheila ister . . . dedi, düşünceli düşünceli.

Keskin bir kılıç gibi içimden geçen onu parçalama arzusunu bir kez daha engelledim.

Kapıya doğru yöneldi, parçalanmış dudağını hafifçe tuttu.

— Çık.

— On dolar, dedi, fazla sayılmaz.

Kardeşimdi, ölmüş olmasını dilerdim. İğrenç bir sıkıntı içimi sızlatıyordu. Yine gelmesinden korkuyordum. Bilmek istiyordum . . .

— Dur. Kimden aldın adresimi?

— Aaa, kimseden . . . dedi. Şundan bundan . . . Gidiyorum. Görüşmek üzere, Dan. Seni işinde de görmeye geleceğim.

— Nerede çalıştığımı bilmiyorsun ki . . . dedim.

— Olsun, Dan. Olsun.

— Kapıyı nasıl açtın?

— Kapıları açabilirim. Tanrı şahidimdir, kapıları açabilirim. Görüşürüz Dan. Hoşça kal.

Şaşkın şaşkın gidişini seyrettim. Saatim sabahın beş buçuğunu gösteriyordu. Gün doğuyordu. Dışarıda yavaş yavaş sütçüler beliriyordu. Shelia, bebekle birlikte annesinde uyuyordu.

Richard zenciydi. Siyah bir derisi vardı. Zenci kokuyordu.

Dairenin kapısını kapadım ve soyunmaya başladım. Ne yaptığımın farkında değildim, öylesine etrafıma bakınıyordum. Sonra yatak odasına doğru yöneldim; içeri girmeden önce durakladım. Düşüncemden cayarak banyoya girdim. Aynanın önünde dimdik kalakaldım. Karşımda iri yarı bir herif, yaklaşık otuz beş yaşlarında, topluca ve sağlıklı, bana bakıyordu. Bu herif hakkında söyleyecek başka bir şey yok. Hiç kuşkusuz beyazdı . . . Fakat gözlerinin ifadesi hoşuma gitmemişti . . .

Biraz önce hayalet görmüş birinin gözleriydi.



# IV

O günden başlayarak başka bir daire arıyordum, ama çok zordu; bir de yüklü miktarda para sökülmek gerekiyordu. Bundan Shelia'ya bahsetmemiştim. Şu anda oturduğumuz daireyi çok sevdiğini biliyorum, ayrıca ona söylemekten de korkuyordum. Neyi sebep gösterebilirdim ki? Sokakta sürekli, takip edilip edilmediğimi anlamak için arkama bakıyordum. Richard'ın sıska görüntüsünü arıyordum, melez tenini, kıvırcık saçlarını, ütüsüz kıyafetini ve uzun kollarını görmeye çalışıyordum. Koruyabildiğim çocukluk anılarından beni Richard'a bağlayanların hepsi aynı derecede boğucu ve hırpalayıcı bir nitelik taşıyordu; hem de bu niteliğin hangi esnada anılarıma katıldığını belirleyemeden – çünkü bu anılar bütün küçük çocukların anıları gibiydi. Üçümüz arasında en koyu olanı Richard'dı ve herhalde, bu olay kısmen de olsa gördüğüm işkenceyi açıklamaya yeterliydi.

Nick'in yerine dolambaçlı yollardan gidiyordum, önceki

ya da çok daha sonraki istasyonlarda inerek sonra bara kadar karmaşık bir yol izleyerek; birbirine komşu sokaklarda, bu öldürücü oyunu kazanarak – hayalimde, demek istiyorum – zevkle, bir çeşit labirent kurarcasına, sanki bir soluk alma yeri, aldatıcı kafesiyle beni gelecek saldırılardan koruyan hayali bir gizlenme yeri inşa edercesine.

Nick'in yerine girerken bütün bunlara bir son vermek gerekiyordu, özel önlemleri bir yana bırakarak ve tabii ki durmadan arkama bakmayı keserek . . . Yaptığım da buydu, o gün herkes gibiydim.

Jim, tezgâhının arkasında, dalgın dalgın akşamdan kalma bir gazete okuyordu ve girişimle gözlerini bana doğru çevirmesi bir oldu.

— Selam . . . dedi.

— Selam.

— Seni soran bir herif geldi.

Olduğum yerde dondum kaldım. Sonra, müşterilerin olduğunu hatırlayarak vestiyerde üstümü değiştirmeye gitmeden önce tezgâhın arkasına geçtim.

— Kim?

— Bilmiyorum. Seni görmek istiyordu.

— Niçin?

— Bilmiyorum.

— Normal biri miydi?

— Eh! Evet, normal biriydi. Neyin var senin?

— Hiç.

— Aaa . . . İyi, dedi Jim.

Yeniden okumasına döndü ve hemen yeniden kaldırdı kafasını.

— Bir saat içerisinde bir daha gelecek.

— Buraya mı?

— Evet. Buraya. Burada olacağını söyledim.

— İyi.

— Bu seni rahatsız mı ediyor? diye sordu Jim.

Sesinde ilgi belirtisi yoktu. Sadece, temiz ve basit bir meraktan sormuştu.

— Niçin rahatsız edebilir ki? Onu tanımıyorum bile.

— Kimseyi beklemiyor muydun?

— Hiç kimseyi.

— Ah . . . dedi Jim.

Vestiyere geçtim ve soyunmaya başladım. Bir saat vardı.

Richard olamazdı, herif bir siyah olsaydı Jim bana söylerdi.

Peki ya kim?

Sadece bir saat bekleyecektim. İşimi bitirip bara geri döndüm.

— Bir sulu viski ver, Jim.

— Çok viski olmasın mı? dedi Jim.

— Çok su olmasın.

"Gerisini iyi düşün" dercesine baktı ve bardağımı doldurdu. O soğuk ve sert sıvıyı bir çırpıda içtim, hemen ikinciyi istedim. Alkolü sevmezdim. Midemi ısırdığını hissederdim, ama yine de sakin, tamamen sakin ve gergin dururdum.

Barın ucunda bir yere oturdum, geleni gideni rahatlıkla gözleyebileceğim bir yere.

Bekliyordum.

İki kız girdi. Buranın gediklilerinden. Bana birer gülücük yolladılar. Geçerlerken, çalışan yerlerine daha güzel bir görünüm kazandıran dapdaracık etekleri üzerinden kıçlarını okşadım. Bardan uzak olmayan bir masaya oturdular. İyi müşterilerdi. İşte bu kızlardı, öğleden sonraları Nick'in masraflarını çıkarmasını sağlayanlar.

Onları seyrederek vakit geçiriyordum. İyi makyajlı, temiz ve istek uyandırıcı bir haldeydiler gerçekten de. Güzel, beyaz mekanizmalar. Yine Richard konusuna döndüm, onu öyle yoğun düşünmüşüm ki, sanki saldırıyormuş gibi aniden bir savunma hareketi yaptım, bir başkasıyla da devam ederek bu hareketi açıklamaya kalkıştım.

Jim yazar kasasını kullanıyordu. Bir anda, meraklı meraklı, sabit gözlerle bana baktığını gördüm. Bunun farkına varır varmaz da çevirdi gözlerini benden.

Tiksiniyordum böyle beklemekten. Yere, duvarlara, tavana, gazışıl aydınlatmalı tüplere, bardakların metalden küçük oyuklarına, yine müşterilere ve kızlara bakarak eğlenmeye çalışıyordum. Yüksekten, olduğum yerden, şu esmer kızın baldırlarının arasına iyi dalış yapamıyordum. Tüneğim yerden indim, bir sandalye çektim ve tam karşısına çöktüm. Pekâlâ anladı ne yaptığımı ve iyi bir göz banyosu yapabilmem için bacaklarını biraz daha araladı. Yeterli ışık yoktu, ama hiçbir gereksiz engelin bakışlarımı durduramayacağını iyice çakmıştım sanırım. Her şey hoş ve rahat görünüyordu.

Bana bir işaret yaptı ve tuvalete doğru hareket etti. Gerindim.

Belki de herif gelene kadar en iyi zaman öldürme yolu buydu.

Kızın gittiği yoldan değil de, beni oyun salonuna çıkartacak merdivenden geçtim. Kadife perdenin arkasında sokağın dar geçitiyle buluşuluyordu ve karşı taraftan da tuvalete iniliyordu.

Nick'in usta düzenlemeleri sayesinde oradaki telefon kulübeleri konforlu konaklama yerlerine dönüştürülmüştü. Elbette biraz dardı, ama genelde, kimse yakınmıyordu.

Kız beni ilk kulübede bekliyordu. Ne istediğimi biliyordu.

Ben de biliyordum ve dosdoğru oraya gittim. Bozuntuya vermeden sigara içiyordu, bu da benim sigortalarımı gevşetti. Onlara bir şeyler hissettirmenin başka yolları da vardı elbette. Belli ki, sadece, beni hoşnut etmek için gelmemişti buraya.

İşte o sırada, sigarasını attı, etli ve nemli dudakları benimkilere yapıştı. Körpe ve parfümlü etini hafifçe ısıyordum. Şanslıydım. Etrafımda dönüp duran ve her şeyden arınmış bir huzur, pamuktan bir sis gibi sardı vücudumu. İpeksi ve kıvırcık tüylü derisi elime doğru hızla yaklaşıyor ve onu kulübede, ayakta, alelacele düzmemi kolaylaştıracak her şeyi yapıyordu. Gözlerini kapadı ve tüm vücudu titremeye başladı, sonra yavaş yavaş yatıştı, daha tam sakinleşmeden bir sigara daha yaktı. Böğürlerinden tutuyor ve ellerimi bacaklarının birleştiği yerlerde gezdiriyordum. İyi durumdaydım.

Hiçbir şey konuşmadan ayrıldık ve ben de, böyle bir olayın sonrasında her zaman yaptığım gibi tuvalete girdim, aslında bu kurala uymadığım çok enderdir. Çantasını açtı ve dudaklarına ruj sürdü. Gürültüsüzce kulübenin kapısını kapatıp merdivene vardım.

Çabucak çıktım. Bir an için dağılmış olan o kaygı, bir kez daha yakaladı beni.

Jim yerinden ayrılmamıştı. Yeni birisi girmemişti. Pür dikkat bara, masalara bakındım.

— Bana bir viski ver Jim.

Verdi. İçtim ve bardağı bıraktım. Sonra olduğum yere çakılıp kaldım. Bir herif kapıyı itti. Yalnız, olağan, normal bir herif.

Jim, çenesini herife doğru kaldırdı.

— İşte bu, seni arayan, dedi.

— İyi, dedim.

Olduğum yerde duruyordum.

Beni tanıyormuş gibi bir hali yoktu ve Jim'e doğru ilerledi.

— Dan burada mı? diye sordu.

— Orada, dedi Jim, beni göstererek.

Dikkatle bana baktı.

— İçki alır mıydınız?

— Viski, dedim.

İki viski ısmarladı. İri yarı değildi ama acayip şişkoydu.

— Beni görmek istemişsiniz.

— Evet, dedi. Kardeşiniz Richard hakkında.

— Onun arkadaşı mısınız?

— Hayır, dedi herif. Arkadaş olmak için zencileri seçmem.

Bunu söylerken bana bakıyordu. Çıt çıkartmadım.

— Ben de, dedim.

— Richard gerçekten sizin kardeşiniz mi?

— Aynı babadan değiliz.

— Siyah olanı onun babası mıydı?

Cevap vermedim. Küçük yudumlarla viskisini içerek bekliyordu. Jim ise tezgâhın öbür tarafındaydı.

— Gelin, dedim ona. Daha sakin bir köşeye geçelim.

Bardaklarımızı aldım ve masalardan birine doğru yöneldim. Biraz önce kulübede becerdiğim esmer kız o anda çıktı tuvaletten. Otururken bana bir gülücük yolladı. Ben de istem dışı, göz kırparak cevap verdim.

Oturduk.

— Evet, dedim. Çıkartın ağzınızdaki baklayı.

— Richard buraya giremezdi, dedi. Bu iş için bana elli dolar teklif etti, ben de geldim.

— Elli dolar mı? Nereden bulacak o kadar parayı?

— Sizin bana, ona götürmem için vereceğiniz yüzlük üzerinden.

Derin bir nefes aldım. Masanın ucunu iki elimle birden tu-

tuyordum, kanımın çekildiğini fark ettim.

— Peki, ya yüz dolarım yoksa?

— Belki de barın patronu, kardeşinizin derisinin rengini öğrenmeyi çok istiyordur.

— Nick mi? Eminim umurunda bile değildir.

Adam soğukkanlılığını yitirdi. Bana baktı. Bana bakabilirdi. Diğerlerinin bana bakmak için yeterince zamanları olmuştu, beş yıl boyunca.

— Richard'ı nereden tanıyorsunuz? diye sordum.

— Bir barda karşılaşmıştık.

— Siz bir melezsiniz, diye bağırdım suratına aniden. Tırnaklarınızı gösterin.

Kalktı.

— Üzgünüm, dedi. Bu yüz dolar bana kesin olarak lazım. Başka birinden istemek zorunda kalacağım. Sizin zaten tanıdığınız birisinden.

Ben de kalkmıştım. Kötü mevkilenmiştim, yeterli alan yoktu, ama yumruğumu öyle güçlü hissetmiştim ki, sanki sol kolum vücudumdan ayrılmıştı. Çenesi çatırdadı ve tam uslu uslu olduğu yere yıkılacakken, sağ kolumla ceketinin kolundan yakaladım.

Sol elimi iki ya da üç kere açıp kapadım; kendimi iyi hissediyordum. Bir kan, bir kavga, hayat buydu işte . . . Nereden kafama soktum hayatta başka şeylerin de olabileceğini? Tanrım! İzin ver, sadece, onlar benim hayatımın içine etmeden benim onları ufalayacak, yok edecek zamanım olsun, sonra yemin ediyorum, üzüntülü bir günüm bile olmayacak.

Doğal olarak, küçük tartışmamızı fark eden hiç kimse olmadı.

Jim bana bakıyordu. Benimkilerle karşılaşınca gözlerini başka tarafa çevirdi. Herif ayaktaydı; nasıl ayakta durabiliyor-

du bilmiyorum; kafasının etrafında yıldızlar uçuşuyordu, yine de ayaktaydı. Sandalyeye oturttum ve bekledim. Göz kapaklarını güçlükle açmaya başladı ve dolu dolu yutkundu. Eli, sanki değerli bir şeymiş gibi, çenesinde hafif hafif gezindi.

— Kalk, dedim.

— Niçin? diye homurdandı.

— Richard'ı görmeye gidiyoruz.

— Hayır.

Yumruğumu sıktım ve ona aldırmadan masanın kenarını tıngırdattım.

— Nerede olduğunu bilmiyorum, diye ekledi.

— Ne zaman görecektin onu?

— Bu akşam.

—Bu akşam şimdi oldu. Haydi seni izliyorum.

—Susadım . . . dedi.

— İşte viskin. Daha bitirmemişsin.

Güçlükle içti. Yorgun bir hali vardı.

— Richard'ın nerede olduğunu bilmiyorum, diye tekrarladı.

Kendi dediğine kendisi bile inanmamıştı.

— Ben de. Bu yüzden onu beraber arayacağız. Gel.

Kalktım, onu da kaldırdım ve bara kadar iteledim.

— Jim, dedim, bana yağmurluğumu uzatabilir misin?

Jim, vestiyere doğru yöneldi.

— Evet, diye devam ettim, nerede şu yiğit Richard?

Birden barın arkasındaki aynada suratımı gördüm ve herifin neden bana cevap vermediğini anladım. Bununla birlikte sakindim, en azından Richard'ı evimin holünde uyuklarken bulduğum akşamdan çok daha fazla. Bir daire arayarak geçirdiğim bu günlerden çok daha fazla.

Bu akşam ya her şeyi noktalayacak ya da her şeyi unuta-

caktım. Her şeyi . . . Buna kulübedeki kız, kavga, Shelia ve küçük çocuğum da dahildi. Bütün bunlar, bir anda o güne kadar hiç olmadığım gibi yapmıştı beni. Bir de sevişeceklerine, boş mideyle hiçbir şeye cesaret edemedikleri için durmadan kafayı çeken bu hıyarların suratlarını dağıtmak.

Jim bana yağmurluğumu uzattı ve ben de, bu şekilde sokağa çıkmamak için üstüme geçirdim.

— Haydi, dedim herife.

Nick bana bir şey sormayacaktı. Zaten bu tip olaylar zırt pırt başıma gelmezdi.

Önümden yürüdü.

— Uzak mı? diye sordum.

— Çok değil, dedi. 115. Sokak'ın yakınında.

Orası Harlem'deydi.

—Hep bu Zenci boklarıyla mı alışveriş ediyorsun? dedim.

— Bazen kârlı oluyor, dedi.

—Bu her normal herifin kendi kendine söylediği bir şeydir, diye yorumladım. Ama bu söylediğim onu biraz kızdırmış gibiydi, öyle görünüyordu.

Kaygılı kaygılı bana baktı. Ona oranla oldukça iriydim, ama yine de ağır sıklet biriydi. Bira fıçısı kadar şişmandı.

— Hoşuna mı gidiyor, diye sordum, böyle ağzının burnunun dağılması?

— Elli dolar için değer, dedi.

— Hangi dolarlardan söz ettiğini bilmek isterdim, diye matrak geçtim. Tabii bu süre içerisinde, sözde kardeşim Richard başka bir enayi bulmazsa . . .

— Eğer kardeşiniz değilse niçin geliyorsunuz? dedi adam.

— Ağzını burnunu kontrol etmek istiyorum da ondan.

Elimdekilerin farkındaydım. İki kişiydim, bugün mü yarın mı bilmiyorum, ama yakında birini seçmem gerekecekti. O

an gelmişti. Sheila'yı, telefon kulübesini ve Detroit ayaklanmasında[1] Zencilerin suratlarına yedikleri cop darbelerini düşünüyor, yüksek sesle sırıtıyordum. Seçim yapılmıştı. Vurmakla darbe yemek arasından vurmayı seçiyordum.

Salaklar salağı harika kardeşim Richard'a vurmam gerekse bile.

Oradan geçen bir taksiyi durdurdum ve adresi verdim.

1)– Detroit: Fransız kâşif ve tüccar Antoine de la Mothe Cadillac'ın 1701'de kurduğu ve kendisini destekleyen kişinin anısına Fort-Pontchartain-du-Détroit (Fransızca détroit: boğaz) adını verdiği yerleşme zamanla önemli bir kürk ticareti merkezi olarak gelişti. 1760 yılında İngilizlere bırakılan kent, 1796 yılında da ABD yönetimine girdi. 1815'te kent tüzel kimliğini kazandı. Zaman içinde ABD'nin başlıca un üretim merkezlerinden biri oldu. Amerikan İç Savaşı'nın ardından büyük bir sanayi kentine dönüştü ve Henri Frod'un katkısıyla dünya otomobil üretiminin merkezi konumuna geldi.
Silah üretiminde ön sıralara yükseldiği I. Dünya Savaşı'nda sanayi gelişimi daha da hızlandı. Bu dönemde çoğunluğunu Güneyli Siyahların oluşturduğu geniş çaplı göçler başladı. 1943'te kentte yaşayan Beyazlar ve Siyahlar arasında olaylar patlar verdi. 1967 yılında ortaya çıkan ırk çatışmaları büyük mal kaybına yol açtı. Bunun üzerine gerginlikleri azaltmak ve toplumsal ilişkileri geliştirmek amacıyla çeşitli örgütler kuruldu. y.h.n.



# V

İçerisi pisti ve leş gibi kokuyordu. Beraberimdeki herif barın arkasındaki zenciye bir şeyler söyledi; o da bize, bodrum katına inen bir merdiveni gösterdi. Arkama dönüp bakmadan ilk ben indim. Çok müşteri var mıydı bilmiyorum, göz ucuyla baktığım bu diğerlerinden farksız meyhaneyi betimleyecek durumda değildim.

Buranın düzenini pek anlayamamıştım. Basamakların bitiminde dik açıyla dönen dar ve uzun bir geçit vardı. Döndük ve ileride, bu sefer yukarı çıkan ikinci bir merdiven gördüm. İkisini de, kolaylıkla birbirine karıştırabilmemiz isteniyordu sanki. Tarif edilen yer, sağdan üçüncü kapıydı.

Pis ve duman altı odada, sütlü kahve iki kız ve bir adam vardı. Kızlardan biri, hiçbir şey yapmadan, ne olduğunu bilmediğim bir şeyi bekliyordu. Öbür kız ve adama gelince, berbat durumdaki bir sedirin üzerinde, en küçük bir rahatsızlık belirtisi göstermeden oynaşıyorlardı. Kız eteğini çıkartmıştı ve

üzerinde kalanlar, örtülmesi gereken yerleri örtmeye yetmiyordu.

Adam tabii ki Richard'dı. Kız arkadaşının yan tarafını yavaşça okşarken zayıf yüzü terden parlıyordu. İkisi de aynı yönde, boylu boyunca uzanmışlardı ve Richard'ın ellerinin, leş gibi, dayanıklılığının en üst sınırında bir sütyeni zorlayan sert memelere kadar çıkışını görüyordum.

Nick'in yerinde, esmer kızla sıramı savarak iyi yapmıştım, böylece gördüklerim beni usandırıyor, ama yine de, azıcık da olsa azdırıyordu. Oda karmakarışık bir haldeydi. Ter kokuyordu, fakat o kadar da berbat sayılmazdı.

Girdiğimi gördüklerinde hiçbiri ayağa kalkmamıştı. Kadının soluğundan başka bir şey duyulmuyordu, bir de Richard'ın hareketleri. Gözleri kapalıydı.

Herif büyüyü bozdu ve kafamı çevirip diğer kıza baktığım anda şok oldum. Dimdik ve uzun saçları, hafif çıkıntılı bir ağzı ve büyük, ince elleri vardı.

— Richard, dedi herif, işte kardeşin.

Richard ağır ağır gözlerini açtı. Kızı bırakmadan dirseğinin üzerinde doğruldu. Eli aniden kopan sütyenden çekildi.

Kızın yuvarlak ve esmer, oldukça büyük göğüs uçları, daha parlak olan derisinde iyice belirgindi ve sunulan bu gergin etin üzerinde Richard'ın parmaklarının büzülüşünü izledim.

— Selam, Dan, dedi.

Cevap vermedim.

— Geleceğinden emindim, dedi. Bir kardeş kardeşini yüz üstü bırakmaz.

— Ben senin kardeşin değilim, dedim, ve sen de bunu biliyorsun.

Kızı sedirin üzerinde tamamen ters çevirdi ve hiçbir rahatsızlık duymadan üstüne çıktı. Hafiften uçuyordu sanki bir

uyuşturucunun etkisindeymiş gibi. Marihuana ya da onun gibi bir pislik içmiş olmalıydı.

— Pekâlâ öylesin, dedi.

Kız daha yeni coşmuştu. Kafasını bir yana eğmiş ve kolları da yarı bükük, yüzünün iki yanından kalkmıştı. Çıplak koltuk altlarında ışıldayan damlalar görüyordum. Şu veya bu şekilde öfkem geçmişti, kendimi çok yorgun hissediyordum. Çok yorgun ve biraz sinirli. Diğer kız yerinden kıpırdamıyor, uzun kemikli parmaklarıyla masayı tıngırdatıyordu.

Herif bize baktı, omuz silkti ve çıktı gitti. Uzun ve dar geçitte, bir o yana bir bu yana yürüyüşünü duydum.

Yataktaki kız, zevkten kısık kısık inliyordu, fakat Richard çekildi, sonra da kalktı. Özenle giyindi ve gelip masaya oturdu. Kız doymamış bir halde hâlâ kendini sunuyor ve göğsüyle memeleri pis kumaşın üzerinde gidip geliyordu.

— Ne istiyorsun? dedim Richard'a.

Birdenbire öyle zararsız gözüktü ki gözüme, onu evimde bulduğum günkü öfkemi ve zorbalığımı anımsamakta güçlük çektim. Kendi kendime, o günden beri başka bir daire aradığımı söylemek zor geliyordu. Niçin? Bu kaçık ve sıska melez için mi? Benimle en küçük bir ilgisi olmayan bu herif için mi?

— Bana yüz dolar ver, dedi Richard. Hiç param kalmadı.

— Yüz dolarım yok, dedim.

— Kardeşine yardım etmelisin, dedi Richard. Tanrı seni bulmamı istedi. Kız kardeşim Sheila'yı bulmamı istedi.

Ansızın suratına çevirdim gözlerimi ve bakışını gördüm. Sinsi sinsi, meraklı, dudaklarında belli belirsiz bir gülüşle kalleşçe beni seyrediyordu. Elinin tersiyle nemli alnını sildi, sonra gözlerini kaçırdı ve gözünü hiç ayırmadan odanın bir köşesine bakmaya başladı.

Aynı o günkü gibi, bir tehlikenin içine doğru hızla yönel-

mekte olduğumu belli belirsiz fark ediyor ve buna karşı çıkamıyordum. Bir an kararsız kaldım. Kan bağının mantıktan daha baskın çıkıp çıkmadığını, bütün siyah kalıtımımın, yıllar boyu beyazlarla görüşe görüşe edindiğim davranışlara rağmen, beni dayanılmaz bir şekilde Richard'a sürükleyip sürüklemediğini sorup durdum kendime. Ama hayır. Böyle bir şey olamazdı, saçmalıktı. Bütün bu alışkanlıklarla, onların benimle de olan içli dışlılıklarıyla, aralarındayken kendimi "kendi evimde"ymiş gibi hissetmemle, etimde yer etmiş bütün bu küçük kancalarla bağlıydım Beyazlara. Sheila'yla, iyi bir eğitim görecek, koleje gidecek ve adam olacak, zenci hizmetçileriyle, özel uçağıyla zengin, saygın biri olacak oğlumla bağlıydım.

— Dinle Richard, sana yüz dolar verirsem, Chicago'ya döneceğine ve beni rahat bırakacağına söz veriyor musun?

— Bizi dinleyen Tanrı'nın önünde yemin ederim, dedi Richard ayağa kalkarak. Ama yüz dolarla ancak kısa bir süre iyi yaşayabilirim.

— Her ay para yollayacağım sana, dedim güçlükle.

Niçin onu parçalamıyordum? Niçin ondan kurtulmak için üstüne atlamıyordum? Neye uğradığımı ben de bilmiyordum. Bir uçurumun kıyısında olduğum hissine kapılıyordum. Zaman akışındaki en küçük bir kırılma yeterliydi ve işte denge bozulmak üzereydi.

— Ne kadar? dedi Richard.

Sedirin üzerindeki kız artık hareket etmiyordu. Parlak gözlerle bize bakıyordu, birden bana bir şey söylercesine el kol hareketleri yapmaya başladı.

Adımlar, uzun, dar geçitteki hiç değişmeyen ayak sesleri.

— Para yollayacağım dedim ya, diye tekrarladım zorlanarak.

Başka şeyler düşünmek istiyordum, başka şeyler düşün-

mem gerekiyordu.

— Arkadaşıma elli dolar vermeliyim, dedi Richard. Yüz üstünden, demek oluyor ki bana fazla bir şey kalmıyor . . .

— Git bul onu.

Çıktı ve getirdi herifi.

— Defolup gideceksin, dedim herife.

— Tamam, diye cevap verdi. O kadar öfkelenmeyin canım.

Onu kötü benzetmek istemiyordum, ama yine de iki seksen uzandı.

— Ayağa kalk, dedim.

Kızlar çıt çıkarmadan seyrediyorlardı ve etkilenmiş soluklarını duyuyordum.

— Bu yirmi doları alıp defolacaksın, dedim cebimden paraları çıkartarak, ve eğer bir daha karşıma çıkarsan, yapacaklarımdan sonra sen bile kendini tanıyamazsın.

— Verin, dedi. Sizi görmeye can atmıyorum, ne sizi ne de onu.

Paraları cebine indirdi ve çıktı. Merdivendeki ayak seslerini duydum ve sonra çıt yok.

Sedirdeki kız kalktı; tamamen çıplaktı, kapıyı kapadı. Richard'a doğru yaklaştı ve masaya oturdu. Ağır, yakıcı kokusunu içime çektim. Bana bakarak kıs kıs gülüyordu.

Yapacak mıydım bunu? Richard'ı öldürecek miydim? İki kız ile sıska vücutlu, sinsi gözlü kardeşime baktım. Bu korkunç koku beynime işliyor, böğürlerime bir ürperti yayıyordu. İki elimi de sert, damarlı boynunun çevresinde doladım ve iki kızın çığlıkları duyuldu. Doğal olarak ondan kurtulmam gerekiyordu ve bu Chicago'ya dönmesi için ona para vererek olmayacaktı. Haliyle. Ama bunun için, hiçbir halta yaramayan bu iki kızdan da kurtulmam şarttı. İyi. Peki, peki. Bundan vazgeçmem gerekiyordu.

— Haydi viski bul, dedim, ikisi arasından hâlâ giyinik olanına. Adın ne senin?

— Ann, dedi.

— Benimki de Sally, dedi diğeri.

Sinsice bakıyor ve sırıtıyordu, kafası omzuna doğru eğikçe, dalgın ve diri butları masanın pürüzlü yüzeyini iyi kötü düzleştiriyor, koltuk altlarından sert kalçalarına ter damlaları akıyordu. Hafifçe duruşunu değiştirdi. Şimdi, kıvırcık, derisinden daha koyu, büyük bir olasılıkla ince, yumuşak tüylerle kaplı, çıplak göbek altını görüyordum. Gözlerimi kapayarak, cinsel organının dolgun, kabarık parçasının avucumun içinde olduğunu hayal etmemle dağıldığımı, güç durumlara düşmeye başladığımı fark ediyordum. Güçlükle düşünerek, kafamda, bir kez daha, çöküşümü ve Sheila'yı, oğlumu, düşlerimin sonunu canlandırmayı deniyordum; ama doğrusu, Richard'ın ince boynu ve yıpranmış elleri de durumumu ciddi bir tehlike içine sokamazdı. Bu iki kadının, bu iki siyahın kokuları her taraftan fışkırıyordu sanki; bu pis duvarlar, soluk ve dökülen boya onlar gibi kokuyordu, bu soğuk ve nemli zemin, bu modası geçmiş sedir onlar gibi kokuyordu, bu masa, bu kızın bacakları, sabırsızca gerildiğini gördüğüm göğsü, kalçaları ve biraz sonra bütün ağırlığımla ezeceğim bu sıcak ve sert üçgen, hepsi de onlar gibi kokuyordu . . .

Richard gerindi, dirseklerini masaya dayadı. Sally yumuşaklık dolu gözlerle ona baktı, ellerini onun saçlarına soktu. Uzun ve çevik parmakları vardı ve ben, o parmakları vücudumda düşünüyordum. Ann, ona verdiğim beş dolarla viski getirmeye gitmişti, birazdan viski içecektim. Yine Richard'ın soğuk ve sert gözleriyle karşılaştım. O, viskiyi beklemiyordu, para istiyordu.

Korkuyordum – sonra geçiyordu, sırayla. Beni eline geçiren

bu cinsel kışkırtma, günler geceler boyunca kafama saplanan, Richard'ın varlığıyla oluşabilecek tüm sonuçlar üzerinde yoğunlaşmamı engelliyordu. Bütün bunları ancak yıldırım hızıyla düşünüyordum – ve durmadan, kullanılmış sedir üzerinde iki vücut görüyordum: Sally ve ben. Richard beni gözlüyordu.

Masaya yaklaştım, Sally'ye dokunmak için ondan bir hareket bekliyordum.

Hareket gelmişti. Kalktı, bana yapıştı ve dimdik, elimi aldı, sivri göğsüne doğru çıkarttı. Richard hareket etmiyordu. Kapının açıldığını duydum. Ann girdi, kapıyı kilitledi ve şişeyi masanın üstüne bıraktı. Richard şişeyi yakaladı, şöyle bir duraksadı, ama sonra açtı ve oburca içtiğini gördüm.

Ann şişeyi bekliyordu, gözlerimiz karşılaştığında gülümsedi. Sally'nin heyecanlandığını ve huzursuz olmaya başladığını hissediyordum, yine de onu düşünmeye cesaret edemiyordum. Aniden çekildi, yağmurluğumu çıkartmama yardım etti. Şapkamı yanımda bir yere bıraktım.

Richard içmeyi durdurmuştu. Şişeyi Ann'e uzattı. Aldı, o da içti ve sıra bendeydi; bu sırada, o ve Sally giysilerini çıkarttılar. Richard, başı dirseklerinin üzerinde, yığılıp kalmıştı. Sally'yi sedire kadar taşıdım. Şişeyi aldı ve boş olarak bana geri verdi. Dudaklarımla, derisinin pütürlerini okşuyor, teninin acı ıslaklığını hissediyor ve tüm etini ısırmak istiyordum. Beni kendine doğru çekerek kafama yön verdi, ona sarıldığımda kendini bana bıraktığını hissettim – bu sırada, Ann bana doğru sokuldu. Onu vahşice, çığlık attırırcasına çektim; çıplak vücutlarımız odanın soğuk havasında tütüyordu ve ben, artık beyaz derili olduğumun farkında değildim . . .



# VI

İkisinin de birbirine dolanmış vücutlarından kurtulmayı başardığımda, kollarım ve bacaklarım tutmuyor, beynim de acı acı zonkluyordu. Sally'nin kafası cansız cansız oynayıp duruyordu. Ne zaman sedirin kenarına oturmaya kalkışsam yeniden düşüyordu. Yarım yamalak gözlerini açtı, belli belirsiz güldü ve yeniden kapadı. Ann sudan çıkmış bir köpek gibi hırlıyordu ve küçük kalkık göğüsleri, ince narin kemikleri, uzun, dal gibi manken görünümünün oynak zarifliği beni çıldırtıyordu. Vahşi bir hayvanı anımsatan hareketleri vardı. Shelia da böyle geriniyordu.

Shelia. Saate baktım. Kim bilir ne düşünüyordu Jim? Ya Nick . . . Nick hiçbir şey demezdi. Ani bir korkuyla masaya diktim gözlerimi. Giysilerim oradaydı ve Richard, yüzü bükük kollarının içinde, uyuyordu.

Üstümde yüz dolarım yoktu . . . Bir daha gelmem gerekecekti. Önce . . . Richard'ın uykusundan niçin yararlanmıyorum

ki?

Kalktım, şöyle bir silkindim. Her şey yolundaydı. Sersemliğim hızla dağılıyordu. İki kız, viskiye karşı en iyi panzehir. Sally, ağzı açık uyuyordu. Birden, tiksinti duydum ve ellerimi kokladım. Kokuları bütün vücuduma sinmişti. Ürperdim, ama birden, bir şarkı mırıldanarak, etrafına aldırmadan giyinen diğer kızın toprak sarısı vücudunu fark ettim ve işte yine arzuluyordum onu. Kızgın ve diri etinin benimkini çepeçevre kuşattığını hissediyordum. Fakat Shelia'nın yüzünü, dalgalı kumral saçlarını, kan kırmızısı dudaklarını ve çıplak göğüslerinin mavi damarlı derisini hayalimden silemiyordum.

Richard'a yüz dolar vermek istemiyordum. Uyuyordu. Tek yapacağım çekip gitmekti.

Elbiselerimi yakaladım ve hızla giyindim. Bir duş almayı istedim, ama elimi çabuk tutmalıydım. Nick'in yerine, işimin başına dönmeliydim. Hâlâ saatin öğle sonrası olması işime geliyordu. Öğleden den sonraları, genelde işim olmazdı.

Nasıl kurtulacağım bu kokudan? Shelia'nın hiçbir şey anlamaması imkânsızdı. Açıkça durumumun farkına vardığım sürece duyularımın yeniden işlemeye başladığı izlenimine kapılıyor, şiddeti arttıkça artan yeni yeni duygular belirliyordum.

Richard hareketsiz, gerçekten derin derin uyuyordu. Kafam yerine gelmişti, fazlasıyla gelmişti. Bir adım bile ilerlememiştim. Kendimi deminki arzunun çekimine bırakmıştım. Bütün erkekler siyahlarla yatmayı arzular – beyaz erkekler – benim gibi. Bu olayda ırk mırk söz konusu olmaz. Doğal bir tepki. Daha farklı olacağı düşünülür.

Aslında öyleydi de.

Düşüncelerimle kafayı yemiş bir halde yumruklarımı sıktım. Durmadan dönüyordum. Ann haince ve memnun bir şe-

kilde beni fark etti.

— Bir daha ne zaman geliyorsun? diye fısıldadı.

— Bir daha gelmeyeceğim, dedim kabaca.

— Richard'ı görmek istemiyor musun?

Kuşkusuz uyandırmak için ona doğru yaklaştı. Bir harekette durdurdum.

— Dokunma ona, dedim sert bir sesle.

Söz dinler bir şekilde olduğu yerde kaldı.

— Niçin bir daha gelmek istemiyorsun? dedi.

— Onun kardeşi değilim. Rengini sevmiyorum. Onu görmeye de bayılmıyorum.

— Benimkini seviyor musun? dedi gülümseyerek.

Etimin, onunkinin dokunuşunu bilmediği, öğrenmediği bir yeri bile yoktu. Her dokunuşunu gerçeğin belirginliğiyle anımsıyordum.

— Ben bir Beyazım, dedim. Sizinle tanışmış olamam.

Omuz silkti.

— Siyahlarla yaşayan başka beyazlar da var. Güney'de değiliz. Burası New York.

— Size ihtiyacım yok, dedim. Böyle mutluyum. Zenci bir çete tarafından sömürülmek istemiyorum.

Hep gülüyor ve bu da beni sinirlendiriyordu.

— Üçünüzü de beynimden silebilirim, dedim. Sizden bir şey istemedim. Bütün istediğiniz bana şantaj yapmak.

Bana saldırılmadan kendimi korumam gerektiğini düşünüyordum. Saldırmak, bu üç pısırık yaratık mı bana saldıracak.

— Bizler ayrı dünyalardanız, dedim. Yan yana ve asla birleşemeyen iki ayrı dünya. Birleşmelerinden sadece felaket ve yıkım doğar. Her ikisi için de.

— Richard'ın kaybedecek bir şeyi yok, dedi.

Bu bir tehdit miydi, yoksa Ann beni sadece deniyor muydu acaba? Bu üç yaratığın; Ann, Richard ve Sally'nin birbirleriyle olan bağlarının ne olduğunu soruyordum kendi kendime. Tekrarladı:

— Bir daha ne zaman geliyorsun?

Çoraplarından birinin bağını düzeltmek için eteğini butlarına kadar kaldırdı. Gerektiğinden fazla kaldırmıştı, derisindeki karaltılara bakarken çekip gitmenin çok daha yararlı olacağını hissettim. Öfkem tamamıyla farklı bir şeye dönüşüyordu. Richard'ın solumasına dikkat ederek masa boyunca gürültü çıkarmadan ilerledim.

— Bana para ver, dedi Ann kısık sesle. Richard'ın bir şeyler yemeye ihtiyacı var.

— Ya sen? dedim. Bir şey yemiyor musun?

Başını salladı.

— Benim paraya ihtiyacım yok. Bana gerekli olanı veriyorlar.

Öylece kaldım, rahatsız olmuştum. Niçin rahatsız olmuştum? Cebimi karıştırdım ve bir kâğıt para çektim. Baktım, bir onluktu.

— Al, dedim.

— Sağ ol, Dan. Richard sevinecek.

— Bana Dan deme.

— Neden? diye sordu yavaşça.

Neden? Öyle ya, Sheila'nın da "Dan"i aynı bu şekilde, biraz uzatarak söylediğini bilemezdi ki. Yazık, keşke bilseydi.

Daha fazla oyalanmadan odadan çıktım. Ann beni tutmaya çalışmadı.

Hepsi bir çeşit, hemen hemen bedensel rahatsızlıktan oluşan değişik duygularla çalkantılı bir şekilde rutubetli geçit boyunca ilerledim. Birdenbire, oturduğum yeri değiştirmem, baş-

ka birine geçmek için dairemden çıkmam gerektiğini o kadar güçlü hissettim ki, yüzümden terler akmaya başladı; bir çeşit korku sarıyordu vücudumu, aynen tuzağa düşmüş bir insanın korkusu gibi – daha doğrusu, celladına yalvaran, yakalanmış bir avın korkusu gibi. Kedi, küçücük sırtını tırmaladığı sırada farenin ne yaptığını hiç görmediniz mi? Öylece kalır, kaçmaya bile çalışmaz; ve sonraki tırmık bir okşamadan daha yumuşaktır – aynı bir aşk okşaması gibi, kurbanın, onu bu hale sokan işkencesine duyduğu aşkın okşaması gibi . . .

Richard'ın da beni sevdiği şaşmaz ve kesin bir gerçekti. Peki, ya sonraki tırmık ne zaman gelecekti?

Ancak, genelde fareler kendilerini koruyamazlardı. Benim ise yumruklarım vardı ve bir altıpatlardan nasıl yararlanılacağını biliyordum.

Bilinmez, belki de işime yarar . . .



# VII

Nick'in yerine gecikmedim o akşam. Yorgundum, ruhsal yorgunluğum, bedensel yorgunluğuma oranla daha fazlaydı ve her akşam aynı şekilde kafayı çekip kumar oynayan bu salaklar da artık hiçbir zaman olmadığı kadar tiksindiriyorlardı beni.

İçimde karaltılar kadar belirsiz, kaygı dolu düşünceler oluşuyordu, şüphesiz bir şeyler acımıştı, çünkü gece çabuk ve pürüzsüz bitti – ve tek başıma, sarı ışığın parıltısıyla aydınlanan sokakta, yeni bir sokak lambasının önünden her geçişimle saatlerin saniye göstergeleri gibi dönüp duran karaltının yanından yürürken buldum kendimi. Şehir karanlıkta, hiç bitmeyen uğultusuyla dolup taşıyor ve daha hızlı yürüyordum. Beni Shelia'ya doğru götüren acayip bir sabırsızlık girmişti kanıma.

Hemen odaya gitmedim, penceresi açık banyoya doğru gürültüsüzce yürüdüm. Soyundum ve bir duş aldım, ama yakamı bırakmayan bu garip his, serin suya karşı herhangi bir

sarhoşluktan çok daha iyi direniyordu, bunu da soğuk derimi banyo havlusuyla kurularken fark ettim.

Giysilerimi orada bıraktım ve Shelia'nın yanına geldim. Uyuyordu, tamamen örtünmüş, pijamasının ceketi muhteşem göğsünü ortaya çıkarmış ve saçları yüzünü kısmen kaplamıştı. Yanına uzandım, sarılıp öpmek için kollarıma aldım, her akşam yaptığım gibi. Gözlerini açmadan belli belirsiz uyandı, öpücüklerime karşılık verdi, sonra sabırsızca ellerime bıraktı kendini ve ben de tamamen soydum onu. İnatla göz kapaklarını kapalı tutuyordu, ama biliyordum ki bütün ağırlığımla üstüne yüklendiğimde açacaktı gözlerini. Hafif yuvarlak kalçalarını, diri kollarını okşuyordum. Okşamalarımın üstüne gidiyor ve yumuşak, belirsiz sözcükler fısıldıyordu.

Onu öpmeye, ılık, diri vücudunu öpmeye devam ettim – ve böylece birkaç dakika geçti. Açıkça, işini bitirmemi bekliyordu – ben de ise hareket yoktu. Hiçbir şey yapmıyordum. Shelia daha farkına varmamıştı – ve ben, öpücükleri karşısında buz gibi kaldığımı, etinin benimkini harekete geçirmediğini anlamıştım – ne yapıyorsam, hepsini, makine gibi, alışkanlıktan yaptığımı anlamıştım. Görünüşünü beğeniyordum, uzun bacaklarının sertliğini, karnının altın sarısı üçgenini beğeniyordum, yuvarlak göğüslerinin etli, kestane renkli uçlarını da beğeniyordum, ama bütün bunları ölü bir aşkla, aynı bir fotoğrafı beğendiğim gibi beğeniyordum.

— Neyin var, Dan? Dedi.

Gözlerini açmadan konuşuyordu. Omuzumdaki eli kolumun üzerine düştü.

— Hiç, dedim. Bugün çok iş vardı.

— Her gün çok işin var, dedi. Yoksa bu akşam beni beğenmiyor musun?

Daha da yanıma sokuldu ve beni tahrik etmeye çalıştı.

Sertlik yaratmadan, yavaşça geri çekildim.

— Başka şeyler düşünüyorum, dedim. Birtakım sorunlarım var. Affet beni.

— Nick'le ilgili sorunlar mı?

Sesinde, sahip olabileceğim sorunlara karşı en küçük bir ilgi belirtisi yoktu. Ne istediğini çok iyi biliyor ve kendini bundan yoksun bırakılmış görüyordu. Ve ben de onu çok iyi anlıyordum. Uyarıcı şeyler düşünmeyi denedim, Shelia'nın birlikte sevişirkenki vücudunu canlandırmaya çalıştım kafamda, yarı açık ağzı, ışıldayan dişleri ve elleri sırtımla kalçalarımı tırmaladığı sırada, kafasını bir sağa bir sola çevirerek çıkardığı, cıvıldaşmayı andıran, o kısık, boğuk hırıltı. Shelia bekliyordu. Tam uyanmamıştı ama, bende normal olmayan bir şeylerin olduğunun farkına varacak kadar bilinçliydi.

— Evet, dedim. Nick'le ilgili sorunlar. Ona pahalı geldiğimi düşünüyor.

— Bence, para sıkıntısı kendi müşterisinin azlığındandır.

— Evet de, bunu ona söyleyemem.

— Onun hiçbir işe yaramayan kadın müşterileriyle ilgilenmek hoşuna gidiyor senin.

Benden uzaklaştı, ben de ona yaklaşmak için bir çaba sarfetmedim. Kendimi kötü hissediyor ve tasalanıyordum, sonra devam ediyor, umutsuzca belleğimdeki anıları arayıp tarıyordum. Nick'in yerindeki akşamları, etkisinin belki de bana güç vereceği, telefon kulübelerinde hallettiğim esmer, sarışın kızları hatırlıyordum.

Kendimi boşu boşuna yormam bir yana, beni sevmeyen, bende benim onlarda bulduğumdan başka bir şey bulamayan, beni kullanışlı ve aşkta doyurucu bir eş olarak gören kadınlarla olan bu kısa kucaklaşmalar bana Shelia hakkında genel, çok daha dolu bir arzu verdi; aynen benim ve onların salt bedensel

arzularından edindiğim bilincin benim, bütün kalbimle sevdiğim bu kadına çok daha yoğun bir şekilde bel bağlamamı sağladığı gibi.

Aslında güzel işti, Nick'in yerinde bar fedailiği! . . .

Vücudum buz gibiydi ve pörsümüştü, kasılmalarla oraya buraya çekilen kaygılı kaslarım hayvanlar gibi çarpıyordu derimin altında.

— Shelia . . . diye fısıldadım.

Cevap vermedi.

— Shelia, benden böyle bir şey istemekle hata ediyorsun.

— Sen sarhoşsun, bırak beni.

— İçmedim, Shelia, gerçekten.

— İçmiş olmanı tercih ederdim.

Kalın ve kısık bir sesle konuşuyordu, ağlamak üzereydi. Shelia . . . Ne kadar da çok seviyordum onu.

— Küçük bir şey, dedim. Ama bana inanmanı ne kadar çok isterdim. Belki de bu şekilde kaygılanmakta haksızım . . .

— Nick bütün paranı almış olsa bile, Dan, bu beni önemsememen için yeterli bir sebep olamaz.

Umutsuzca bir çaba daha harcadım, kendimi tahrik etmeye, erotik sahneleri gözümün önüne getirmeye, yatağın çarşafına beni ölü gibi çivileyen bu sakat uyuşukluğu dağıtmaya çalıştım. Maxine ve onun gibileriyle yirmi kez sevişmiştim. Yirmisinde de sakin bir kafayla, karıma kavuşmanın mutluluğuyla ve her seferinde onun harika vücuduyla karşılaşır karşılaşmaz yeniden kat kat güçlendiğimden, onu tatmin edebilmenin mutluluğuyla dönmüştüm evime.

Başaramadım, hiçbir şey yapamıyordum.

— Shelia, dedim, affet beni. Ne düşünüyorsun, neye inanıyorsun bilmiyorum, ama bu işin diğer kadınlarla alakası yok.

Şimdi de küçük ve hızlı hıçkırıklarla ağlıyordu.

— Oh, Dan, artık beni sevmiyorsun. Dan. Sen . . .

Ona doğru eğildim. Sarıldım. Yapabildiklerimi yaptım. Bazı kadınlar bu yolla sakinleşebilirdi ve ben içtenlikle Shelia'nın mutlu olmasını istiyordum, ama şiddetle kafamı itti, dokunuşlarımı sığınak olarak kullanarak örtüye dolandı.

Hiçbir şey söylemedim. Oda oldukça karanlıktı. Dinledim. Hıçkırıklarının gürültüsü zayıfladı, solumasının düzenli yumuşaklığı duyuldu, az sonra da, uyumaya başladığı.

İhtiyatla kalktım ve banyoya döndüm. Gömleğim, duvarda asılı orada duruyordu. Aldım ve kokladım.

Sally'nin kokusu – Ann'ın kokusu – hâlâ üstündeydi gömleğimin. Vücudumun sertleştiğini hissettim.

Gömleğimi bıraktım, ellerimi yüzümde gezdirmeye başladım. Koku hemen hemen dağılmıştı, ama orada duruyordu, ağır ve belirsizce, bu sırada, ben de Ann ve Sally'yi görüyordum hayalimde, Harlem meyhanesinin nemli bodrumunda birbirimize dolaşmış vücutlarımızı.

Yanda, odada, Shelia uyuyordu. Arzularımı Nick'in yerindeki kızlarla doyurmakla, müşterilerinin arabalarında, açıkça ve gözleri önünde, orospuların eteğini kaldırmakla onu aldatıp aldatmadığımı hiç sormamıştım kendi kendime. Ama o anda, kötü bir yolda olduğumu fark ettim – ve affedilmesi imkânsız bir şey yapmış olduğumu – çünkü ruhumla ona ihanet ediyordum ve vücudum da onunkine karşı duyarsız kalıyordu.

İçimi rahatlatmaya çalıştım. Evet, iki Siyahla yatmak Beyazlarla yatmaktan daha yorucu olabilirdi; ve sadece basit bir dinlenmeye ihtiyacım vardı. Fakat gergin vücudum bunun tersini söylüyordu bana, aklımdan geçen şekiller durgun göllerin mavi sularından çok çok uzaktaydı.

Banyo teknesine girdim ve duşun kordonunu çektim. Yeniden buz gibi su – bu kez, sakinleşmem için.

Çünkü Shelia'yı uyandırmak ve şüphelerini silmek için içinde bulunduğum durumdan yararlanmaya kalkışacak cesaretim bile yoktu.

Korkuyordum. Üstünlüğün bu kez onda olmasından korkuyordum.

Paramparça bir şekilde çıktım oradan, kol ve bacaklarım kopmuş, ruhsal açıdan, bedensel açıya oranla çok daha bitkin bir halde.

Yine yatağıma döndüm ve karanlıkta öylece kaldım, çok iyi anlamaktan korktuğum bir şey tarafından yaralanmış bir şekilde – ve sonunda uyku kazandı.



# VIII

Kâbuslarla dolu, huzursuz bir uyku geçirdim ve yorgunluğuma rağmen, Shelia'dan çok daha önce uyandım, çünkü anlaşılmaz bir biçimde, bana yeni yeni sorular sormaması ve bir önceki günkü tartışmanın daha kötü bir hal almaması için o uyanmadan gitmem gerektiğini hissediyordum. Çocuk yan odada uyuyordu ve çabuk olmak zorundaydım, çünkü uykusu, sabahın yedisine doğru başlayan sokak gürültülerine karşı direnemiyordu.

Aceleyle tıraş oldum, çamaşır değiştirdim ve önceki gün giydiklerimi kirli sepetine attım. Sade bir takım elbise giydim.

Kahvaltıyı bir kafede yaptım. Saate baktım. Yandık, Nick'in yerindeki işimin başına dönünceye kadar öldürülecek koca bir gün vardı önümde.

Bir telefon kulübesine girdim ve Shelia'yı aradım.

— Alo?

Sesi kuşku doluydu.

— Alo, ben Dan, dedim. Günaydın.

— Kahvaltı etmedin?

— Çıkmam gerekiyordu, diye açıkladım. Dün akşam sana bahsettiğim iş için.

Cevap vermedi ve suratıma kapatacağını düşünerek soğuk soğuk terler döktüm.

— Ah! Evet, dedi sonunda, hatırlıyorum.

Bu sözcükleri dondurucu bir sesle söyledi.

— Eve dönmeyeceğim, dedim. Doğruca Nick'in yerine gideceğim. Görmem gereken bir sürü insan var bu sabah.

— Dikkat et de dudaklarında fazla ruj olmasın göreceğin insanların, diye hemen karşılık verdi.

Bu kez, kapattı suratıma. Ne yapalım? Ahizeyi yerine koydum ve kulübeden çıktım.

Akşamın beşine kadar koca bir gün var; bu da epey uzun bir süre demek.

Bir daire aramak!

Bu fikrime güldüm. Ama pek neşeli bir gülüşle değil. Yine o olayı hatırlatacak gülünç bir tekrar, daha geçmemiş bir yaranın zonklayan acısı – ve buna önem vermekten utanç duyulacak kadar da üstünkörü bir acı.

Kafamı böyle bir baskıyla meşgul eden bu şeyleri düşünmemeye çalıştım. Öyle derin bir baskıydı ki bu halt, çok karmaşık şeylerde olduğu gibi kendimi soyutlamamı sağlıyordu, kendimi silmemi, neredeyse kendime yabancılaşmamı.

Başlangıçta Richard'tan korkmuştum. Her şeyi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydım, konumumu, karımı, oğlumu – bütün hayatımı. Korku dolu günler geçirmiş ve her şeyi denemiştim. Sonra, ona meydan okumaya, onunla yüz yüze karşılaşmaya karar vermiştim.

Karşılaşmıştım da. Ama, kendi kötülüğüme, yalnız değil-

di. Onun sayesinde, ruhumun derinlikleriyle karşılaşmıştım. Evet. Şimdi kendimden korkuyordum. Tehlike kendi vücudumdaydı. Yeniden tanımaktan kaçındığım bir içgüdüyle efendisine karşı çıkan vücudumdaydı.

Bakalım Richard beni açığa çıkartsın ve ben de her şeyimi kaybedeyim; konumumu - karımı - oğlumu. Tut ki öyle oldu. O zaman geride yalnızca ben kalacağım ve yine de her şeyi baştan fethetmek için hâlâ bir şansım olacak.

Ama, ya etim beni ele verirse, işte o zaman boşluktan başka bir şey kalmayacak bana.

Dönüp, o saatte, o sokak için fazla iyi giyinmiş bir kıza baktım. Hava güneşliydi. Yaşıyordum.

Shelia'yı düşünüyordum.

Yaşıyordum ve iktidarsızdım.

Bir bara girdim. Barmen, gömleğinin yenlerinden asılı beyaz bir önlük takmıştı. Kirli bir bezle tezgâhını siliyordu. Döşemede talaş vardı.

— Viski! dedim.

Cevap vermeden isteğimi yerine getirdi.

— Güzel bir gün, diyerek ilerlettim konuşmayı. Öğleden sonrası için hiç haber var mı?

— Olmaz olur mu, dedi. Herkesinki burada.

— Bob Whitney için bir tehlike yok.

— Hepsini kazanacak, dedi barmen.

Adam az konuşan biriydi galiba.

— Sabahın sekizinde ne yapılabilir bu şehirde.

— Hiçbir şey, diye cevap verdi adam. Yani çalışmak dışında, demek istiyorum.

— Öğleden sonra saat beşe kadar yapacak hiçbir işim yok, dedim viskiyi yutarken.

Gerçekten de alkolle aram hiç iyi değildi.

Tezgâhın önünde, birinci kata çıkan bir merdiven vardı. Buradan da kova ve süpürge gürültüsü geliyordu; herhalde birisi temizlik yapıyor olmalıydı. Gözlerimi kaldırdım ve son basamakta diz çökmüş, şişman bir zenci kadının siyah beyaz iplikten, geniş kalçalarıyla ahenk içinde olan bluzunu fark ettim.

— Bir viski daha, dedim barmene.

Ne yapılır ki sabahın sekizinde? Otomatik bir plakçalar gözüme ilişti.

— Ne var onun içinde? dedim.

— Bilmiyorum.

Bezmiş bir şekilde vazgeçtim.

— Borcum ne kadar?

— Bir dolar, dedi.

Ödedim ve çıktım. En yakın metro istasyonuna vardım. Bir gazete aldım ve treni bekledim. Tıka basa doluydu. Kendimi daha az yalnız hissediyordum. Yine de duraktaki herkes bir yere gidiyordu. Hepsinin bir ırkı vardı. Ben ise hiçbir yere gitmiyordum; üstelik iki ırkın sınırındaydım ve ikisi de beni reddetmeye hazırdı. Gazetede bir şey yoktu. İnerken vagonda bıraktım. Harlem'e uzak olmayan bir istasyonda inerken, raslantı eseriymiş gibi.

Karşıma çıkan ilk kuru temizleyiciye girdim.

— Günaydın, dedim.

— Günaydın, bayım.

İki kişiydiler, bir yahudi ve yardımcısı. Kulübede soyundum ve pantalonumun hazırlanmasını bekledim. Orada kalmak zorundaydım. Bu da, boşa giden bir yarım saat demekti. Daha başka ne yapabilirdim? Postallarımı boyatmak? Beş dakika. Bir şeyler yemeğe mi gitmek? O da; bu kadarla bitmez ki bugün.

Evet bir kız. Beyaz bir kız. Anlamak için. Denemek için.

Şimdi de sabırsızlanıyordum.

— Acele edin, diye bağırdım adama. Betty Hutton'la bir randevum var.

— Soğutsun diye biraz buz hazırlayacağım size, diye cevap verdi adam, aynı ses tonuyla. Hemen hazırlanıyor. Dikkat edin. Bu pantolon bir tıraş bıçağı kadar keskin oluyor.

— Giyecek olan benim nasıl olsa, dedim.

— Tersinden de kesebilir ama, dedi temizleyici.

Üstünde durmadım. Bu herif, bardakinin tam tersiydi. Her şeyin bokunu çıkartıyordu. Hiçbir şey düşünmeden bekledim – beyaz bir kız dışında hiçbir şey.

Böyle bir kızı nerede bulacağımı biliyordum. Nick'in yerindeki konsomatrislerden biri buraya çok yakın bir yerde oturuyordu. Ortalama haftada bir kere evine bırakıyordum onu. Gerçek bir yatırımdı bu kız. Nick şanslıydı. Yine de, ayakkabı boyacısında beş dakika oyalandım.



# IX

Gözlerini ovuşturarak, bana kapıyı açmaya kendisi geldi.

— Selam! dedim. Yalnız mısın?

— Ne olarak görüyorsun beni?

— Arkadaşım olarak, dedim, girebilir miyim?

— Tabii.

— Rahatsız ediyor muyum?

— Senin önünde giyinebilirim, dedi, değil mi?

— Ah, dedim, kendini bu kadar sıkmana gerek yok. Gözlerini kısarak bana baktı ve görüşünü bulandıran bir tutam saç, arkadan gözlerinin önüne düştü.

— Ne istiyorsun? dedi. Bu saatte, seni ilk defa görüyorum burada.

— Seni görmek istedim.

Şapkamı masaya bıraktım ve yanına oturdum.

— Kötü görünüyorsun, dedim.

— Nasıl olduğumu bilirsin. Bu yeni değil ki.

— Olsun, yine de fena değilsin, dedim.

— Gülünçsün, Dan, bu sabah.

— Seni sıkıyor mu? dedim.

— Ne, beni sıkıyor mu?

— Buraya gelmem . . .

— Buraya gelmenin nedenini bilmek isterdim.

— Uzatma, dedim.

Ellerimin erişebileceği bir yerrdeydi, kendime doğru çektim. Sabahlığını örtmeye bile çalışmadı, hiç karşı koymadan ellerime bıraktı kendini.

— Gülünç bir herifsin, Dan, dedi.

— Neden?

— Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorlar Nick'in yerinde.

— Ne bilmeleri gerekiyordu?

Cevap vermek için biraz bekledi, ben de bu süreyi göğüs bağını çözerek değerlendirdim. En fazla on dokuz yaşındaydı. Daha fazla değil. Nick'in yerinde böyle bir taze et.

— Nerelisin?

— Oralı buralı . . . dedim, belli belirsiz bir hareketle.

— Chicago?

— Evet, Chicago'lu.

— Gülünç, diye fısıldadı. Hepsi bize dokunmadan önce kafayı çekiyorlar. Ayık kafayla buna cesaret edemeyeceklerini sanırsın.

— İyi azdırıyorsunuz onları, dedim.

— Ama, biz istediğimiz zaman değil, diyerek baştan çıkartıcı bir şekilde bana yaklaşarak cevap verdi.

Hâlâ masada oturuyordum, göğüslerini öpebilmek için yeterince yüksekteydim. Dolu dolu beş dakika sürdü. Gözlerini kapıyor, parfümlü etini dudaklarıma bastırıyordu. Bir hareketle onu tamamen soymaya kalkıştım, ama beni geri itti. Say-

dam göğüs bağını sabahlığının altından çıkartmıştım bile, karnı tüyleri tamamen alınmış, çıplak ve altın sarısı bir haldeydi.

— Gülünçsün . . . dedi yine benden kurtularak. Herhalde bu masada oturarak yapmayacaksın bu işi?

— Sen, nerelisin? diye bu kez de ben sordum.

— Brooklyn'li.

Güldü ve beni kaldırmak için bileklerimden yakaladı.

— Güney Central Park'ın en güzel evinde doğduğumu söylememi bekleme.

— Bunu beklemiyorum zaten. Asıl, formunda mısın, değil misin onu söyle.

Gerindi.

— Eh işte.

Ceketimden kurtuldum ve o da yatağa uzanmaya gitti.

Ayakkabılarımı ve kalanları da çıkarttım. Bir sigara yakmış ve göz ucuyla bana bakarak uslu uslu tüttürüyordu. Yanına uzanmaya kalkıştım, ama beni durdurdu.

— Mutfakta biraz viski olacaktı.

— İçmiyorum, diye cevap verdim. Her zaman değil.

Ağzımda hâlâ bir saat önce içtiğim alkolün tadı vardı.

— İhtiyacın varmış gibi bir halin var, diyerek matrak geçti.

Nereye baktığını çok iyi biliyordum.

— Merak etme, dedim ona, bizim alet gerektiği zaman çalışır.

— Yakıta ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm, dedi.

— Depo tıka basa dolu.

— O zaman gel.

Yatak boyunca kolunu sarkıtarak halının üzerindeki bir kül tablasında sigarasını söndürdü. Yaklaştım ve yanına uzandım. Birkaç dakika vücudunu okşadım. Hiçbir şey söylemiyor ve bana bakmıyordu.

Yavaş yavaş bana ne olduğunu sormaya başlıyordum kendime. Bütün vücudunu öpmeyi deniyordum. Normalde, ne kadar yorgun olursam alayım, bu bende iyi bir etki yaratırdı.

Şimdi ise hiçbir şey.

Öpücüklerimden iyice heyecanlanmaya başladığını fark ederek devam ettim. Çıplak karnı sıcak ve güneşte sararmış bir erik gibi diriydi.

Aniden geri çekildim. Hiç kuşku yok ki, açık açık bir sabunla yıkanıyormuş gibi hissediyordu kendini.

Allah kahretsin. Bir çamaşır makinesiyle de yatsa aynı şey olurdu.

Doğruldum ve kalktım. Elleri yastığın üzerinde dönüp duran kafasının iki yanına kadar kalkmıştı. Beyaz dişlerini hafif bir gülümseme kaplamış, kan rengi tırnaklı parmakları, dua edercesine kalkmış olan ellerinin avuç içlerine doğru kıvrılmıştı. Göğsü hızlı bir tempoyla inip kalkıyordu.

Kalktığımı fark etti ve bir sıçrayışta doğruldu.

— Dan, neyin var?

— Hiç.

— Yanımda kalsana.

— Hayır.

— Niçin? Dan . . . Yalvarıyorum . . .

— Haklıydın, dedim. Yapamıyorum işte. Senin hatan değil. Emin olmak istiyordum ve şimdi, ne yazık ki eminim.

— Dan! . . . Yalvarıyorum . . . Beni öyle bir duruma soktun ki . . .

— Ah, tamam. Yat aşağı. Şimdi hallederiz bu durumu.

Uzandı, ben de yanına oturdum ve yapabileceğimin en iyisini yaptım. Çok da gülünç sayılmazdı, hem sonuçta, daha tatsız angaryalar da vardı. Her şey bir yana, temizdi. Birkaç dakika geçtikten sonra, kendini tamamen bıraktığını, vücudu-

nun gerildiğini, ellerinin de yeniden açılıp kapandığını gördüm ve gevşemiş bir halde, sessizce sırt üstü olduğu yerde kaldı.

— Dan . . . diye fısıldadı. Sevgilim.

— Tamam mı?

— Dan . . . Bu çok, çok hoşuma gitti.

— Görüyor musun, seni yeterince tatmin edebiliyorum, dedim.

— O kadar da tatsız değildi, ha, Dan?

— Ah, diye fısıldadım. Bunu yapmak ya da ortaklaşa bahis oynamak, ne farkı var ki . . .

— Pis bir hödüksün, Dan. Fakat . . . Yine mi başlayacaksın.

— Gerek görmüyorum, dedim. Bence, sonucu daha çok düş kırıcı oluyor.

— Benim için değil, dedi. Senin durumun da benim için fark etmez.

— Zaten olaya kendi açımdan bakıyorum, dedim. Sana hâlâ yapabilip yapamadığımı anlamak için gelmiştim. Sonuç kesin olarak ortada. Yapamıyorum . . .

— Bana yettin.

— Sağ ol. Daha önce bir kızla yatmayı denedin mi? Bunun sana göre bir şey olduğunu düşünüyorum.

— Pöh . . . denemek isterdim, dedi. Aynı şey olacağını mı düşünüyorsun?

— Benim için, kesinlikle.

— Saçmalama, Dan. Bu iş için ilaçlar var.

— Şakayı bırak, dedim. Farkında değil misin . . . Benim yaşımda biri için? . . .

Birden düşündüğümden çok daha arkadaşça bir ses tonu ile konuştuğumuzu fark ettim. Tuhaf. Belki de kadınlar iktidarsız erkekleri seviyorlar. Bir erkek, gerçek bir erkek daima

onları biraz korkutuyor. Yaralanacağım diye endişeleniyorlar. Bir iktidarsız ise aynen yakın bir kız arkadaş gibi geliyor onlara.

— Herkesin başına gelir, dedi. Bana, bunu anlamak için para ödüyorlar.

— Unutma ki, müşterilerinin onda dokuzu sarhoş, dedim. İstek kırmak için de iyi bir sarhoşluk gibisi yoktur.

— Bu da var, diyerek kabul etti. Ama, sen, sen içmiyorsun ki. Belki de bırakmışsındır. Hiç, bir erkeği becermeyi düşünmedin mi?

Asık bir surat ifadesi veren mimlerimi görür görmez gülmeye başladı.

— Siktir git, dedim. Bir atı tercih ederim!

— Dikkat et de zarar vermeyesin . . . diye dalga geçti.

Bu da iyi bir kız arkadaş muamelesiydi. Cevap vermedim.

— Başka bir şeyler deneyebilirsin, dedi. İki kadın, üç kadın.

— Sen böyle devam ettikçe bir kadınlar yurdu bile olabilir, dedim.

— Ya da zenci bir kadın. Deniyor ki onlarla . . .

— Kapa çeneni!

İşte bu kez öfkeden kudurmuştum. Şakasız. Öfke çanları iyiden iyiye çalıyordu beynimde.

Bir şey anlamadan bana bakıyordu. Kendi iyiliğine, bereket versin ki başka bir şey daha söylemedi. Yoksa patlatacaktım bir tane.

Uzatmadım ve sessizlik içinde giyinmeye başladım. Yatağın üstünde yavaşça kımıldadığını duydum. Öfkem yatışıyordu.

— Dan, dedi fısıldarcasına, üzgünüm . . .

Aslında, kızcağız kötü kalpli değildi.

— Tamam, dedim. Önemi yok.

— Seni kırmak istemezdim, Dan . . . Ben . . . Gerçekten . . . Dan, teşekkür ederim.

Öylesine iyi ki neredeyse ağlatacak beni bu orospu. Ne var bu karıların içinde?

Ne söyletebilir onlara böyle zımbırtıları?

Ufak adımlarla kalktı, koltuğun üzerindeki sabahlığını almaya geldi.

— Kahve ister misin Dan?

Pantalonumu ilikledim.

— Hiç fena olmaz.

Tam yanımdan geçtiği sırada yakaladım. Birden, ani bir ürküntüyle sıçradı, gözleri kuşku dolu bir bakışla benim üstümdeydi. Kolumu omuzlarına sarıp yüklenmeden sarıldım.

— Sağ ol, küçük kardeşim.

İçi rahatlar rahatlamaz öpücüğümü verdi ve ufak mutfağa doğru fırladı; kapkacak çıkartışını, ocağı yakışını duydum. Çok tutulan bir melodiyi mırıldanıyordu.

Ceketimi olduğum yerde bıraktım, bir koltuğa gömüldüm. Bacaklarımda hiç hal kalmamıştı. Tükenmişlerdi. Belki de buradan bir el arabasıyla götüreceklerdi beni.



# X

Az sonra üzerinde eksiksiz bir kahvaltı olan bir tepsiyle geri geldi. Fincanları ve tabakları küçük, açılıp kapanan masasının üzerine yerleştirirken sordum:

— Yahu, sahiden de diğerlerindeki kadar zevk aldın mı?

— Hangi diğerleri, diyerek itiraz etti. O kadar da sık gelmedin ki buraya . . .

— Yine de çok etkilenmemişsindir, dedim.

— Tanrım, diye cevap verdi, biliyorsun, ilk geldiğinden bu yana hiçbiri fena değildi. Ama biraz önce yaptıkların . . .

Kızardı.

— Bu konuda konuşmak istemiyorum, Dan. Belki, hepsi hepsi bir sokak orospusuyum, ama bu konuda konuşmak hoşuma gitmiyor. Para için yaptığım zamanlar başka, aynı şey değil ki.

— Seninle bu biçimde ilgilenecek bir erkek arkadaşın yok mu? dedim.

— Hayır, dedi. Birisi vardı, beni bu işe sokan işte oydu, Dan, ama pis bir herifti. Paramdan başka hiçbir şey istemezdi. Ben, onun beni sevdiğini sanırdım, bu yüzden de bunu onun için yapmak beni rahatsız etmezdi, meğerse beni kullanıyormuş. Onu bir daha görmedim. Başka kızları da vardı ve Luciano'nun herifleriyle başı belaya girdikten sonra New York'u terk etti.

— Niçin devam ettin? Diye sordum.

— Açlıktan ölecek değildim ya, Dan. Hem sonra iş o kadar da kötü değil. Sen, niçin devam ediyorsun?

— Bir karım ve bir çocuğum var, dedim. Ve onları çok seviyorum. Senin de söylediğin gibi, iş o kadar da kötü değil.

— Şanslısın, dedi. Ama hayır, aslında yapayalnız olmayı tercih ederim.

— Kız arkadaşlarının çoğu beraber yaşıyor, dedim. Böylesi daha az can sıkıcı olmalı.

— Bilmiyorum, Dan. Öyle isterdim ki . . . Duraksadı.

— Niçin durdun? dedim bir fincan kahveyi mideye indirerek.

— Senin gibi bir herif isterdim, Dan. Güçlü ve oldukça yumuşak başlı bir herif. Hem sonra, bana biraz önce yaptıklarını yapardın.

Tehlikeli bir biçimde sallanmaya başlayan elimdeki fincana aldırış etmeden dizlerime oturdu.

— Sen istemez miydin Dan?

İşte bu akıl almaz bir şeydi. Geldim, bu kıza onunla yatmak istediğimi söyledim, hiçbir şey yapamadım, ama bırak bunu, bir de üstüne üstlük onu, vücudumdaki bir yere bir yakı yapıştırırcasına bağladım kendime. Bu kadın milleti hafiften kaçık.

— Karım ve bir çocuğum var, sana söyledim.

Shelia'yı düşünürken utançtan ani bir ürperti geldi. Önceki gece acımasızca hayal kırıklığına uğrattım Shelia'yı. Bir an için kendimi bu sokak orospusuyla, Sheila'yı da başka bir adamla düşündüm ve yüreğim kudurmuşcasına kan ağladı. Hep böyledir zaten. Evlisindir, hiç tereddütsüz kızlarla yatarsın. Ve karını başka biriyle gözünün önüne getirdin mi kıyameti koparırsın. Yapacak hiçbir şey yok, bu hep böyledir. Bir adam karısını asla aldatmaz.

— Kibarsın, dedim. Ama kusura bakma. Sen bir iktidarsızdan daha iyisine layıksın.

Göğüslerinden birini ve ipek, saydam sabahlığını geren pembemsi meme ucunu okşayarak oyalandım. Ani bir hareketle geri çekildi ve kahvemin yarısı tabağına döküldü.

— Hop, dedim. Hiç dikkatli değilsin. Haydi, kalk ve çabuk giyin. Seni sinemaya götüreceğim.

— Yaşasın! dedi. Aynı nişanlılar gibi.

— Tamamıyla, diyerek hak verdim.

Tabii ki onu sinemaya götürme nedenimi anlatmayacaktım. Ne ona ne de başkasına. Kendime bile, daha fazla düşünmemeyi yeğledim.



# XI

Giyinmeyi bitirdiğinde saat öğleden sonra ikiydi. Bu işler daima sanıldığından daha uzun zaman alıyor; ama bu da, bir şekilde benim işime geliyordu. Sinemanın kapısında kuyruk olmayacaktı.

Hem zaten, onu götürmek istediğim salonu da seçmiştim. Bir kız kolejinin yanında, her zaman dolup taşan küçük bir salondu. Hiç kuşku yok, tasarımın acı bir şekilde başarısızlığa uğraması için sadece bir ihtimal vardı, ama bu durumda, yedekte sakladığım bir çözüm yolu daha vardı.

Dairesinden çıktık ve asansör bizi giriş katında bıraktı. Gizlice, onu seyrediyordum. Gençliğine rağmen, yürüyüş ve giyim tarzında bir şey vardı. Ne olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Birden bir fikir geldi aklıma. Hiç mi hiç dile gelmez bir şeyi gizlemeyi başardığım fikri. Başarmıştım ve daha da başaracaktım.

İyi de ne amaçla? diye düşündüm, kendimle alay ederek.

Bütün bunlar, çabalarım, Nick'in yerindeki meslek yaşantım için mi? Ya birden bire iktidarsız biri olmam. Aman boş ver!... Şimdi oldukça rahattım ve az zaman kalmıştı.

Gülünç. Dün Shelia sayesinde yıkılmıştım. Biraz önce de bu kız sayesinde sinirlenmiştim. Hattta bahtsız bir sözcük bile söylemişti. Şimdi ise kendimi, hiçbir zaman olmadığı kadar keyifli hissediyordum.

Ne yapacağımı biliyordum.

Yanımda yürüyordu. Tatlı kız. Bacakları, göğüsleri, kafası. Hepsi tatlıydı.

Eh, insan suç işlediği bir anda başka bir yerde bulunduğunu kanıtlamayı bilmeli.

Sinemaya geldik ve iki bilet aldım.

Kalın halıyla kaplanmış merdiven boyunca kızı izledim, görevlinin cep lambasının ışığı birden karanlığı deldi. Ve biletlerime baktı.

— Yalnız ayrı ayrı yerler, dedi. Ayrı ayrı oturacaksınız

Bu da Dan'in planına cuk oturuyordu.

Kız oturdu, ben de iki sıra arkasına oturdum.

On dakika sonra, sessiz sedasız kalktım ve şöyle bir arandım; tehlike çıkış kapısını buldum ve bir anda sokağa fırladım. Boş bir taksi geçiyordu. Aniden kafamda bir şimşek çaktı.

Hayır. Taksi olmazdı. Metro.

Saatime baktım. Tamam, bol bol vaktim vardı.

Hızla metroya daldım.



# XII

Önceki gün Richard'la karşılaştığım, kir pas içindeki meyhaneye girmeden önce, kimseye çaktırmadan sağa sola bakındım. Az insan vardı. Siyahlar, melezler ve beyazlar. Hiçbirine ait olmayan bir yer.

Kesin kararını vermiş bir şekilde, fötr şapkamı gözlerime doğru indirerek içeri girdim. Ve doğruca merdivenlere gittim.

Tezgâhın arkasındaki adam benim geçtiğimi görür görmez gözlerini kaldırdı. Yakıcı bir kokusu olan nemli geçide girdim ve yeniden alışmak için, o havayı derin derin içime çektim.

Kapıyı buldum ve vurmadan, olası en az gürültüyü çıkartarak içeri girdim. Richard, pis sedire uzanmış uyuyordu. Masanın üzerinde boş bir şişe vardı. Ne Ann ne Sally oradaydı. Fazla şanslıydım. Ama kokuları odanın içine işlemişti. Birden, vücudumun, Shelia ve Nick'in yerindeki orospunun karşısında uyanmasını nasıl sağlayamadıysam, şimdi de, bana rağmen

uyandığını hissettim.

Richard. Bana bunun hesabını verecekti.

Bir sıçrayışta üstüne çıktım ve boğazını sıktım.

Bağıracak zamanı olmadı. Bütün gücümle sıktım, parmaklarımın altında dil kemiğinin büküldüğünü hissettim.

Hata yoktu. İz bırakmıyordum. Bir an, bırakırmış gibi yaptım ve soluk almasına zaman bırakmadan, sedirin yarık yastıklarından birini yüzüne bastırdım.

Ve öylece tuttum. Düğüm olmuş vücudu her yöne hareket ediyordu, az kalsın elimden kurtulacaktı. Bacaklarını benimkilerin arasında ezerek, tamamen hareketsiz bırakmak amacıyla, neredeyse üstüne yattım. Umudu tükenmiş biri gibi sıkıyordum, ama birden dizi acı verir bir şekilde kasıklarıma isabet etti. Başım döndü, kusmam geldi, fakat yastığı bırakmadım ve Richard'ı sararmış çarşafa çivilemeyi başardım. Elleri, yastığı kaldırmaya çalışarak sağ yumruğumu kasıyorlardı, kolumu ensesinin altından geçirebilmiştim ve artık Richard bu kıskaçtan kurtulamayacaktı.

Dolu dolu beş dakika boyunca çırpındı. Gücüm yavaş yavaş tükeniyordu, gözlerim de sanki yuvalarından fırlayacaktı. Gömleğimi kasılmış kaslarıma yapıştıran, sıkılan bir limonun damlaları gibi oluk oluk derimden akan teri hissediyordum.

Richard'ın eli hâlâ yumruğuma yapışmış duruyordu, ama parmakları artık sıkmıyordu. Güçlükle çektim vücudumu.

Üstelemenin hiç gereği yoktu.

Yastığı yüzünden kaldırmadan, kaşla göz arasında ceplerini karıştırdım. Pis bir cep defteri. Biraz bozuk para. İğrenç birkaç şey. P.M.U. biletleri. Ve nüfus cüzdanı. Gerisi tehlikeli değildi.

Şimdi, biraz acele etmek gerekiyordu.

Yastığı kaldırdım. Gördüklerim pek güzel sayılmazdı. Ma-

saya doğru gittim, ihtiyatla şişeyi mendilimin içine aldım, kalan alkolü yüzüne ve elbiselerine saçtıktan sonra da yanına bıraktım.

Bu yaptıklarımdan sonra pek enselenme olasılığı kalmıyordu. Ayrıca kim anlamaya çalışacaktı ki, Harlem'de, oldukça çirkin bir meyhanenin zemin katında bulunmuş bir melezin, gerçekte iç kanamadan ölüp ölmediğini.

Herhalde aynasızlar değil.

Odaya baktım. Değişiklik yok. Richard'ın elbiselerini yerleştirdim. Üzerini ararken elbiselerin düzenini bozmamaya özen göstermiştim. İyi yapmıştım. Betondan bir kitle gibi katı ve soğuktu. İnsan tamamen geberdi mi, böyle olur.

Koşarak çıktım. Birden, arkamdan kapının açıldığı izlenimine kapıldım. Dönüp baktım. Hiçbir şey yoktu. Omuz silktim ve merdivenleri çıktım. Salonu geçip kendimi dışarıda buldum.

Saat kaç? Bir saat geçmişti. İyi. Yola koyuldum ve metroya girdim.

Hızla sinemaya vardım. Tehlike çıkış kapısının başında duran yoktu. "Girmek yasak" diye işaretlenmiş kapıyı ittim. Yine az nemli bir geçit. Diğer geçidi hatırladım.

Pişmanlık duymuyordum.

Salona çıkan kapının koyu camından içeriye baktım. Önünde kimse durmuyordu.

Onu da ittim. Oyuncuların sesleri aniden kulağımda çınladı, sıçradım. Sonunda yer göstericinin cep lambasına enselendim. Hızla yanıma geldi.

Hıyar herif. Boşuna geldi. Nasıl olsa mazeretim hazırdı.

— Ne arıyorsun burada?

Biletimi uzattım.

— Tuvalet ne tarafta acaba?

— Buradan değil, beyefendi, dedi biraz önce geri verdiği yırtık biletime bakarak. Şuradan.

— Teşekkürler, dedim.

İki dakika sonra yerimdeydim. Yerim kapılmıştı, ama önündeki koltuk boştu. Oturdum ve kız arkadaşımın omuzuna vurdum.

— Hu hu! Dedim.

Elime dokundu ve sanki bir hayaletmişim gibi, kısa bir çığlık attı.

— Dan! Diye fısıldadı. Beni korkuttun!

Kısa bir süre sonra, neredeyse beni unutup filmi seyre daldı.

Her şey gittikçe düzeliyordu.

Ama elimi tam, bir saat önce Richard'ın sıktığı yerden tutması hoşuma gitmemişti.

Of! Neyse.

Böyle şeyleri bu kadar kafaya takmamalı.



# XIII

Olaylar aynen tahmin ettiğim gibi gelişti.

Ertesi günün gazetelerinde birkaç satırlık kısa bir haber vardı, başka da bir şey yoktu.

Yine Shelia'nın yanında buldum kendimi. Uyumakla meşguldü. Ben de durumumun düzelmeyecek olduğunu kafama sokmakla.

Bu saatte, Nick'in yerinde de yapacak bir şey yoktur. Daha önce denememiştim bile.

Kendimi toparlamaya, durumuma bir açıklama bulmaya çalıştım.

Fakat bu gücümün sınırlarını aşıyordu.

Niçin bu kızlarla başaramıyordum? Ya karımla? Önceki günkü cümle kulaklarımda yankılandı.

"Ya da zenci bir kadın. Deniyor ki onlarla . . ."

Acaba bu iki siyah kadınla olan ilişki yüzünden mi, benliğimin en derin yerlerindeki Siyah olduğum hissi yeniden hort-

ladı? Bu, bütün atadan kalma ürküleri beraberinde sürükleyen his – beyaz kadınlar karşısındaki Zenci korkusu ....

Bilinç dışı eğilim dedikleri buydu. Bu olmalıydı. Ama, önceki günkü kadar, bir Siyah olduğum izleniminde değildim. Hatta kendimi, her zamanki kadar beyaz hissediyordum.

O zaman? İçgüdüsel bilinç dışı eğilim diye bir şey yok? Ya da, belki de var?

Arıyordum. Arıyordum – ellerim vücudumda dolaşıyor ve yetersizliğimin kanıtıyla karşılaşıyorlardı.

Ama bile bile yanlış yerde arıyordum bu kanıtı. Çünkü, aslında, ne istediğimi biliyordum ve sonunda kendime itiraf ettim. Shelia'yla denemiştim, sonuç olumsuzdu. Başka bir Beyaz'la da, sonuç yine olumsuzdu.

Şimdi de bir siyah gerekiyordu bana. Tamam. Deneyecektim. Anlamam lazımdı.

Önceki günkü gibi gürültü yapmadan, gizlice kalktım.

Saat sabahın üçüydü. İstediğim kadar açık gece kulübü bulabilirdim.

Ve tabii melez kadın da.

İyice koyu birini istiyordum. Buram buram ter kokan. Ve de etli butlu.

Çabucak giyindim ve çıkarken, arkamdan kapıyı kapadım. Shelia uyanmadan önce gelmeyi tasarlıyordum.

Bir taksi bulana dek üç blok yürüdüm. Şoföre Harlem civarındaki herhangi bir yerin adresini verdim. Bir beyaz için, orada benim aradığımı bulmak, o kadar da kolay değildi. Ama beş yıl boyunca boşuna bar fedailiği yapmamıştım, bu tür işlerin usulünü iyi biliyordum.

Deri değiştirmek isteyen Beyazlar'a o kadar da az rastlanmazdı.



# XIV

Yer pek güven verir bir halde değildi. Diğer birçoğu gibi, berbat bir bar. Girdim. İçerisi kalabalık değildi. Üç dört kadın, beş altı adam ve pis ceketli bir barmen.

Bir skoç ısmarladım. Barmen servis yaptı. Paranın üstünü vermek için bana doğru eğildiğinde, fısıldadım:

— Boş kız yok mu?

Şüpheci bir şekilde süzdü beni.

— Beni buraya "Ikey le Lion" yolladı, dedim.

— Tamam, diyerek yatıştı.

Siyah yüzü gevşedi. Eğildi, şişeleri kımıldattı ve yeniden kalktı. Buruş buruş bir deriyi andıran bir kart uzattı.

— Buradan iki blok ötede, diyerek açıkladı. Sizi oraya Jack'in gönderdiğini söyleyin.

— Sağ ol, diyerek noktaladım konuşmamızı.

Herife iyi bir bahşiş bıraktım ve çıktım. İki blok. Beş dakika. İçeriye girdim. Oldukça iyi görünüşlü bir binaydı. Salon

yeterince aydınlatılmamıştı ve görevli de girişteki masanın arkasında uyuyordu. Altı kat yukarıya çıktım. Aynen barmenin verdiği karttaki kurşun kalemle yazılmış notun belirttiği gibi kapıyı iki kere tıklattım. Otuz yaşlarında, iyi giyimli, fazla mücevherli bir kadın kapıyı açtı. Bir melez ya da sadece bir Meksikalı olduğunu söylemek için iyice muzip olmak gerekirdi. Ben de, bunun için yeterince muziptim.

— Girin, dedi. Jack'in ismini söyleyerek kartı uzattığımda.

Kapıyı kapadı ve aşağı doğru bir örtü çekti. Onu izledim. Bir başka kapıyı açtı, başka bir örtüyü kaldırdı. Şimdi bulunduğum oda fazla kötü döşenmemişti.

Deriden bir koltuğa oturdum.

— Çok koyu bir kadın mı istiyorsunuz? Diye sordu bana.

— Oldukça, dedim.

Bakışından biraz rahatsız olmuştum.

— Çok zayıf olmasın değil mi? diye ekledi.

Hafif hafif sırıtıyordu.

— Seçme imkânı var değil mi? diye sordum.

— Tabii ki, diye cevap verdi. İki tane yollarım size.

Başka bir kapıdan kayboldu ve ben de bekledim. Kalbim her zamankinden biraz daha hızlı atıyordu.

Önünde, son derece siyah, iri bir kız ile daha açık, tamamen düzgün hatları olan, ince uzun bir melezi iteleyerek, hemen az sonra geri geldi. İlki yirmi, yirmi beş yaşlarında vardı. İkincisi ise kesinlikle on altıdan fazla değildi.

— İşte Rosie, dedi bana patron karı. Bu da Jo, diye ekledi sağ elini daha genç olanın omzuna koyarak.

Rosie'nin eteği geniş bir V biçiminde oyulmuştu ve siyah derisi yarı karanlık odada parlıyordu. Boyalı dudaklı kalın ağzıyla gülümsüyordu. Diğeri ise kıpırtısızca beni gözetliyordu.

Patron karı karasızlığımı fark etti.

— İkisini de alabilirsiniz, dedi bana.

Para cüzdanımı çıkarttım. Karı bana doğru yaklaştı. Ben de ödedim.

— Rosie, beyefendiye yol gösterin.

Köşesinde basık bir yatak ve bir çeşit yataklık; sevişme yeri şeklinde yerleştirilmiş örtülü bir lavabo dışında tamamen boş, üçüncü bir odaya kadar izledim onları. Yer koyu renk bir halıyla kaplıydı. Küçük, pembe bir lambayla aydınlanan oda oldukça loştu.

Rosie soyunmuştu bile ve yatağa uzanıyordu. Bir anlık kuşkuyla Jo'ya baktım. Kuşkum yersiz değildi, gülmeye başladım.

— Gidebilirsin, dedim. Benim oğlanlarla işim yok.

Gülümsedi, hiç de rahatsız olmuş bir hali yoktu. Rosie de gülmeye başladı.

— Senin patron karı beni kazıkladı, diye ekledim.

— Bırakın kalsın, dedi Rosie.

Ceketimi çıkardım. Jo da eteğini açtı ve etek ayaklarına düştü. Çırılçıplak, makineler ortada, öylece kaldı.

— Bırakın kalsın, diye tekrarladı Rosie kıkırdayarak, sizi üzmeyecektir.

— Böyle saçmalıklardan hoşlanmam, dedim.

— Daha önce denemiş miydiniz? diye sordu Jo serinkanlılıkla.

Şaşkınlıktan dondum.

— Böyle bir şey söz konusu bile olamaz, dedim.

— Gelin, dedi Rosie. İlgilenmeyin. Biliyor musunuz, ben Fransız usulü sevişmesini de bilirim . . .

— Ben de, dedim.

Üstümde ne var ne yok hepsini çıkardım. Artık yeterliliğim konusunda kaygılanmakta hiçbir haklı yanım yoktu. Yine

de her şartta, bu oğlanı da bu odada istemiyordum. Ya da, acaba? . . . bir çözüm yolu daha var.

Kaygılanmamın ne kadar yersiz olduğunu şimdi anlamıştım. Aslında hiç endişelenmiyor değilim. Yeniden eksiksiz bir erkek olabilmek için Siyah bir kadına ihtiyacım olduğunu, az da olsa düşünüyordum. Fakat şimdi, kendime karşı dürüst olmayı istiyordum.

Rosie'yle yatmayacaktım. Sonucu belliydi.

Hiç kuşkusuz, onu, onları, her ikisini de seyretmekle yetinirsem, Sheliayla olan anlaşmazlığımızı kurtarabilecek yeterlilikte olacaktım. Ve Shelia, benim için kaçınılmaz olacaktı. Neyse, bunun için bu kadar kurnazlık yapmaya gerek yok.

Rosie beni bekliyordu. Yatağa yaklaştım ve kenarına oturdum.

— Gel, dedim Jo'ya.

Hızla yaklaştı. Rosie'ye baktım. Sabırsızca bekliyordu.

— Haydi, Jo, dedim. Sizi seyrediyorum.

— Siz de gelin, dedi Rosie heyecanlı heyecanlı.

— Sizi seyrediyorum, diye tekrarladım.

Hiçbir rahatsızlık duymadan, genç oğlan, kıvrak böğürleriyle kendini sunan kıza doğru yaklaştı. Sıkı sıkıya, yavaşça düzdü onu önümde.

Sanki gözlerimin önünde acımasız bir ayin yapılıyordu. Rosie'nin bacakları iyice gerildi. Az çok büyülenmiştim. Kadının kokusunu içime çekiyor, genç adamın kaslarının işleyişini izliyordum. Kısa bir an sonra, Rosie itti onu. Genç adam, yanına uzandı kaldı. Bana bakıyordu.

— Gel, dedi Rosie, aynı anda.

— Hayır, dedim.

Hayasızca Jo'yu okşuyordu.

— Niçin? dedi. Hasta değilim ki. Jo da değil.

— O yüzden değil, dedim. Bazı şeylerin doğruluğunu saptamak istiyordum. Saptadım da. Bu bana yetti.

Bir sıçrayışta doğruldu ve beni yakalamaya çalıştı. Bir anda beni aç ağzıyla saran, sıcak bir dokunuş hissettim, ama kıvırcık, dağınık saçlarından yakaladım ve geri çekildim. Kalktım; zor direnebiliyordum. Bir çeşit baş dönmesi gibi bir şeydi bu. Bu kızı o kadar arzuluyordum ki, bütün vücudum acıdan kıvranıyordu. Gözle görülür bir şekilde benim ona ihtiyacım olduğu gibi Rosie'nin de bana ihtiyacı vardı.

Şiddetle Jo'nun üzerine atladı ve hızlı solukları ile sarmaş dolaş vücutlarının hafif gürültüsünden fazlası duyulmadı.

Lavabonun bulunduğu yataklığa kadar yürüdüm. Eğildim, kafamı altına sokarak musluğu açtım. Umutsuzca ve şaşkınlıktan ağzım açık kalmış bir şekilde, uzun süre kaldım suyun altında. Biraz daha sakinleştim, odaya geri geldim ve yavaşça giyindim.

Ne Jo ne de Rosie bana dikkat etmiyordu artık. Kapıyı açtım ve çıktım.

Sokakta soluklandım ve kendime geldim. Saatime baktım. Saat sabahın beşini geçiyordu.

Evime doğru yöneldim.



# XV

Shelia hâlâ aynı durumda uyuyordu. Görüldüğü kadarıyla gidişimden bu yana hareket etmemişti.

Yanına sokuldum ve uyanacak zaman bulamadan yatağa uzandım. Gözlerini açmadı, ama ellerini ensemin arkasına doladı, okşamalarıma sabırsızca, daha çok istercesine karşılık verdi.

Sonra, bezmiş, sakinleşmiş bir halde, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle geri çekildi. Ben de, yeniden başlayamayacağımı bilmenin sıkıntısıyla tam karşısında kaldım.

— Dan . . . dedi uykulu bir sesle.

— Evet, diye cevap verdim. Dün akşam ve bu akşam için beni affet.

— Dan, gerçekten sorunlarını mı düşünüyordun?

— Yemin ederim, dedim. Sanırım bir çözüm yolu buldum.

— Garip . . . diye fısıldadı. Sende böyle bir etki yaratması garip.

Doğru, garipti. Ben olsam inanmazdım.

— Biraz yorucu oldu, dedim. Şimdi, geçti artık.

Yine Rosie ile Jo'yu gözümün önüne getirdim, orada, büyük yatakta ve gücüm biraz olsun yerine geldi. Ama Shelia neredeyse uyuyordu.

— Hayır . . . Dan . . . Yalvarıyorum . . . . Ölü gibiyim.

— Neden? Diyerek şaşkınlığımı gösterdim. Bu kadar şeyden sonra mı?

Yüzünü kollarının içine aldı.

— Dan . . . beni affet.

— Ne? dedim.

— Yorgunum . . . Dan. Ben . . . Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum..

— Başka birisi mi var? dedim kuru ve sert bir sesle.

Gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Ciddi düşünmüyorsun herhalde bunu, Dan. Ah, hayır, bu değil . . .

— Ne olursa olsun vız gelir, dedim, başka bir herif olmadığı sürece . . .

— Başka bir herif değil, Dan . . . Ben . . . Ah . . . Dan, benim . . . yalnızca ben . . .

Biraz alınmış bir halde gülmeye başladım.

— Ah, sadece buysa . . . dedim.

— Kızdın mı, Dan?

— Hayır tabii ki, diyerek içini rahatlatmaya çalıştım. Hem sonra bu benim suçum.

— Üzüldün. Kızdın bana . . .

Kafasını koltuk altıma sakladı.

— Ah, Dan, beni böyle bırakmamalıydın. Sana ihtiyacım var, Dan . . . Buna ihtiyacım var.

— O kadar da ihtiyacın yok, dedim hafifçe kızgın bir ses

tonunda.

— Var, Dan. Yalnız başına biliyorsun, pek de hoş sayılmaz. Yorucu ve iyi değil. Dan, beni bir hafta daha böyle bırakırsan, ya sakinleşmek için uyuşturucu almam gerekecek ya da belki bir başkasıyla yatmak zorunda kalacağım.

— Harika, dedim.

Gülmeye başladım. Aslında, Richard'ı o akşam yüzünden öldürmüştüm. Ve en azından hasta olmayayım diye – en azından New York'u terk etmek zorunda kalmayayım diye – fakat bu kez de Shelia beni bırakacaktı. Bari en azından bir ip ucu bulamasınlar – kuşkusuz hiçbir şey bulamayacaklardı – ya beni ilk kez Richard'ın bulunduğu yere götüren o herif? Ya Ann, ya Sally? Ya meyhanenin patronu? . . .

Ansızın, bir katilin kafasındakilerinin ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Sanırsın ki pişmanlık duygusu beynini kemirir. Canavarca görüntüler tarafından hırpalanırsın.

Konuşursun. Dünyanın bütün acıları seni, yaptıklarının sonuçlarını düşünmeye zorlar.

Artık bütün bunlar sayesinde gerçekten de buz gibiydim.

Tek düşünebildiğim, Shelia'nın biraz önce söyledikleriydi.

Evet, iki gün uzaklaşsam, ve . . . Fakat onun yanında kalmamı ne sağlıyordu? Niçin ondan, bu boşluk hissini duymadan uzaklaşamıyordum? Bu, ona kavuşma ihtiyacı. Onun bana ait olduğunu bilmek ihtiyacı. Görmesem bile, istediğim zaman onu görebileceğimi bilmek ihtiyacı.

Aşk, bu mu?

Hiç de gülünç değil.

Kuşkusuz, bu durumda yapacak bir şey yok.

Sonuç böyle olacaktı demek. Bedensel olarak arzulamakta zorlandığım bir kadın . . . Bu hususta kör kalayım diye, bu fazlasıyla parıltılı bir şekilde kanıtlanmıştı bana. Erkekten vazge-

çemeyen bir kadın; hem de iki gün ondan ayrı kalma düşüncesizliği göstersem, o iki gün içinde yerimi başka bir şeyle doldurabilecek derecede.

Buldum, yine de buydu. Bana acı çektiren şey, onun kendi kendisiyle beni aldatmasıydı.

Shelia'yı başka biriyle hayal etmekten başka çarem yoktu. Ya da yalnız başına. İyi. Ne yapalım yani.

Etraf zenci kadın dolu. Artık Richard da yok.

Tanrı izin verdi Richard, senden kurtulmama izin verdi. Shelia'yı kurtardım, seni ise iplemiyorum bile.

İyi akşamlar, Dan.



# XVI

Biraz yürüyüş yapmak için bir dakikalığına Nick'in yerinden çıktım. Sokakta, bağıran gazete satıcıları özel bir baskı satıyorlardı.

İlk sayfasının başlıklarını anlamadan okudum: "Bir Zenci kardeşini öldürerek çizmeyi aştı – Ölünün kapatması görgü tanığı – Polis Dan'i arıyor."



# XVII

*Ann çevik bir hareketle telefon kulübesinin kapısını kapattı ve kendini sokakta buldu. Bacaklarının, altından kaydığını hissediyordu. Ve dikkat çekmemek için ellerinin titreyişini gizlemek zorundaydı.*

*Acale acele sokağı geçti ve sağdaki sokağa girdi. Bir blok daha ve sonunda Shelia'nın ona randevu verdiği kafeyi buldu.*

*İçeri girdi, oturdu; fazla dikkat çekmeden, rahat rahat ellerinin titreyişine izin verebileceği bir yerdi.*

*Gazete satıcılarının özel baskıyı bağırarak sattıklarını duydu. Gazeteciler hiç zaman kaybetmemişlerdi. Polis de.*

*Kapı açıldı ve sarışın, güzelce bir kadın belirdi. Telefonda söz ettiği mavi bir fötr şapka takıyordu. Hızla etrafına bakındı ve Ann'e doğru yaklaştı.*

*— Madam Parker mı? dedi Ann.*

*— Evet, dedi Shelia.*

*— Size söyleyeceğim bazı şeyler vardı. Burada kalabilir miyiz?*

*— Neden olmasın? dedi Shelia kısaca.*

*— Söylemesi zor.*

*Shelia ona baktı ve çantasını eline aldı. Genç melezin yüzü daha da koyu bir renk aldı.*

*— Para istemiyorum. Sadece Richard içindi.*

*— Richard. Ah, evet. Şu aptal hikâye. Dan'in sözde kardeşi.*

*— Bu bir hikâye değil, dedi Ann. Çok geç olmadan evinizden çıkın. Ve kimseye gözükmeyin. Dan sizi de öldürecek.*

*— Siz zırvalıyorsunuz, diye fısıldadı Shelia.*

*— Kardeşini öldürürken gördüm Dan'i, dedi Ann. Dan'de siyah kanı olmalı. O bir siyah. Richard'ın size söylemesinden korkuyordu. Size çok değer veriyor. Richard'ı daha fazla korkmamak için öldürdü. Fakat ben onu odadan çıkarken gördüm. Richard da benim erkeğimdi.*

*Üzgün ve kesik eksik bir sesle konuşuyor, Shelia da tiksintiden ve kuşkudan büyümüş gözlerle ona bakıyordu.*

*— Saçma, dedi. Başkasıdır. Dan siyah değildir.*

*— Öyle, dedi Ann. Kanının dörtte biri siyah. En azından dörtte biri.*

*— Saçma, dedi Shelia, öyle olsaydı görülürdü.*

*— Her zaman görülmediğini siz de benim kadar iyi biliyorsunuz, dedi Ann.*

*— Ama Dan kimseyi öldüremez, dedi Shelia. Hele hele kardeşini.*

*— Onun işi insan pataklamak, dedi Ann, acı acı. Yaptıklarından da hiç rahatsız olur bir hali yoktu. Sonuçta benim erkeğim öldü. Ama öcümü alacağım ondan.*

*Kalktı. Aşırı coşkunluğun son sınırındaydı.*

*— Bana hikâye anlatıyorsunuz, dedi Shelia. Anlattıklarınız mantığa sığmıyor.*

*— Bir gazete satın alın, dedi Ann. Her şey içinde. Polis çoktan bazı önemli incelemeler yaptı bile.*

*— Dan'i yakaladılar mı? dedi Shelia, aniden beti benzi atmış bir halde.*

*— Şu sırada yakalıyorlardır herhalde.*

*— Peki, niçin bunu gazetelerde yayınlamadan önce yapmadılar?*

*— Çalıştığı yerin patronu polislere para vermiş olmalı, dedi Ann. Bu tür rezaletleri pek sevmezler. İş yerinden çıkmasını bekliyorlardır.*



# XVIII

*Dan gazete satıcısına çabucak bir beşyüzlük uzattı ve gazeteyi çekti aldı. Ann'in resmi ve olay vardı. Kendisinin resmi yoktu. Bu bir şans sayılabilirdi.*

*Sağa bakındı. Sola bakındı. Zararsız gözüken gelip geçenler. Yavaşça bir taksi geçti. Kendi hizasına gelene kadar bekledi, sonra hızla işaret etti ve birkaç saniyede içindeydi. Arka camdan, kaldırımdan uzaklaşan ve onun gittiği yöne bakan iki adamı gördü. Şoförü sıkıştırdı.*

*— Daha çabuk.*

*— Buradan nereye? dedi şoför.*

*— Sap şuradan.*

*Adam söyleneneye uydu ve motor gürüldemeye başladı.*

*— Bir sonraki sağa, dedi Dan.*

*Cebini karıştırdı ve iki adet bir dolarlık çıkarttı.*

*— Haydi. Dönemeçte yavaşlayacaksın.*

*Adam söyleneni yaptı. Dan kapıyı açtı.*

*— Dümdüz devam et ve gazla.*

*Kaldırımın üstüne atladı. Tam karşıda bir metro istasyonu vardı. Karşıya geçti ve içeriye daldı.*

*Bir polis arabası dönemeci uzun fren iniltileriyle aldı.*

*Dan omuz silkti. Acele etmeden çıktı ve ters yönde uzaklaştı.*

*işin püf noktası, fazla iyi saklanmamaktı.*

*Ve tabii Shelia'dan da uzaklaşmamak gerekiyordu. Yürürken düşünüyordu.*

*Önceki gün evine gittiği kız. Ona kahve yapmıştı. Sorgusuz sualsiz onun varlığını kabul etmişti. Onu yüzüstü bırakmayacaktı.*

*Nick'in yerine genellikle akşamın onuna doğru geliyordu.*

*Yönünü değiştirdi. En kolayı dosdoğru oraya gitmekti. Kız belki de orada olacaktı.*

*Ayrımsız yüzlerle karşılaşarak, kalabalığa karışmış bir halde, düşüncesini temel sorunun üzerine yoğunlaştırmaya çalışarak hızlı hızlı yürüyordu.*

*Aynasızlara yakalanmamak gerekiyordu.*

*Fakat onlardan kurtulmanın en iyi yolu kuşkusuz, yakınında var olmadıkları sürece onları aklının ucuna bile getirmemekti.*



# XIX

*Muriel girişte eldivenlerini çıkartıyordu. Ani zil sesini duyar duymaz birden sıçradı. Topuklarının üzerinde döndü ve kapıya geldi. Emniyet zincirini indirdi, tokmağı çevirdi.*

*Kaçamak ve çevik bir hareketle, Dan ustaca içeriye sızdı ve lake cilalı kapıyı iterek kapadı.*

*— Günaydın, dedi. Evine dönmen uzun zaman aldı.*

*— Beni mi bekliyordun, dedi şaşırmış bir şekilde.*

*— Aşağıdaydım, diye fısıldadı Dan. Beş buçuk saattir.*

*— Dinle, burada günlerimi hiçbir şey yapmadan mı geçirdiğimi sanıyorsun?*

*Öfkeli bir havası vardı.*

*— Sende kalmam gerekiyor, dedi Dan soğukça.*

*— Fakat sen delisin, Dan . . . Çok . . . birçok insan geliyor buraya. Seni saklayamam.*

*— Dün beni saklayacaktın ama.*

*Kabaca cevap verdi:*

*— Bundan faydalanman için . . .*

*— Ya sen, sen de bundan oldukça faydalandın, dedi Dan ona yaklaşarak ve bir kolunu kavrayarak.*

*Benzi attı.*

*— Beni böyle sıkma, hödük herif! Farkında değil misin? . . .*

*Çırpınıyordu ve bir burkulmayla kurtuldu. Gözleri dolmuştu, gözyaşları yavaş yavaş akıyordu.*

*— Oh, Dan . . . gücünün farkında değilsin sen . . .*

*Dan kollarını bıraktı ve kafasını eğdi.*

*— Beni dinle Muriel. Polis beni arıyor.*

*— Ne yaptın ki?*

*— Bir herifi geberttim. Kardeşimi. Gazeteyi oku.*

*Muriel'in alt çenesi iyice açıldı.*

*— O sen miydin?*

*Adam sessizce kafasını salladı.*

*— Dinle Muriel, diye aniden devam etti, bu, bunun önemi yok. Sende kalmam gerekiyor. Bu mahalleden uzaklaşamam.*

*— Hangi sebeple?*

*— Karım. Bu mahallede kalmam gerekiyor.*

*Kız omuz silkti.*

*— Beni, burada, ensemde aynasızlarla düşünüyorsun ha? Dinle, Dan, çok iyisin ama buradan çekip gideceksin, eğer istersen sana . . .*

*Bir an için kesti, sonra yine devam etti:*

*— Defol. Haydi. Acele et. Evimde polis istemiyorum. Kodesin ne olduğunu iyi bilirim.*

*Adam anlamadan ona bakındı.*

*— Muriel . . . kalmam gerekiyor . . . Karım gidecek . . .*

*— Karını rahat bırak. Siyah olduğunu daha önce söylemeniş miydin ona?*

*Dan'in yüzü sertleşti. Güçlükle soluk alıyordu.*

*— Bunu bir daha tekrar etme, dedi. Senin için hiç de iyi olmaz...*

*Muriel geri çekildi. Dan kımıldamadan, gergin bir halde duruyordu.*

*Kız bir sıçrayışta odasına girdi ve kapısını kapattı. Adam öne doğru atıldı, ama anahtar kilidin içinde dönüyordu bile.*

*Kapı çatırdadı. Öbür taraftan kızın mobilyaların yerini değiştirdiğini duydu. Kapıya bir şey çarpmıştı, sonra bir patlama ve tahtasından bir parça kopan ahşap kapıda küçük bir delik belirmişti.*

*Dan durdu. Kapıdaki deliğe baktı. Öbür taraftan Muriel'in sesi çınladı.*

*— Defol, defol, yoksa polisi arayacağım.*

*Ahizeyi kaldırdığını duydu.*

*Dönmeden, yavaşça geri çekildi. Elleri kapının tokmağıyla karşılaştı. Birden kendini sahanlıkta buldu. Dudakları kımıldıyor ve karmakarışık, seçilemez sesler çıkartıyordu.*

*— Shelia . . . dedi sonunda.*

*Az kalsın asansörü çağıracaktı. Fakat caydı ve merdivenlerden indi. Kendi kendine konuşmaya devam ediyordu:*

*— Onu görmem gerekiyor. Bilmem gerekiyor.*

*Merdivenleri indi. Yürüyüşü sokağa yaklaştıkça sağlamlaşıyordu. Hızlı bir bakışla dışarıda kimsenin onu beklemediğini belirledi ve çaktırmadan çıktı.*

*Birkaç metre yürüdü, ceplerini karıştırdı. Bütün paralarını saydığında, yaklaşık otuz iki doları olduğunu gördü. Başka bir deyişle hiçbir şeyi yoktu.*

*Bile bile yarı yoldan geri döndü, biraz önce çıkmış olduğu binaya yeniden girdi. Merdivenin eğik yüzeyi gergin parmaklarının çekimi altında büküldüyordu. Kapı hâlâ açıktı. Muriel kıpırdamaya kalkışmamıştı.*

*Hiç gürültü çıkarmadan içeri girdi, sonra şiddetle kapıyı kapadı. Soluğunu tutarak diğer kapıya yaklaştı.*

*Bekledi.*



# XX

*Shelia tıpkı bir uyurgezer gibi yürüyordu. Bir gazete satıcısı gördü ve bir beşyüzlük bulmak için karıştırırken, çantasını açık bıraktığını fark etti.*

*Bir çeşit irkiintiiyle, mürekkebi daha kurumamış, yapışkan gazeteye baktı. Biraz önce gördüğü o kızın resmi vardı ve tabii muhabirlerin zahmet çekmekten kaçınmadıkları zaman bulup ortaya çıkartabildikleri bütün ayrıntılarla cinayetin anlatısı.*

*Evine dönmemeye karar verdi. Böyle durumlarda beklemek gerekiyordu.*

*Arkasına döndü. O yürürken gazetesini okuyan herif de durdu. Ona doğru gitti.*

*— Siz polissiniz, dedi Shelia.*

*Adam hayır demedi. Gülümsedi, elini cebine daldırdı ve üstü yazılı maden levhasını gösterdi.*

*— Polis müdürü Cooper, dedi. O kadar da çabalamıyordum, dedi özür dilercesine, görünmemeye falan, yani . . .*

*Bu kadar çabuk fark edilmekten biraz utanmış gibiydi. Gençti ve tipi de fena değildi.*

*— Tüyecekmiş gibi bir haliniz yok, diye ekledi. Alışılmış olan budur da. Zenci kızı izlemiştik.*

*— Evimde de aynasızlar var mı? diye sordu Shelia. Dinleyin, hayır demeyin. Bunu istemiyorum. Eve dönmek istemiyorum. Tüymeye de niyetim yok ve . . .*

*Bir an duraksadı.*

*. . . Dan'in başına gelebileceklere o kadar da aldırmıyorum, diye devam etti kararlı bir şekilde. Evime telefon etmek istiyorum. Edebilir miyim?*

*Gülümsedi adama. Hoş kızdı, ama basitti. Hafif geniş kalçaları olan düpedüz sarışın bir kız.*

*— Tabii, dedi adam, eğer size eşlik edersem.*

*Bu çelimsize dümen çevirmek pek zor olmasa gerek.*

*En yakın kulübeye kadar ona eşlik etti ve dışarıda, kızın söyleyeceklerini duymamak için, yeterince uzakta durdu. Kız gülümsedi, omuz silkti. Kapıyı araladı.*

*— Yaklaşın, dedi, saklayacak hiçbir şeyim yok. Anladınız mı? Bu hikâyede oyuna getirilen birisi varsa, bu siz değilsiniz, benim.*

*Cooper, biraz şaşkın bir halde, kapının yakınında durdu.*

*— Sadece, nöbetçiye bebeğimi anneme götürmesini söyleyeceğim, dedi. Sanırım, sonra sizi karakola kadar izleyeceğim ve bir avukat isteyeceğim. Herhalde bana birini önereceklerdir. Bir caniyle evli kalmayı düşünmüyorum . . .*

*Cooper kıza hak verdi.*

*— Bırakın telefonda ben konuşayım, dedi. Polisler sizin evde. Böylece, nöbetçinin çıkmasına izin vereceklerdir. Onlara hiçbir şeyi boznamalarını ve beraberinde hiçbir şey götürmemelerini söyleyeceğim, diye ekledi. Böylesi daha doğru olur.*

*Kız yerini ona bıraktı ve numarayı verdi.*

*— Teşekkür ederim, dedi kız inanmış izlenimini vermek için kendini zorladığı bir ses tonuyla.*

*Adam kızardı, çünkü kız tam gözlerine bakıyordu. İyi giyinmişti, her zaman sokaktan topladığı o orospuların hiçbirine benzemiyordu. Ya kocası, bir katil, bir Siyahtı. Tuhaf bir kadın. Bu kadın yüzünden miydi acaba? Ardından telefona döndü ve işi birkaç sözcükle düzene soktu.*

*— Acaba . . . diye sordu utangaçca.*

*— Acaba ne?*

*— Kocanızın canice bir geçmişi var mıydı? Kardeşini öldürmeden önce yapabildiği bazı yasa dışı şeyler olup olmadığını biliyor musunuz?*

*— Hayır, dedi Shelia. Neden?*

*— Bu demektir ki, iyi bir avukat yardımıyla kurtulabilir, dedi Cooper. Sadece kadının ve barmenin tanıklığı var. Kendiliğinden bile, elektrikli sandalyeden kurtulabilir. Fakat, eğer ölü şantaj yapmaya kalkıştıysa . . . Görüyor musunuz, kafa kurcalayan bir şey var bu işin içinde, kocanızın tamamıyla bir Beyaz olması.*

*— Yani? dedi Shelia.*

*— Yani, ortada can sıkıcı bir durum var, dedi Cooper. Ne var ki, iyi bir avukatın neler bulabileceği hiçbir zaman bilinmez. Emin değilim . . . Ben . . . Belki de annesi babasını aldatmıştır ve gerçekten de beyazdır. İnsanlar yalnızca Siyahların çizmeyi aşabileceklerini düşünmekten başka bir şeye fazla eğilim göstermezler. İstediklerini yapıp onları rahatlatmak lazım. Demek istediğim, burada New York'ta bu işler aynı şekilde olup bitmez, ayrımcılık daha az etkilidir, ama bütün bunlar Güneyde olsaydı korkunç bir kıyamet kopardı.*

*— Anlıyorum, dedi Shelia.*

*— Yani, onu mahkûm edebilecek herhangi bir şey biliyorsanız, bundan başka herhangi bir şey . . .*

*— Benden ne istediğinizin farkında mısınız? dedi Shelia.*

*— Biraz önce onun başına gelebileceklere o kadar aldırmadığınızı söylüyordunuz, dedi Cooper.*

*— Elbette . . . diye fısıldadı Shelia, ama yine de, onunla beş yıl geçirdim. Bir çocuğumuz var.*

*Ansızın neler olduğunun farkına vardı, şaşkın şaşkın Cooper'a baktı.*

*— Söyleyin . . . dedi. Onu yakalayacaklar ve yargılayacaklar, ya sonra, onu öldürecekler mi?*

*— Bilmiyorum, dedi Cooper kaygılı bir halde.*

*— Tanrım! dedi Shelia. Gücü her şeye yeten Tanrım!*



# XXI

*Muriel meraklı meraklı kapıya kulak veriyordu. Polisi aramamıştı: ahizeyi telefonun üzerinde sarsmakla yetinmişti. Kaygıyla, biraz önce kullandığı küçük altıpatlara bakıyordu. Elindeki bu silahla bile, kendini yeterince güvende hissetmiyordu.*

*Kapının şiddetle çarptığını duydu, başka da bir şey duymadı. Dan tüymüş olmalıydı. Onun burada yapacağı hiçbir şey kalmamıştı. Kendini okşattırdığı geçen gün, onun, kardeşini öldürmeye gideceğini düşünmek tuhaf geliyordu ona. O anda, kendisine tam olarak neler yaptığını anımsamaktan kaçındı. Artık onun yaptıklarının hoşuna gidip gitmediğini söyleyemiyordu.*

*Dan gitmiş olmalıydı. Yine de, bundan emin olmak istiyordu.*

*Ahizeyi kaldırdı, sesizce yeniden yerine koydu ve polisin numarasını çevirdi. Sonra da, sanki birisi ona karşılık veriyormuş gibi konuştu. Adresi ve ayrıntıları verdi. "Teşekkür ederim", dedi ve telefonu bir kez daha sarstı.*

*Kapı çatırdadı ve tek vuruşta açıldı. Bir anda kapının önüne üst*

*üste yığılmış masa ve sandalyeler gülünç bir şekilde dağıldı. Muriel'in altıpatları Dan'e doğru çevirmek için bile zamanı olmadı. Dan zaten tüm ağırlığıyla kızın üstündeydi ve soğuk, sert bir elle onun ağzını tıkıyordu. Muriel gözlerini kapadı ve kendini onun ellerine bıraktı.*

*— Kes sesini, diye fısıldadı donuk bir tonda. Kes yoksa boğarım. Şimdi, elimi ağzından çekiyorum. Ama, eğer çıt çıkartırsan, boğarım. Emin ol, uzun sürmez.*

*Gırtlağındaki çemberin gevşediğini hissetti. Dudakları ve dişleri canını yakıyordu, Dan'in diğer eli de boğazında mavi bir iz bırakmış olmalıydı. Artık o kadar korkmuyordu. Belki de Dan onu öldürmek istiyordu.*

*— Paraların nerede? diye fısıldadı.*

*— Burada hiçbir şey yok . . . dedi Muriel usulca. Yani, hemen hemen hiçbir şey . . . diye çabucak ekledi, adamın yüz ifadesinin değiştiğini görür görmez.*

*— Paraların nerede? diye yineledi.*

*— Sadece elli dolarım var, dedi.*

*— Bana maval okuma, dedi Dan.*

*Adamın ses tonu hâlâ aynıydı; donuk ve nesnel.*

*— Yemin ederim, Dan . . .*

*— Çantan nerede?*

*— Çantamda bir şey yok, Dan. Sadece on, on iki dolarım var herhalde.*

*Zırlamaya başladı.*

*— Dan, neredeyse hiç param yok. Ne yapabilirim ki?*

*— O parayı bana ver. Çabuk ol.*

*Salına salına kalktı ve küçük altıpatları almaya kalkıştı. Dan'in yumruğu gerildi ve kızın sağ göğsünde patladı. Az kalsın çığlık çığlığa bağıracaktı, ama Dan durumu çakmıştı ve eli kızın dudaklarını eziyordu. Aşağı yukarı hemen sonra onu bıraktı. Kız ağzındaki kanın*

*tadını alıyordu. Yavaş yavaş, gözlerinin kenarında gözyaşları belirdi.*

*— Çabuk ol, diye tekrarladı Dan.*

*Muriel kıpırdamadı. Bir şeyler söyleneni yapmasını engelliyordu; kaslarını boşaltan, onu gevşeten ve cansızlaştıran, vücudunu tepkisiz ve korumasız bir hale sokan bir şeyler.*

*Dan sert bir hareketle, kızın eteğinin üstünü söktü ve onu soymaya başladı. O da Dan'in ellerini tutmaya çabaladı.*

*— Sigara yanığı nereye iyi gelir, biliyor musun? dedi.*

*— Dan! Yalvarıyorum! . . .*

*Kızı bıraktı.*

*— Ver o parayı. Bir kez daha söylersem, sonuncu olacak.*

*Muriel yenik düşmüş bir halde konsola kadar ilerledi ve ilk çekmeceyi açtı. Dan de gözleriyle onu izliyordu. İnce pamuklu birkaç şey kımıldattı ve Dan'e bir tomar para uzattı. O da, tek bir sözcük bile etmeden cebe indirdi.*

*— Polisi aramadın, dedi ansızın. Çoktan burada olurlardı.*

*— Hayır.*

*— Biliyordum, dedi. Seni dinliyordum, numaranı yutturamadın.*

*Yeniden zırlamaya başladı.*

*— Dan . . . ben . . . Her şeyin dünkü gibi olmasını o kadar çok isterdim ki . . . Şimdi kötüyüm. Canımı yaktın. Kesin, bir yerlerimde bir şeyler çıkacak . . .*

*— Ne kadar var? diye karşılık verdi Dan, kımıldamadan.*

*— İki yüz dolar. Bütün param bu Dan, inan.*

*Kızcağızın eli göğsündeydi ve hıçkırıyordu.*

*— Bırak beni, Dan. Git buradan. Senin için başka bir şey yapamam. Bütün paramı aldın.*

*— Her yeni dünkü gibi olmasını çok isterdin ha . . . dedi Dan.*

*Ve kafasını salladı.*

*— Ben de, dedi. Dün, burada kalmak isteseydim, sorgusuz sual-*

*siz kabul ederdin.*

*— Eğer kibar biri olsaydım, dedi Dan, dün yaptıklarımı bugün de yapardım. İki yüz dolarının karşılığını verirdim sana. Ama hiç istemiyorum. Dün yaptıklarım, anlamak içindi. Başka bir şey için değil. Dün, bütün o yaptıklarım bana hiçbir şey kazandırmadı.*

*— Kapa çeneni, Dan. Sen bir hödüksün.*

*Dan kafasını salladı. Biraz şaşkın bir haldeydi.*

*— Siz, hepiniz bunu söylersiniz. Sen, Nick'in yerindeki müşteriler, gazeteler. Ben işimi namuslu yapıyorum. Kardeşim öyle yapmıyorsa, benim suçum değil ki. Dün, yaptıklarımın karşılığını almalıydın benden. Senden bir şeyler isteyebileceğim düşüncesinin kafamda oluşmasına izin vermemeliydin. Bu paraya ihtiyacım var. Burada kalabilseydim eğer, Sheila'nın ne durumda olduğunu bilebilseydim . . . Sen istemedin. Ben de yaptıklarımı yapmak zorunda kaldım. Hiç çekinmeden şimdi de tekrarladım, eğer aynı şeyler bir kez daha başıma gelseydi.*

*Muriel, onun kalın ve tekdüze ses tonundan ürkmüş, bakıyordu.*

*— Nasıl beyazlaştığımı soracaklar, diyerek konuşmasını sürdürdü. Beni sorguya çekecekler. Ağzımı burnumu dağıtıp beni içeri tıkacaklar. Ya bu arada Sheila ne yapacak? İyice anlıyor musun, onu gözetlemeden, ne yaptığını bilmeden bırakamam . . .*

*Dan gözlerini kaldırdı.*

*— Gittiğimde polise telefon etmemelisin. En azından iki saat beklemelisin.*

*Muriel bakışını gizlemeyi denedi, fakat kafasını çevirmek zorunda kaldı.*

*Artık soluğu tıkanmış olarak, ona bakıyordu. Adam, ona vurmak için elini kaldırdı ve kulak delici bir çığlık duyuldu. Dan'in iyice sıkılmış yumruğu kızı çenesinden vurdu ve kızın ayakları tam anlamıyla yerden kesildi. Sonra da, vücudu hafif bir iniltiyle yatağın üzerine düştü.*

*Dan yumruğuna baktı. Eklemlerinden biri hızla şişiyordu. Şaşkın şaşkın Muriel'e döndü. Kız sanki uyuyordu. Hiç kımıldamıyordu ve boynu öyle rahatsız edici bir acıyla büküktü ki, ister istemez, insan onu, duruşunu değiştirirken göreceğini umuyordu.*

*Etrafına kulak verdi. Dışarıda hiçbir şey yoktu. Muriel'in çığlığı hiç kimsenin dikkatini çekmemişti.*

*Ona doğru eğildi, kaba elini göğüs bağının ince, parlak dokusuna koydu. Kız ölmüştü.*

*— Böyle olmasını istemezdim . . . diye fısıldadı. Sadece, ben ortadan kaybolana kadar, susmanı istiyordum.*

*Kızın cansız vücudunu seyre daldı. Çok güzel kızdı. Bir orospu için fazla güzeldi.*

*Kafasını çevirdi ve konsolun üzerindeki el çantası gözüne ilişti. On iki dolar ve birkaç ufak para. Onları aldı ve iki kapıyı özenle kapatarak çıktı. Anahtarı kilidin içinde döndürdükten sonra cebine koydu.*



# XXII

*— Durumu pek de parlak sayılmaz, dedi Cooper. Ve işte onun hakkında aldığımız son haberler. Bir kadını öldürmüş; çalıştığı yere sık sık gidip gelen bir fahişeyi. Kadının parasını almış ve büyük bir olasılıkla, cesedin üzerinden çıkan bazı izlerle vücudun duruşundan anlaşıldığı kadarıyla, ona tecavüz etmiş. Bu konudaki son karar, doktorların incelemelerinden sonra belli olacak. Sonra, bir taksiye atlamış, Brooklyn'e doğru gitmiş ve orada, bizimkiler izini kaybetmiş. Üç gündür arıyoruz onu. Ve ne durumda olduğunu kesin olarak bilmiyoruz.*

*— Sonsuza kadar otelde kalamam, dedi Sheila. Ve bütün bu olanlardan sonra da evime geri dönme düşüncesine katlanamıyorum. Bir viski daha alır mıydınız?*

*Adam kalktı, içkisini aldı ve Sheila bir sigara yaktı.*

*— Yaşamak istiyorum, dedi. Dan'i çok seviyordum. Fakat bu herifin, benim sevdiğim Dan'la artık hiçbir benzerliği kalmadı. Kendi kendime soruyorum, böyle korkunç şeyleri nasıl yapabildi . . .*

*— Onda siyah kan var, dedi Cooper. Hiç değilse bu biraz olsun açıklayabiliyor bazı şeyleri.*

*— Şimdi bile, buna hâlâ inanamıyorum, dedi Sheila. Onun siyah olduğunu ilk kez duyduğumda öylesine afallamıştım ki, söylenenlere kanmıştım, buna öfkem de yardım etmişti. Fakat şimdi, yeniden düşündüğümde, onun siyah olduğuna inanmıyorum.*

*— Bununla birlikte, dedi Cooper. Nüfus idaresinin belgeleri çürütülemeyecek kadar kesin.*

*— Tamamıyla her şeyimi yitirmiş bir haldeyim, dedi Sheila. Ne, ne yapacağımı biliyorum, ne de kime güvenebileceğimi. Yine de, her şeye rağmen, hâlâ bütün bunlar olmadan önceki Dan'i düşünüyorum.*

*Bir hareketle, Cooper:*

*— Unutun gitsin, dedi. Çevirin o sayfayı. Bütün olanlar geçmişte kaldı. Hep bunları düşünerek yaşayamazsınız ki . . .*

*— Biliyorum, dedi Sheila. Anlıyor musunuz, sanki onunla beraber her şeyin üstesinden gelebiliyorduk.*

*Bir an durdu. Sonra,*

*— Bu beni çok zorluyor, diyerek bağladı. Hem ruhsal olarak, hem bedensel olarak.*

*— Zaman her şeye çaredir, dedi Cooper.*

*— Bilmiyorum, dedi Sheila. Umarım öyledir.*

*Cooper kalktı.*

*— Dün, korkunç bir gündü, dedi Sheila. Bütün bu baş belası şeylerin bitmiş olmasını isterdim. Gerçekten de gazetecilerin olması o kadar gerekli mi?*

*— Öyle gibi görünüyor, dedi Cooper.*

*Uzun bir sessizlik oldu; Cooper sanki söyleyeceklerine bir şeyler daha eklemekten çekiniyordu. Sonunda,*

*— Önümüzdeki akşamlardan birinde benimle çıkar mıydınız, diye sordu kızararak.*

*— Çok naziksiniz, dedi Sheila belli belirsiz bir gülümsemeyle.*

*— Hayır, diyerek atıldı ciddi ciddi. Bu benim için büyük bir onur olacak.*

*Sheila iç geçirerek.*

*— Tuhaf . . . Polislerin sizin gibi olabileceğini düşünmezdim.*

*— Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, dedi Cooper bir daha kızararak. Affedin, gitmek zorundayım. Görev zamanı.*

*— Beni arayın, dedi Sheila.*



# XXIII

*Dan bekliyordu. Üç günden beri, melez bir otel sahibinin, günde otuz dolar karşılığında ona kiraladığı pis ve dar odadan dışarı çıkmamıştı.*

*Burası da, yine Nick'in yerinde öğrenilen adreslerden biriydi – bir ayyaş boşboğazlığı. Yatak gıcırtılı ve sertti, oteli işletenin tuvalet diye adlandırdığı bu dapdaracık çatı katı hamamböceği kaynıyordu.*

*Gazeteler yatağın üstüne; sandalyenin üstüne, kısaca her yere yayılmıştı.*

*Dan patronu bekliyordu. Tek gözü, odanın, sokağı gözleyebileceği tek penceresinin camına yapışmış bir halde, pusuya yatmışcasına, dikkatle evin gürültülerini dinliyordu.*

*Alnından ter akıyordu. Boynu pisti ve kötü tıraşlı yüzünün yanak çukurları karaltılarla doluydu.*



# XXIV

Satta beşi geçememişti. Pencereden, yalnız olduğunu gördüm. Bu it dölü tarafından enselenmeye hiç niyetim yoktu. Merdivende çıkardığı gürültüyü duydum ve ardından ilk kattaki odasına girdi.

Sheila'yı düşünüyordum. Sheila'ya ihtiyacım vardı.

Daha başka ne düşünebilirdim ki? Hiçbir şey yapamadan onun yanında kaldığım geceyi, az kalsın her şeyin yeniden başlayacağı o geceyi anımsadığımda sırıtmaya başladım.

Başıma ne geldiyse Richard yüzünden gelmişti. Hayatımın tüm akışı onun yüzünden allak bullak olmuştu.

Aşağı kattan, patronla karısının tartıştıklarını duyuyordum. Herif konuşuyordu ve bazen, biraz şiddetlice, kadın onun sözünü kesiyordu. Kadın da aynı onun gibi, bir melezdi, ama çok daha koyuydu. Onu düşünmek Sheila'ya olan ihtiyacımı daha da fazlalaştırıyordu.

Richard'ı öldürmüş olmaktan sevinç duymama rağmen,

ihtiyatlı davranmak ve her şeyin sona ermesini beklemek zorundaydım. Ne pahasına olursa olsun, ortalık biraz sakinleşinceye kadar gizlenmek zorundaydım ve sonra Sheila'yı bulup onunla başka bir ülkeye gitmeliydim. Ben daha önceden gidebilir ve ona, bana katılmasını istediğimi yazabilirdim, fakat o kadar uzun süre bekleyemezdim. Yaklaşık doksan beş dolarım kalmıştı, ama yarın otelden ayrılmak zorundaydım. Öyle ya da böyle, kaybettiğim parayı telafi etmem gerekiyordu.

Alt katta, kapı gıcırdadı ve kadın bir şeyler söyledi. Sesi merdivende yankılandı. Ağır adımlarla yukarı çıkmaya başladı.

Oda geldi. Tıklatmadan kapıyı açtı.

— Gazetede bazı şeyler var, dedi kadın, uzaktan gazeteyi göstererek. Burada gitmeniz lazım.

— Neden polise haber vermediniz? diye sordum.

Kuşkudan hafif hafif ışıldayan gözlerle bana baktı.

— Gitmelisiniz, diye tekrarladı. Hiçbir şey söylemedik, çünkü bütün polisler, köpekler gibi üzerinize salınmış bir haldeler. Kötü bir insan da olsanız, kardeşlerimizden biri için bunu yapmalıydık, ama şimdi imkânsız.

— Niçin? diye sordum. Aynı şeyleri size de yapmamdan mı korkuyorsunuz?

— Korkmuyoruz, dedi fakat gitmeniz lazım.

— Anlaşmamız yarına kadar, parayı da peşin verdim.

— Durum değişti, dedi. Bazıları kardeşinizin sizi tehdit ettiğini doğruluyor, fakat öldürdüğünüz kadın sizi tehdit etmiyormuş ve onu öldürüp ırzına geçtikten sonra da parasını çalmışsınız.

Gülmeye başladım. öldürmek ve ırza geçmek ha! Doğru ya, nasıl olsa bir zenciyim ve böyle şeyler de zencilerin yaratılışları gereği akla uygun düşer.

— Dinleyin, dedim. Bu ülkede, siyahlar hakkında neler yazıldığını siz de oldukça iyi bilirsiniz. Onu öldürmedim. Susması için yumruk attım.

Meraklı meraklı bana bakıyordu.

— Üç gündür buradayım, dedim. En küçük bir tehlike olsaydı, bu üç gün içerisinde haberiniz olurdu.

— Ciddi aralamalar yapmaya başladılar, dedi.

Öfkeleniyordum. Düz bir ses tonuyla konuşuyordu, sanki tüm anlatabileceklerim onun için, ağızdan çıkan herhangi bir laftan daha değerli değilmiş gibi.

— Tamam, dedim. aynı kararlaştırdığımız gibi yarın akşam gideceğim buradan. Tabii haliyle, hiçbir şeye kalkışmamanızı öneririm.

Sesimi biraz fazla yükseltmek zorunda kalmıştım, çünkü yukarı çıkan kocasının adım seslerini duydum.

— Kuşkusuz, böyle berbat bir oda için, günde otuz doları yeterli bulmuyorsunuzdur ha? diyerek devam ettim.

— Sorun oda değil, diye fısıldadı. Sorun tehlikeye soktuğumuz özgürlüğümüz ve sizin hayatınız. Kocam sizi saklamak istemiyor.

Tam o sırada adam içeri girdi. Gözlerini başka tarafa çevirdi ve karısının bir adım gerisinde durdu.

— Şu gazeteyi bana da gösterin, dedim.

— Dinleyin, dedi adam, yapabildiğimiz her şeyi yaptık dostum, ama her sokak arasına girmeye başladılar, ne olacağı bilinmez, hayır, hiç mi hiç bilinmez. Dinleyin, dostum, bizim otelimizden gitmelisiniz.

Onlara doğru yaklaştım. Kadın kımıldamadı, ama adam hafifçe geri çekildi.

— Şu gazeteyi görmek isterdim, dedim.

Hemen, hemen görmeliydim onu. O gazetede karımdan

bahsediliyor olmalıydı. Patron bir adım öne geldi, gazeteyi karısının ellerinden çekip aldı ve kapıya doğru atıldı.

— Gidin buradan, böylece bütün gazeteler sizin olur. Dinleyin dostum, yarın için ödediğiniz parayı size geri verebilirim.

Nasıl bir hamle yapmam gerektiğini hesapladım. Reflekslerimi henüz denememiştim. Geriye doğru zıplamaya çalıştı, fakat ben onu yakalamıştım bile, odaya çektim ve bir tekmede kapıyı kapadım.

— Ver şu gazeteyi bana.

Karısı kımıldamıyordu. İki eliyle hızla inip kalkan göğsünü sıkıştırarak, yuvalarından fırlamış gözlerle bana bakıyordu.

— Ver . . . diye kadına bakarak tekrarladım.

Kadın gazeteyi toparladı ve bana uzattı. Ben de alıp cebime tıktım.

— Şu perdelerin ipini çek.

Kadın gık demeden söylediğime uydu ve düğümlenmiş ince bağı çözdü. Adam kımıldamıyordu. Korkudan ödü patlamıştı. Ben de sol yumruğumun gerginliğini burnunun altında boşalttım.

— Bak, dedim. İşte, o kadına da böyle vurmuştum. Buna öldürmek diyorlar.

Çenesi hafifçe çatırdadı ve adam kollarıma yığıldı. Sert vurmamıştım. Bu kez bundan emindim. Kalbi düzenli bir şekilde çarpıyordu.

— Korkma, dedim kadına.

— Korkmuyorum, diye cevap verdi. Ben yapmam gerekeni yaptım.

Ellerini bağladıktan sonra adamı yatağın altına soktum.

— Gideceğim, dedim. Şu gazeteyi okur okumaz.

Şimdi, artık sakin ve etrafa karşı ilgisizdim, gazetenin say-

falarını titremeden açıyordum. Sorgulamaların özeti vardı. Hepsi de beni tehlikeli bir deliymişim gibi tanıtıyordu. Siyah olduğumdan fazla söz etmeden.

Ve sonra Sheila hakkında da bir şeyler vardı. Çıkarlarının gözetimini bir avukata devretmiş, bir boşanma davasına girişiyormuş.

Cümleyi iki defa okudum. Onun hakkında hemen hemen hiçbir şey yazmıyordu. Fotoğrafı bile yoktu. Birisi onun hakkında haberlerin çıkmasını engelliyordu.

Kuşkusuz uzunca bir süre dalıp gitmiş olmalıyım. Kadın kımıldamıyordu. Kocası da, yatağın altında aynı karısı gibi hareketsizdi.

Kadın bana doğru yaklaştı.

— Gitmeden önce bir şeyler yemek ister misiniz?

Sheila. O iki gece. Ann, Sally, Rosie. Dört gündür elim bir kadına değmemişti. Muriel'in vücudu ve giydiği naylon kombinezon gözlerimin önüne geldi.

— Hayır, dedim. Yiyebileceğimi sanmıyorum.

Kadın ona nasıl baktığımı gördü ve hiçbir şey söylemedi. Orada öylece duruyordu. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

Giysilerimi çıkartmadan onu demirden yatağın üzerine koydum. Bana engel olmak için herhangi bir el, kol ya da baş hareketi yapmadı. Acayip bir arzuyla kızışmıştım ve o uyuşukluğundan sıyrılmışcasına davrandığı sırada, kadın görmeyeli bir asır geçtiği hissine kapıldım. Cinsel organı yumuşak ve yakıcıydı, aynı kızgın bir kaynak gibi, elleri tedirgin ve gergin vücudumda dolaşırken vücudu da yavaş yavaş kasılıyordu. Sonra sarılıp beni kendisine yapıştırdı; sanki etimi etinin içine iyice yerleştirmek istiyordu ve durumunun farkında olmadan, neredeyse hiç gürültü çıkarmadan inledi, aynı yakaran bir hayvan gibi.



# XXV

Uzun süre kadının yanında uzanmış bir halde kaldım ve o da benden kurtulmak için hiçbir harekette bulunmadı. Eteğini oldukça yukarılara kaldırmıştım ve elim, bir makine gibi çıplak, körpe karnını okşuyordu. Ve sonra yatağın altındaki herifi duydum; inlemeye, kıpırdanmaya başlamıştı. Kalktım. Üstüme başıma biraz düzen verdim, ipler hâlâ sıkı mı diye baktım. Öyle gözüküyordu. Şimdi de doğrulma sırası kadındaydı; kalktı.

— Gitmeniz lazım, dedi. Gitmelisiniz.

— Dinle, dedim. Nereye gitmemi isterdin?

— Burayı buldunuz, diye fısıldadı. Pekâlâ bir başkasını da bulabilirsiniz . . .

— Beni arıyorlar, dedim. Bütün şehirde beni arıyorlar. Dışarıda, tanınma tehlikesiyle karşı karşıya gelmeden bir adım bile atamam.

— Sizi saklayamam ki, dedi kısık bir sesle.

Adam yatağın altında daha da çok kıpırdıyordu. Ona doğru yaklaşıp kulübesinden zorla çekip çıkarttım.

— Nereye koyabiliriz onu? diye sordum.

Hiçbir şey söylemeden bana baktı, fakat kuşkusuz suratımdan okudukları ona yetmişti, çünkü yavaşça yarım bir daire yaptı, kapıyı açtı ve beni merdivene götürdü. İlk katı indik. Gelen geçen yoktu. Ev oldukça sessizdi.

Beni küçük bir odaya soktu sonra açmaya gittiği kapıyı gösterdi. Küçük bir lavabosu ve lavabonun da altında, içinde bir dolu pislik, eski püskü fırçalar, konserve kutuları, kumaş parçaları olan gömme bir dolabı bulunan yeterince tiksindirici bir mutfaktı.

Bir bulaşık beziyle bir tür ağız tıkacı hazırladım, onunla da, fazla sıkmadan herifin ağzını bağladım ve bizimkini sertçe bütün o pisliklerin üzerine yaydım. Tahtasındaki yarıklardan yeterince hava girebildiğinden emin olduktan sonra da, dolabın kapağını kapattım.

Dolabın içinde kıpırdadığını duydum. İyi kötü, daha rahat bir duruş arıyor olmalıydı.

Mutfağın içinde ayakta duran kadın yine hareketsizleşmişti.

— Dinle, dedim. Beni duyuyor musun?

Kafasını eğdi.

— Sana söyleyeceğim yere gideceksin. Bayan Parker'ın hâlâ orada kalıp kalmadığını soracaksın. Sheila Parker. O benim karım.

Bir kez daha, onaylarcasına kafasını eğdi.

— Nerede olduğunu öğrenmeye çalışacaksın, onu bulamazsan bile, bebeğin nerede olduğunu sor.

— Sizin oğlunuz mu?

Bu kez de ben hiçbir şey söylemeden kafamla onayladım

ve gırtlağımın sıkıldığını hissettim.

Bir sessizlik oldu.

— Sonra da ben gideceğim oraya, dedim. Fakat . . . Nerede kaldığını öğrenmeliyim.

Birkaç ayrıntıyla adresi verdim ona. Gürültüsüzce odadan çıktı, diğer kapıyı kapattığını duydum. Etrafıma bakındım. Sonunda bir parça sabun ve bir ustura bulup ortaya çıkarttım, aşırı küçük bir ayna önünde baştan savma bir tıraş oldum. Buzlukta yiyecek bir şeyler buldum.

Sadece ihtiyacım olduğundan yiyordum.



# XXVI

Kadın geri döndüğünde etraf tamamen kararmıştı. O yokken odasına yerlemiştim ve arada sırada, müşterimin gömme dolap içerisinde sıkılıp sıkılmadığından emin olmak için kalkıyordum.

Gelişini görmekten neredeyse mutluluk duyuyordum, yine de korkunç bir huzursuzluk, anlatacaklarından korkmam için beni dürtüyordu.

İçeri girdi. Öbür odadan gelen adım seslerini duydum ve mutfağa baktı, sonra yatak odasına geldi ve oraya yerleşmiş olduğumu anladığında hiçbir şaşkınlık ifadesi belirtmedi.

— Gitmiş . . . dedi kadın. Welcome Oteli'nde kalıyor . . . Çok uzak değil. Çocuk da anneannesinde. İyiymiş. Yakında dönmeyi düşünüyormuş, iki ya da üç gün içerisinde . . . kuşkusuz. Belki de daha önce.

— Onunla konuştun mu? diye sordum.

— Bütün bunları otelin hizmetçilerinden öğrendim.

— Onlar nereden biliyormuş?

Neşesiz neşesiz sırıttı.

— Kulakları var. Kadıncağız bütün bunları polislerden biriyle konuşmuş. Adı Cooper'mış. Herif onun etrafında dört dönüyormuş. Bütün hizmetçiler, otelde, dalga geçiyorlarmış herifle. Bir kız gibi kızarıp duruyormuş. Küçük bir otel.

— Çok mu sıkı korunuyor? diye sordum.

— Birkaç polis var, dedi. Ama o kadar da sıkı değil. Daha çok gazetelerde büyütülüyor olay. Gerçekte, öldürülenler zenci ve bir orospu, bu da ne polisi ne de insanları ilgilendiriyor. Şu kızın öldürülmesi ve ırzına geçilmesi olayı gazetelerde çok abartılıyor. Adalet mahkemesi için tamam. Ama aslında kimseyi heyecanlandırmıyor.

— Niçin adalet mahkemesi hakkında konuşuyorsun? diye sordum kabaca.

— Bu kadın yüzünden çılgınca davranışlarda bulunacaksınız, dedi. Kaçmak, buradan uzaklaşmak, saklanmak için zamanınız vardı, ama onlara sizi kapana kıstırmaları için fırsat verdiniz. Şimdi, gelip ellerine düşmenizi bekleyecekler.

Kıs kıs güldüm.

— Beni yargıç önünde görmeyi istedikleri kadar umabilirler, dedim. Bu onlara bir zarar vermez.

Acele etmeden soyumaya başladı.

— Ne yapıyorsun? diye sordum.

— Yatıyorum, dedi soyumaya ara vererek. Başka bir yerde yatmaya gitsem içiniz rahat etmez diye düşünüyorum. Sizi ihbar etmek niyetinde değilim. Tehlikeli olabileceğinizi düşünmüyorum.

Önümden geçti ve yatağa uzandı.

— Örtünün altına gribilirsin dedim. Yeniden başlamaya istekli değilim.

Cevap vermedi ve örtünün altına girdi. Perdeyi çekmeye gittim ve ışığı açtım. Birden oda beni tiksindirdi ve tabii bu koku da. Kusmamak için kendimi zor tuttum. Bana alkol gerekliydi.

Kuşkusuz büro olarak kullandıkları ikinci odaya geçtim ve dolapların birinde aradığımı buldum. Ucuz bir rom etiketi.

Şisenin yarısı doluydu. Geriye biraz uyumak kalıyordu.

Merdivene çıkan kapıyı kapattım ve anahtarı cebime koydum.

İyi bir altıpatlarım olması için neler vermezdim ki . . .

Şişeyle birlikte odaya geri döndüm. Masanın yakınındaki bir sandalyeye oturdum ve içtim. Berbattı.

Sheila'yı görmek için bir tek şansım kalmıştı. Oteline gitmeliydim. O, oradan ayrılmadan önce. Kalktım. Gömme dolabı denetlemeye gittim. Dönerken pencerenin önünden geçtim ve dışarıya bakmak için perdeyi araladım. Bir araba sokağın köşesini dönüyordu, bir anda hayal meyal gördüm. Bir polis arabası.

Arabadan birinin inip inmediğini anlamaya çalıştım. İnen varsa otelin önünde olmalıydı. Suratımı cama yapıştırdım.

Aşağıdaki kapıya vurduklarını duydum ve sonra da zili.

Bir saniyede merdivendeydim. Arkamdan kapıyı kapatım, iki kere kilitledim ve anahtarı cebime koydum. Hızla çıktım, bir dakikada binanın son katındaydım . . . Tepede bir tavan penceresi buldum ve dama çıktım. Bir saniye bile kaybetmemek gerekiyordu. Kuşkusuz, hıyarlar beni odamda enseleyebileceklerini hayal ediyorlardı.

Buradan çabucak çıkmayı başarırsam, Sheila'nın yanına gitmek için yeterli zamanım olacaktı.

Damda, bulunduğum binaya oranla en aşağı dört kat yüksek olan komşu binaya kadar süründüm. Gidebileceğim en

hızlı şekilde ilerliyordum, ama eğim yeterince fazlaydı.

Altımdan gelen bazı tıkırtıların farkına vardım, sakinliğimi yitirmemek için dişlerimi sıktım. Otelin iç avlusunun ve yandaki yapının kıyısına ulaşmıştım.

Kahretsin, tırmanmak için doğru düzgün hiçbir şey yok.

Sokağa doğru döndüm. Yavaşça, gürültüsüzce kafamı uzattım.

Aşağıda dört adam bekliyordu. Polisler, Kasketlerinden tanımıştım. Bu tarafa bakmıyorlardı.

İki tercih hakkım vardı; ya yağmur borusundan tırmanacak ya da tepesi duvara gömülmüş bir el merdiveninden, ama böylesine kötü bir durumda ikincisini seçerek kendimi tehlikeye atacak cesaretim yoktu.

Fakat borudan tırmanmak imkânsızdı. Ters U biçimindeki el merdiveninin ilk basamağını avuçladım. Pas içindeydi ve elime fazla dayanamadı.

Paçayı kurtarmak için bir çarem vardı. Deminki hareketimle boşalmış alandan yararlandım ve kendimi ters U'nun içine, silindir şeklindeki basamakların arkasına tıktım. Böylece sırtımı duvara vererek çıkabilirim. Ama parmaklığı andıran basamakların oluşturduğu kafeste tutsaktım. Çıkabildiğim kadar hızlı çıktım.

İki kapıyı da çökertmek için, herhalde otelde biraz zaman kaybetmişlerdi.

Sıra onbirinci basamaktaydı, dirense de sonuçta o da elimde kaldı ve dirseklerim ve dizlerimle tutundum.

Son bir çaba daha ve yandaki binanın tepesine ulaştım. Etrafımda döndüm ve dengemi buldum. O sırada, hemen yanımda şiddetli bir çarpma meydana geldi, kopan taş parçaları sağ elimi delik deşik etti.

Beklemedim ve bütün hızımla dam üstünde ilerledim. Da-

mın eğimi yeterince fazlaydı, yine de ayakta durmayı başardım. Ve koştum – evet, koştum – kül rengine çalan madenden taban üzerinde. Ne sağa, ne de sola bakıyordum. Gözlerimi bir sonraki dama dikmiştim. Onları atlatmam gerekiyordu, olası en kısa sürede onları atlatmam gerekiyordu.

Sonraki bina, üstünde bulunduğum binayla aynı düzeydeydi. Koşmaya devam ettim – ve vücudumun, dengesini korumak için, hayret edilesi bir bükülmeyle kendini tükettiği çarpık, sakar bir atlayış.

Dördüncüsü iki metre altta kalıyordu, fakat çok daha fazla olan eğimi, boşluğun kıyısında kesin bir şekilde durdurmuştu beni. Arkamı döndüm ve ellerimle asılarak, ayaklarımı duvara sürterek, ağır ağır indim binanın tepesine. Bir bacaya kadar emekleyerek devam ettim ve orada, camla örtülmüş, yeterince büyük boyutlarda bir delik gözüme ilişti.

Dama bir sülük gibi yapıştım ve öylece cama ulaştım. Pür dikkat içeriye bakındım.

Kimse yok.

Sağ elimi gömleğimin kolunun ucuyla kapladım ve bir vuruşta camı kırdım. Deliği genişletebildiğim kadar hızlı genişlettim ve ustaca içeriye sızdım.

Bir dolapta giysiler vardı. Acele acele külrengi bir ceketi üzerime geçirdim, mavi ceketimi orada bir yere bıraktım, tabii ki ceplerini boşaltmadan değil. Ceket iyi kötü uyuyordu üzerime. Şapkamı da bir başkasıyla değiştirip doğruca kapıya koştum. Dışarıdan sürgülenmişti. Bir vuruşta sürgüyü kırdım ve kapı açıldı. Ben de çıktım.

Sahanlıkta kimse yoktu. Aşağıdan bir uğultu geliyordu. Kulak kabarttım ve insanların yarısının dışarıda olduğunu anladım – insan avı seyretmekle meşguldüler – benim avlanmamı seyretmekle.

Sessizce aşağı indim. Kalabalığa karıştığım sırada kimse bana dikkat etmedi ve yavaş yavaş oradan uzaklaştım.

Bir sonraki sokağa saptım.

Külrengi cekette sigara vardı. Temkinli davranmak için bir tanesini yaktım.

Bütün gece boyunca iş çıkmıştı onlara; civadaki bütün evleri arayıp taramak.

Sheila'ya küçük bir ziyaret yapmak için bol bol zamanım vardı.

Böğürlerim ve kaslarım ağrıyordu, ama kendimi özgür hissediyordum, hiç olmadığım kadar özgür.

Elimin yanındaki boğuk kurşun çarpmasını anımsadım. Elime baktım. Biraz pıhtılaşmış kanla yerini belli eden küçük bir sıyrıktı. Küçük yarayı emdim ve ansızın, bana bir altıpatlar gerektiğini düşündüm.

Geriye bir tane satın almaktan başka bir şey kalmıyordu. Elden düşme bir tane. Para karşılığı ödünç veren bir yerden.

Böyle bir yer biliyordum, şu anda bulunduğum yerden uzakta değildi. Sheila'nın şimdi yaşadığı yerden de uzakta değildi. Sahibi ihtiyar, para babası bir herif.

Metroya binip binmemekte kararsız kaldım. Yine de taksi tutmak daha az tehlikeliydi.

İlk geçeni çevirip adresi verdim. Doğru olarak, tam olarak. Şimdi, artık kendimi sıkıntıya sokmanın anlamı yoktu. Kendimi sıkıntıya sokmak için gerçekten bir tehlike lazım. Büyük bir tehlike lazım. Bir taksi şoförü bu kadar tehlikeli olamaz.

İndim, borcumu ödedim ve mağazanın kapalı olduğunu fark ettim. İş buna kalsın. İhtiyar ardiyede yaşıyordu. Öbür taraftaki kapıdan girmem yeterliydi.

Binaya girdim ve kapısını çaldım. Bir saniye içerisinde kapıya koşturdu, dışarıya bakmak için kapıyı araladı. Zincir ye-

terince uzundu ve ben de ayağımı aralıktan içeri uzattım. Aynı anda, onu bir şeylerle tehdit ederek elbisesinin tersinden yakaladım.

— Aç, dedim, yoksa seni yakarım. Çabuk, kötü bir şey yapmayacağım.

Elleri dokunma yordamıyla zinciri indirmeye çalıştı ve başarılı oldu. Güçlükle soluduğunu duyuyordum.

İçeri girdim.

— Selam, dedim ona bakarak. Beni tanıdınız mı?

— Fakat . . . evet . . . diye fısıldadı, daha da korkmuş bir halde.

— Evet ya, Dan, dedim. Sizden bir altıpatlar almak istiyordum. Mermileriyle beraber.

— Siz . . . sizin zaten bir altıpatlarınız vardı, diye fısıldadı.

— Artık yok, dedim.

Tehdit edercesine üstüne çevirmiş olduğum anahtarı uzattım.

— Alın bunu, dedim. Anı olarak saklarsınız. Ve acele edin.

Biraz rahatlamış gibiydi ve ben de mağazaya kadar onu izledim.

— Ama.. Iıhh . . . diye itiraz etti, eğer size altıpatlar satarsam beni içeri atacaklar.

— Tek başınasın, dedim. Biraz tiyatro oynarsın, fena mı? Haydi. Çabuk ol.

Tezgâhının altındaki bir çekmeceyi açtı. Çeşit çeşit bir sürü silah vardı. Büyük bir tane seçtim ve şarjörüne baktım. Bomboştu.

— Mermiler, dedim.

Küçük bir mermi kutusu uzattı, şarjörü doldurdum. Geri kalan kurşunları cebime koydum. Aynı şeyi bir kez daha yapmak için silah fazlasıyla ağırdı. Belime, kemerimin arasına so-

kacaktım. Ama caydım. Pek aldırmadan ihtiyarın üzerine çevirdim.

— Elinde biraz olsun nakit para vardır herhalde? dedim.

Cevap vermedi, ellerini havaya kaldırdı. Ağzı aynı bir tavşan ağzı gibi oynayıp duruyordu.

— Hayır, hayır, dedim. İndir ellerini. Sana güvenim var. İyi biliyorsun ki, seni ellerimle bile öldürebilirim.

Söylenene uydu ve cebini karıştırdı. Eski, şişkin bir cüzdan çıkartıp bana uzattı.

— Sadece para, dedim. Diğerleri beni ilgilendirmez.

Ağlamaya başladı. Çok para vardı.

— Koca bir günün geliri ha? diyerek fikrimi attım. Ticaret iyi işliyor. Millet bunları rehine bıraktığı kadar satın da alıyor ve sen her iki taraftan da kazanıyorsun.

Cüzdandaki paraları silip süpürdüm ve cebime tıktım.

— Belki boyuma göre küçük bir elbisen de vardır ha? Bir kadının hoşuna gidecek bir şeyler?

Hiçbir şey söylemeden mağazanın zemin katına doğru gitti ve bana küçük çengellere asılı duran giysileri işaret etti. Fazla gözükmese de, daha önce giymiş olduğumla arasında yeterince fark yaratan beyaz çizgili, kestane renkli bir takımı çekip aldım.

Onun arkasında, ayakta duruyordum, 38'liğin kabzasıyla kafasına nazik bir darbe indirdim. Yere uzandı kaldı. Acele etmeden üzerimi değiştirdim, ardiyeye geçtim, üstüme başıma biraz çeki düzen verdim. Kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Mağazaya geri döndüm ve telefonu görür görmez özlemle iç çektim. Sheila'ya garda bir randevu vermek oldukça kolay olurdu, onunla birlikte öylece çekip gitmek . . .

Birden gazetedeki yazıyı anımsadım. Boşanma davası. Bu

vardı. Sonra bir de, otele giden yollar biraz korunuyor olmalıydı.

İç çektim. İhtiyar hâlâ yerdeydi. Olanlar beni gitgide daha da duygusuzlaştırıyordu. İki gündür onları öldürüyordum, zaten beş yıl boyunca pestilleri çıkana kadar pataklamıştım onları ve aradaki fark oldukça inceydi.

Hem buradaki ihtiyarcık ölmemişti. İçimi rahatlatmak için mağazayı ateşe vermem yeterliydi. Aynı zamanda, bu bana, mahallenin dikkatini gitmeyi arzuladığım otelden biraz daha farklı bir noktaya çekme şansı sunuyordu, bu da benim yararımaydı. Hem sonra, itfaiyecilerle aynasızlar için mükemmel bir talim olacaktı.

Benzin buldum. Neden olmasın ki? Lazım olan her şey vardı burada. Eski püskü, ıvır zıvır, yanabilir ne varsa toplayıp odanın ortasına yığdım. Mobilyalar, giysiler, kâğıt, tahta, lastik, ne olursa hepsini üst üste koydum ve benzinle suladım.

Yığının üzerine yanan bir kibrit çöpü fırlattım. Önce sönüyormuş gibi oldu sonra, aniden bir "bum" ve ateş yüzümü yaladı. Çevik bir hareketle ardiyeye sonra da hole vardım ve gürültüsüzce çıktım. Ateş daha şimdiden şiddetli, çıtır çıtır, gürül gürüldü. Binayı terk ettim, sokağı arkama bakmadan geçtim.

Otelin önüne geldiğim sırada itfaiyecilerin kocaman arabaları acayip gürültüler çıkartarak sokağın ortasından geçiyorlardı. Birden kendimi çok yorgun hissettim. Ve hemen sonra yorgunluğum geçti. İnsanlar yavaş yavaş kapılarda, pencerelerde gözükmeye ve meraklılar da yangına doğru koşar adım gitmeye başladılar. Alarm çok çabuk verilmiş olmalıydı.

Yolcuların değil de daha çok uzun süre oturacakların kaldığı bir oteldi. Çok büyük değildi. Görünüşte konforluydu. Biraz önce eşikte iki garson belirdi, ama bana dikkat etmediler. Aşağıda bir lokanta vardı ve kalın camdan kapıyı ittim. Camın

karnıma ve kalçalarıma, sert dokunuşunu hissettim.

Hızla tuvalete doğru gittim, merdivenden çıkarken, hiç kuşkusuz hole çıkan dar bir geçite saptım.

Barların, meyhanelerin ve diğer kalabalık yerlerin düzenini, burada yolumu kaybetmeyecek kadar iyi biliyordum.

Asansör görevlisi kapısının önünde esniyordu. Ona bir onluk uzattım.

— Çabuk Bayan Parker'ın yerine çıkart beni ve sonra in, aşağıdan birkaç demet çiçek al, dedim ona. Elini çabuk tut.

Kaşla göz arasında ağzını kapadı, gizlice cekedini ilikledi ve kapıları kapattı. Bana daha yeni bakmıştı.

— Sarışın kadın mı? dedi emin olmak için.

— Evet, dedim. Sarışın kadın. Onun kuzeniyim.

Kıs kıs sırıttı.



# XXVII

*İhtiyar hâlâ soluk alıyordu. Vücudunun sağ tarafı fena halde yanmış ve kömürleşmiş giysileri kanlı etlerinin içine yapışıyordu. Kopmuş sağ eli hareket ediyor, sözcükler de ardı arkası gelmeden dudaklarından kaçıyordu.*

*İki adam onu ihtiyatla yerden kaldırdılar, siyahlaşmış kalıntıların üstünden atlayarak, hâlâ yanmakta olan ve oluk oluk su gibi üzerlerine akan molozlar arasından kendilerine bir yol açtılar.*

*Yangın binanın üstündeki katları harap ediyor ve motorların güriildemeleri alevlerinkiyle çatışıyordu.*

*İhtiyatla, ihtiyarı ambulansın içine soktular. O da iki hastabakıcıdan birini gömlek kolundan kaptı.*

*— Bir memur . . . diye fısıldadı, bir memur . . .*

*— Tamam, dedi hastabakıcı. Sakin olun. Şimdi biri gelir.*

*İhtiyar ansızın, kararmış kaşlarının altından gözlerini araladı ve ona baktı. Hastabakıcı da onun kırmızı, parçalanmış ve kanlı göz kapaklarıyla acı dolu sırıtışını görmemek için kafasını çevirdi.*

*— Dan . . . dedi, Dan Parker . . . İşte o . . . yangını . . .*

*Hastabakıcı arabadan atladı.*

*— Burada kal, diye bağırdı hareket etmeye hazırlanmakta olan ambulans şoförüne.*

*Bir polis memuruna doğru koştu; polis engelinin arkasında sıkışmış kalabalık pür dikkat olanı biteni izliyordu.*

*— Söyleyin! . . . diyerek ortalığa laf attı hastabakıcı, size bir iş çıktı! Çabuk gelin.*

*Bir memur onu izledi.*

*— İşin içinde Dan Parker varmış, dedi hastabakıcı soluk soluğa. Bunu ihtiyar söylüyor. Buradaki herkes onun biraz kaçık olduğunu düşünüyor . . . ama yine de . . .*

*Memur yaralıya doğru yaklaştı. Birkaç metre ötede bir duvar parçası korkunç bir patırtıyla çöktü.*

*— Yangını çıkartanın Dan Parker olduğunu mu söylüyorsunuz? dedi memur.*

*İhtiyarın gözleri kapanmıştı. Belirsiz bir kafa hareketi yaptı.*

*— Bir 38'lik aldı . . . diye fısıldadı. Ve bir takım elbise . . . kahverengi, beyaz çizgili . . . bir kadını görmeye . . . ve paramı da. Paramı geri verecekler mi . . . O, Dan Parker'dı . . . Tüm paramı . . .*

*Memur dikkatle not almıştı.*

*— Nereye gidiyordu? diye sordu. Bilmiyor musunuz?*

*— Bana vurdu . . . dedi ihtiyar. Kafama . . . Param . . . Kahverengi bir takım elbise . . . Bir kadını görmek için.*

*— Hangi kadın? diye tekrar sordu memur ayak direyerek.*

*İhtiyarın kafası bir sağa bir sola oynamaya başladı.*

*— Dinleyin, dedi hastabakıcı. Onu götürmeniz lazım, yoksa tahtalı köyü boylayacak.*

*— Oraya kadar sizinle geleceğim, dedi memur.*

*Koca ambulans fırtına gibi hareket etti.*



# XXVIII

*Crane masayı yumrukladı.*

*— Bizimkilerin bacaklarının arasından sıyrıldı, dedi. Yapacak hiçbir şey yok. İşin içinden çıkılır gibi değil. İlk üç binayı tepeden tırnağa aradılar. Neredeyse dördüncüyü de bitirecekler ve tabii onu bulamadılar.*

*Konuşmasını yarıda kesti. Telefonun zili çınladı. Kısa, tek heceli sözcüklerle cevap vererek dinledi ve ahizeyi yerine koydu.*

*— Bitirmişler, dedi. Hiçbir şey bulamamışlar. Binanın üst katında bir odada ceketi ve şapkası. Merdivenden inmekten başka çaresi yokmuş. Yine de akıl almaz bir olay! . . .*

*Bir kez daha masasının üstüne güçlü bir yumruk attı, dosyalar etrafa dağıldı.*

*— Ve şimdi de bana neler anlatıyorsunuz? dedi. Bu herifin sizden de benden de daha siyah olmadığını mı söylüyorsunuz ha?*

*Cooper, keyfi kaçmış bir halde kafasını salladı.*

*— Ben . . . Elimizdeki kanıtlar böyle söylüyor ve bulduklarımız*

*karşısında boynumuz kıldan ince. Bir karışıklık olmuş.*

*— İşte buna gülerim ben! Niçin bir karışıklık yapılmış ki? Ne işe yaradığımızı sanıyoruz ki biz? Her şey başlamadan önce bunu anlayamaz mıydık? Şimdi korkunç bir kıyamet kopacak, öncekinden çok daha patırtılı bir sonrakini de gölgede bırakacak. Neye benziyor bu ha? Dört günden beri gazeteler enine boyuna bu zırva haberi kurcalıyor, Beyazlarla Siyahların evlenme ve boşanma haberleri onları iyiden iyiye sardı ve siz bana ne getiriyorsunuz! Bu herifin beyaz olduğuna dair kanıt! Hay kör şeytan, bırakın her şeyi, öncelikle bu herif neden beyaz?*

*— Benim suçum değil, dedi Cooper. Vallahi buna ilk üzülen ben oldum. Herif şaşkına dönerdi ve ikinci cinayeti de, bütün bunları da önleyebilirdik. Bir de, kesinlikle kelleyi kurtarırdı herif ve hatta, iyi bir avukatla beraat bile edebilirdi. Şu herif, Richard, şantajcının biriymiş. Fakat Dan kafasında kendisini bir siyah olarak canlandırmış, eğer size anlattığım rastlantı gerçekleşmeseydi, kimse Dan'in beyaz olduğunu öğrenemeyecekti.*

*— Tanrının kutsal ismi adına, içine sıçayım! diye kükredi Crane.*

*Bir an sessizlik oldu. Yine telefon çaldı.*

*— Evet, diye haykırdı Crane ahizeye.*

*Karşısındakinin söylediklerine birkaç saniye kulak verdi.*

*— Nerede? diye bağırdı. Ne, orada mı? Kadının bulunduğu yerin yakınında mı?*

*Cooper kızardı ve kafasını başka tarafa çevirdi. Crane ahizeyi yerine koydu ve kalktı.*

*— Fırlayın! dedi. Dan biraz önce karısının kaldığı otele beş dakika uzaklıktaki, para karşılığı elden düşme malları ödünç veren bir mağazayı ateşe vermiş. İhtiyarı pataklamış ve üzerinde kestane renkli, beyaz çizgili bir takım elbiseyle çıkmış oradan. Haydi, ne bekliyorsunuz? İstediğiniz kadar adam alabilirsiniz yanınıza.*

*Cooper kalktı ve çıktı. Crane onu kapıya kadar izledi.*

— Dikkat edin, başka kimseyi öldürmesin, dedi Crane. Hatta o ateş etmeden onu vurmanız daha iyi olur.

Cooper ona sabit gözlerle baktı ama sonra gözlerini yere çevirdi. Crane bıyık altından gülerek:

— Kaygılanmayın canım, başınıza bir şey gelmez.

Diğeri bir iki hareketini bastırdı ve koridor boyunca kaçarcasına oradan uzaklaştı. Crane bir tekmede kapısını kapattı ve homurdana homurdana döndü, masasına oturdu.



# XXIX

*Dan eşikte durdu ve arkasından, asansörün kapısı kapandı. Sağa, sola bakındı ve istem dışı bir hareketle, tabanca kabzasının oluşturduğu şişkinliği yassılaştırmaya kalkıştı.*

*Sheila'nın numarasını otel sahibinin karısı vermişti ona. Üçüncü kapıydı. Yavaşça, bitmez tükenmez bir ihtiyatla, çaktırmadan arkasına bakıp durarak kapının tokmağını çevirip kapıyı kendine doğru çekti. Kapı direndi. Daha güçlü asılmaya başladı ve tam tırlatacaktı ki, birden kapının diğer yöne doğru açıldığını fark etti. İçeri girdi.*

*Oda sıradan bir şekilde döşenmişti. Pencerelere uzun perdeler takılmıştı. İlk bakışta, gözleri bu olası gizlenme yerini beynine kaydetti. Pencere açık, şehir ışıl ışıl parıldıyordu.*

*Bir yatak, iki koltuk, bir masa, bir gömme dolap vardı. Ve kuşkusuz banyoya açılan bir kapı.*

*Dan etrafa kulak verdi. Çıt yok. Odada kimse yoktu. Banyoda da. Sessizce yaklaştı, holdeki ayak seslerini duydu. Düşünecek zaman yoktu. Pencereye doğru atılıp perdelerden birinin arkasına gizlendi.*

*Sheila içeri girdi. Bu katta bir yere gitmiş olmalıydı. Dan onu göremiyordu. Açık kapıdan, asansörün kapılarının şaklayışını, asansör görevlisinin Sheila'ya seslenişini duydu. Sheila durmuş olmalıydı. Görevli ona çiçekleri uzattı. O da teşekkür etti. Kapı kapandı. Sorusuna cevap olarak görevli, üzerinde kestane renkli bir takım elbise bulunan iri ve güçlü bir adamdan bahsetmiş ve Sheila da sözü geçen kişinin kim olabileceğini anlamamıştı. Dan, Sheila'yı oldukça iyi tanıyordu, onunla içli dışlıydı ve kadıncağızın da şaşırmış gibi bir hali yoktu.*

*Sheila odanın içinde gezinmeye başladı, banyonun kapısını açtı. Dan vazonun içindeki suyun gürültüsünü, Sheila vazoyu masaya bıraktığında çıkan hafif patırtıyı duydu. Ayakkabılarını çıkartmış olmalıydı; duyulduğu kadarıyla içeride kullanılan terliklerden giymişti.*

*Kısa bir sessizlik oldu, Dan görünmeye cesaret edemiyordu. Şimdi de onu ürküteceğinden korkuyordu. Sonu gelmez bir beklemede olduğunu sandı.*

*Uzaklardan bir polis arabası sireni yükseldi ve hızla yaklaştı. Dan ihtiyatla geri döndü. Açık pencereden arabayı ve motosikletli polisleri gördü.*

*Araba otelin önünde durdu. Dan'in kalbi daha güçlü çarpıyordu, ama daha hızlı değil. Korkmuyordu.*

*Sheila'nın varlığıyla kendini güvende hissediyordu. Durduğu yerde uzun süre kalmak istedi. Hiçbir şey değişmemişti. Bütün bu kargaşa dağılacak ve sonra gizlendiği perdeden çıkacak, Sheila da onu kucaklamasına izin verecekti.*

*Holde asansör görevlisinin ve Cooper'ın sesleri yankılandı.*

*Cooper içeri girdi ve kapıyı kapattı.*

*— Kocanız burada, otelde, diye haber verdi ölçüsüzce davranarak. Buraya yakın bir mağazada bir adam öldürmüş. O mağazadan çaldığı bir takım elbiseyle girmiş içeriye, asansör görevlisi de fotoğrafını tanıdı. Odanızda değil mi?*

*Sheila hafif bir çığlık attı. Titrek bir sesle yanıtladı.*

*— Hayır! . . . Burada değil! . . . Bu korkunç bir şey . . . Bay Cooper, yalvarıyorum, götürün beni buradan . . . Korkunç bir şey . . . Ben . . . Yani onun burada olduğunu bilmeden banyodaymışım . . .*

*Cooper hızla banyoya girdi. Duşun kauçuk perdesini araladı.*

*— Onu görürdünüz, dedi. Görünürdü. Otelin içinde bir yerlere gizlenmiş olmalı. Buradan kalın ve hiçbir yere kımıldamayın. Adamlarımla binayı arayacağım.*

*— Ben . . . Korkudan ölmek üzereyim, diye mırıldandı Sheila.*

*— Onunla ilgili herhangi bir şeyi tehlikeye soktuğunuzu sanmıyorum, dedi Cooper. Sabır . . . yakında her şey bitmiş olacak.*

*— Öyleyse, benimle kalın, diye yalvardı Sheila.*

*— Yapamam, dedi Cooper. Boş geçen her dakika onun kaçması için bir fırsat oluşturuyor.*

*Cooper kızın yakınındaydı ve Dan onun kızı, omuzlarından tuttuğunu anladı.*

*— Haydi, haydi, dedi Cooper. İçinizi rahatlatacak bir şey söyleyeceğim size. Kocanız siyah değilmiş. Bunu kanıtlayan bazı belgeler buldum. Doğru, üç kişiyi öldürdü ama iyi bir avukat onun daha hafif bir cezaya mahkûm edilmesini sağlayabilir. Büyük olasılıkla elektrikli sandalyeden kurtarabilir. Bu biraz olsun içinizi rahatlatmıştır? . . .*

*— Siyah değil mi? . . . diye fısıldadı Sheila. Fakat . . . öyleyse . . . kardeşini öldürmedi . . . O öldürmedi?*

*— Kardeşi değildi, dedi Cooper. O bir şantajcıyı öldürdü. Sonra da tırlattı. Onu, koşulların cinayet işlemeye zorladığını öne sürerek oradan kurtarabiliriz.*

*Bir an durakladı.*

*— Bu sizi boşanma fikrinden caydırmamalı, dedi . . . hem . . . bu bazı şeyleri daha da kolaylaştıracak . . .*

*Ansızın geri döndü. Pencereden hafif bir gürültü gelmişti. Altıpatlarını çekti ve sokaktan gelen çığlıkları duydu. Pencereye doğru fırladı.*



# XXX

Kıpırdayamıyordum. Şu aynasız içeri girdi ve ben perdenin arkasında kala kaldım. Bana doğru bir adım atarsa ona ateş etmek zorunda kalacaktım, ona ateş etmeyi istemiyordum. Sadece beklemek istiyordum.

Belki de beni bulamadan çekip gideceklerdi buradan. Sheila ürkmüş gibiydi. Şu aynasızın koluna asılmış olmalıydı, aynı önceleri benim koluma asıldığı gibi. Onu görmek istiyordum. Onu görmek için ne olursa olsun, her şeyi verirdim. Aynasızın burada olduğu, Sheila'nın yalnız olmadığı şu anda bile perdeyi aralamaya cesaretim vardı, ama o bir polisti ve beni arıyordu. Herhalde binanın etrafını kuşatmışlardır – her şey yeniden başlıyordu. Şimdi, artık nereye gidersem gideyim, beni kıstıracaklar, ağaçtaki vahşi bir kediyi pusu kurup beklercesine gözetleyeceklerdi.

Birbirlerine söylediklerini dinlemiyor, yalnızca bazı sesler duyuyordum ve sonra, şu aynasızın söylediği, kanlanmış, çe-

likten birkaç kılıç gibi beynimi delen o sözcükler, herif benim beyaz olduğumu söyledi. Öyleyse şu ana kadar, kesinlikle hiçbir bok anlamamış ve yaptıklarımı da boşuna emin olarak yapmıştım. Onca zamandır korktum, beni izlediklerini sandım. Yıllar boyunca ağızlarını burunlarını dağıttım – ta ki bundan bıkıp usanana kadar. Onlarla iyi anlaştığıma, onlara benzediğime şaşardım. Bir gün, okuldayken, siyah bir arkadaşımın bana verdiği cevabı anımsadım. O zamanlar Beyaz olmaktan gurur duyuyordum. Ona, "Siyah olmak, nasıl bir etki yaratıyor sende?" demiştim. Biliyorum, şaşırmış ve biraz da utanmış, hatta biraz incinmişti. Neredeyse ağlayacaktı, "Hiçbir etki yaratmıyor, Dan, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun," demişti, ben de ona vurmuştum, dudağı kanamış ve hiçbir şey anlamadan gözlerini açıp bakmıştı. İlkin, bana bir Beyazmışım gibi davrandıkları zaman ne kadar da çok korkmuştum. Orada çalışmaya giderek bir çeşit kendini bilmezlik, aptalca bir cesaret örneği vermiştim – bana hiçbir şey sormamışlardı – yavaş yavaş alışmıştım – hatta onlardan intikam almayı bile istiyordum – onların bir kokuları olduğunu söyler Beyazlar – ben de kendimle gurur duyardım, çünkü o koku bende yoktu. Fakat insan kendi öz kokusunu duyamaz ki. Bana saygı gösterdiler çünkü güçlüydüm – güçlü olduğum için kendimle övünürdüm, aynı beyaz olduğum için kendimle övündüğüm gibi. Fakat Richard ortaya çıktı – çocukluğumu onunla birlikte geçirmiştim – gerçekten de benim kardeşimdi – o zamanlar öyle sanıyordum – ve onu öldürdüm. Onu öldürdüğüm sırada bile kardeşim olduğuna inanıyordum. Kuşkusuz Sheila da buna inanıyordu. Sheila'yla evlendiğimde nasıl da övünç duymuştum, bu bir öç almaydı, ona her sahip oluşumda öç alıyordum onlardan ve yavaş yavaş beyazlaştım – o siyah izin silinmesi için seneler gerekmişti – Richard'ın geri dönmesi yetti, kendi-

me yeniden bir Siyah olduğum damgasını vurdum. Ya o iki kız, Ann ve Sally, ama eğer bende Siyah kanı olduğuna inanmamış olsaydım, iktidarsız olmayacaktım, bu yüzden Richard'ı öldürmek gerekiyordu. Ya eğer polise haber verseydim, belgeleri bulacaklar, benim beyaz olduğumu kanıtlayacaklardı, böylece Richard dosyası da kapanacaktı.

Richard'ı boşuna öldürmüştüm. Kemikleri ellerimde çatırdamıştı. Ya tek vuruşta öldürdüğüm o kız. Ya o ihtiyarcık – onları da boşuna öldürmüştüm – aptalca – zavallıcık yanarak ölmüş olmalıydı. İkisini de boşu boşuna öldürdüm. Bir de üstüne üstelik, Sheila'yı da kaybettim. Oteli kuşatıyorlar.

Şu polis bozuntusu bunun olayları daha da kolaylaştıracağını söyledi. Halbuki olayları kolaylaştırmanın başka yolları da var.



# XXXI

*Dan bir rüyadan çıkmış gibiydi. Ağır, acımasız bir hareketle pencerenin pervazının üstünden atladı ve çerçevenin altından geçebilmek için başını eğdi. Aşağıda, taşıt yolunun uzağında yoğun bir kalabalık gözüne ilişti, içgüdüsel olarak, onları kurtarmak için kasıldı. Vücudu havada sakar bir kurbağa gibi döndü ve sokağın sert kaplamasında ezildi.*

*Polis cesedi alıp götürmeden önce, yardımcı fotoğrafçı, Max Klein mesleğinin en iyi fotoğrafını çekmek için yeterli zamanı buldu. Fotoğraf birkaç gün sonra* Life'ta *yayınlandı. Eşsiz bir fotoğraftı.*

# sonsöz

*Vernon Sullivan'ın ilk kitabının[1] yol açtığı çeşitli tepkiler bu genç yazarın ikinci kitabı için de bir ikinci önsöz hazırlamak konusunda beni cesaretlendirdi. Aynı zamanda bunun bir yararı da var: kitabın kalınlığı dört ya da beş sayfa daha artıyor ve bu da, meslekte adlandırıldığı gibi, kitabın daha şişkin bir hal almasını sağlıyor. Öte yandan, arada bir, kendisini düşündüğümüzü göstermek için okurla uç boyutlarda tartışmak da zararlı değil.*

*Öyleyse, çeşitli tepkiler, fakat her biri açık, elmas gibi sert ve parlak, şiddetli bir sonuca varmamıza olanak sağlayan tepkiler: İyi niyetli yarım düzine birey dışında, eleştirileri en bayağı cinsinden birkaç gevşek düğüm gibi işlediler.*

*Önce, sözü geçen bu eleştirmenler, ilk önsözün sövüp saymayla ilgili olan, yayıncılar tarafından yazılmış bir parçasına dayanarak kitabın yaratılışını sevine sevine bana mal ettiler. Zaten alçak soysuzların da yöntemleri budur: Söz ettikleri şeyleri yazmak için fazla dürüst ve fazla safım.*

*Önsözün kitapta yer almasına pek itiraz etmedim, çünkü iyi bir tanıtma yayınıydı, ama yanlıştı ya da hemen hemen yanlıştı. Bu tepkilerin daha derinine inmek gerekirse, başka birçok budalaca söz daha söylendiği ortaya çıkar: Bazıları Amerikan arabalarının sayısından ve bunların sık geçmesinden hayretlere düşmüş; herhalde bunlar hiç Raymond Chandler okumadılar. Diğerleri de çeşitli saçmalıklar konusunda sinek gibi vızıldayıp durdular, bu saçmalıklar konusunda*

1)– Mezarlarınıza Tüküreceğim. ç.n.

*sinek gibi vızıldayıp durdular, bu saçmalıklar üzerinde durmayacağım çünkü bu çok bayağı bir şey olur. Hatta, kendini Martinikli bir siyah olarak tanıtan ve sadece yarı Arap yarı eskiden kalma ismi bile ahlaka aykırı düşen bir birey, bir Siyahın böyle bir kitabı asla yazamayacağını belirtmişti; çünkü o, onları iyi tanır, Siyahların davranış biçimlerini iyi bilirmiş. Yine de bu Siyaha, San Francisco'lu bir Çinlinin Şanghay'da oluşan problemleri çözmek konusunda ne kadar söz sahibi olabilirse, kendisinin de Amerikalı kardeşleri hakkında konuşmaya o kadar söz sahibi olduğunu ve öte yandan, o, küçük kardeşinin öcünü, sonradan pestillerini çıkartmak için, beyaz kadınlarla yatarak almak istemiyorsa bile, başkalarının böyle davranabileceğini kabul etmeye çalışması gerektiğini söyleyebiliriz. Ama daha kötüsü de var.*

*Vernon Sullivan'ın ilk yapıtına vıcık vıcık ve yeşile çalan bir acı katan, onu göklere çıkartan, bununla da yapıta saygın bir yer kazandıran, bütün bu eleştirilerden başka bir şey olmadı. Bu kitaba böylece, belki de sahip olduğu önem verilmişti, fakat gereken anlamda değil. Yazınsal açıdan konuşan bir kitap, ona bu şekilde takılınmasını pek de hak etmiyordu.*

*Doğruya doğru. Hemen hemen Fransızca yazılmış bir çeviri yaptım (kesinlikle kurallara bağlı olmayan bir çeviri, ama hiç olmazsa dürüst bir çeviri). Yine de, en tiksindirici ticari düşünüşün karşısında güçlü kalmış bu ilk önsözde ilgilenenleri uyarmakta zorlandım. Onlara (hâlâ anlamak istemediklerini) bir yayıncının bir kitap satıcısı olduğunu söylemekte zorlandım.*

*Ve işte tüm bu sözlerin üstüne saldıranlar! Ve senin onlara arkadan saldırmanı sağlayacağım, işte bu kitap pis, aşağılık, utanmaz ve içinde her şey bulunan bir kitap! Ve bunlar, Vian çevirdiğine göre Sullivan'ın pislikleri değil! Ve bunlar alışılagelmiş çizgilerde değil! Ve hatta özel de değil! Ve sonra kadınlarda yatan adamlar da var, bunu zevk alarak yapıyorlar ve ne kulamparalar ne de lezbiyenler var! Barbarlık! Barbarlığa bir dönüş bu, duyulmamış bir yıkım bu, umut-*

*sız bir duruma düşen, yuttırmayı seven matrak bir adamın ipe sapa gelmez, tatsız tutsuz sözleri bu, und so weiter!*[1] . . .

*Ve onlar da işlerine devam ediyorlar, her şey hakkında konuşuyorlarsa da, doğal olarak bir tek kitap hakkında konuşmuyorlar. Ve küçük Vian da bir aşırmacı, bir katil, kitapları ya şehvet uyandıran bir yazar, zavallı bir eşeğin teki, mutsuz bir iktidarsız ve aynı zamanda kudurmuş, müstehcen bir şair, kısaca bir Jean Legrand, en kötülerden oluşan bir bütün oluveriyor. Tamam, haydi yatmaya gidin, sizi yaban domuzları, maskelerimiz düştü artık.*

*Ama öyküye, basılmış iki yüz sayfaya bir şey söyledikleri yok. Ayrıca, bu sadece sözü geçen kitaba özel bir uygulama da değil. Genelde, hep böyle yaparlar. Sonra da kitap eleştirmek derler bunun adına. Allak bullak, karmakarışık bir şey işte!*

*Benim de istediğim zaten başka şeyler hakkında konuşmaktı, ama burada, özünün yok edilmesi için bir cerrah bulunabileceğini ve bu cerrahın kökünü kazıyabileceğini umduğumuz, çok başlı ve merkezde çoğalmış, sıkılması gereken bir çıban var.*

*Eleştirmenler sürüsü, acınacak bireyler, hepsi de üç aşağı beş yukarı Claude Morgan kadar alık ve bu da az sayılmaz. Sizler ne zaman şu eleştiri işinizi doğru dürüst yapmaya başlayacaksınız? Okur kitabı ararken siz ne zaman vazgeçeceksiniz okuduğunuz kitaplarda kendinizi aramaktan? Her şeyden önce, yazarın Perulu, bölücü, K.P. üyesi ya da Andre Malraux'nun evladı olup olmadığı sorularını ne zaman kendinize sormayı bırakacaksınız? Ne zaman yazarı hakkında bilgi edinmeden, onun girdisini çıktısını bilmeden bir kitap hakkında konuşmaya cesaret edeceksiniz? Budalaca şeyler söylemekten mi korkuyorsunuz? Fakat tüm sakınımlarınızla çok daha budalaca şeyler söylüyorsunuz!* Temps Modernes'*e yazıp da varoluşçu olmayanları, matrak olmayı sevip de her zaman şaka yapmayanları ne zaman kabul edeceksiniz? Ya özgürlüğü, onu ne zaman kabulleneceksiniz?*

1)– ve bunun gibi, ç.n.

*Ama hayır, kabul sözcüğü sizin sözlüğünüzde üzeri çizilmiş bir sözcük —daha doğrusu sözlüğünüzün sözcük dağarcığı oldukça azaltılmış.*

*Niçin yazarlar hakkında konuşuyorsunuz ki? Yazarlığın ne olduğunu bile bilmiyorsunuz. Oysa, insan hiçbir şey bilmediği zaman, en azından hayal gücünün yardımıyla bir şeyler bulabilir. Ama sizin hayal gücünüz de yok. Böylece, yavaş yavaş dalavereci oluyorsunuz. Anladığınız birtakım şeyler dışında hiçbir şey hakkında konuşmuyorsunuz. Örneğin* Mezarlarınıza Tüküreceğim *hakkında konuşmuyorsunuz. Zaten bu kitap hakkında söyleyecek bir tek şey vardı ve yüksek tabakadan gelmiş o yarım düzine eleştirmen bundan dürüstçe bahsettiler, kitabın doğasını, mizacını anladılar: İyi işlenmiş, iyi bir konusu olan, her iyi romanın beraberinde gelen az satış tehlikesiyle (Bu, eleştirmenlerin ve yayıncıların hatasından kaynaklanıyor) iyi bir roman olmaya adaydı. Ve zaten olduğu gibi, ticari açıdan işlenmiş kitap, halk tarafından tutulan, okunması kolay ve satışı da iyi bir roman oluyordu sonunda. Her şartta İncil'den çok daha ucuz bir romandı. Ve bu romanı, satışına engel olmamak için yeterince üstü örtülü ve eleştirmenler tarafından anlaşılmak için de (öyle umuyordum) yeterince açak, belirgin bir biçimde çevirmiştim, çok basit bir nedenle: Biftek ağırlaştıkça helva olur ve helva da çok pahalıdır.*

*Sonuç: Eleştirmenler bu kitaba yazınsal bir başarı kazandırdılar (Bırakalım ne derlerse desinler, iyi ya da kötü, ama madem herkes bu kitabı konuşuyor, öyleyse buna yazınsal başarı demek uygun düşer). Ve iyi kitaplar her zaman eleştirmenleri bekler. Hey eleştirmenler sürüsü, anlamadığımız kitaplar en azından onları tanıtmanızı beklemiyor muydu? Okur, en iyi bu yolla bilgilendirilirdi. Oysa onların sizi kötüye kullandıklarını farzetmek bir yana, siz onları boğuyorsunuz. Ve hatta, aslında onlar sizi kötüye kullanmıyor: Siz artık olayın içinde değilsiniz, olay başka düzlemlerde gelişiyor. Bu konuda yirmi örnek sayılabilir.*

*Eleştirmenler, sizler birer dangalaksınız! Kendi hakkınızda konuşmak istiyorsanız eğer, itiraflarınızı yazın ve Selamet Ordusu'na girin. Ama halkı, okurları rahat bırakın, o yüce fikirlerinizle boğmayın onları ve kırk yılın başı bir işe yarayın. Lütfen biraz yansız eleştiri yapın artık. Sonra geç kalmış olabilirsiniz. Tehlike içindesiniz.*

Boris Vian

**bilgi, kurgu ve sarmalayacı hiçlik üzerine yazılar:**

# altıkırkbeş yayın ve boris vian dosyası

**altıkırkbeş** yayın'ın vian ile işbirliğine girmesi 90'ların başlarına kadar uzanan tuhaf bir öyküdür. o zamanlar umutlarımız ve kadınlarımız vardı. hâlâ var. aradan geçen bunca zamana rağmen hiçbir şeyin değişmemiş olması tuhaf ki, utandırıcı bile değil. şu anda o eski vian yazına geri dönmek? . . . insanlar eski yazlarını anımsarken ne hissederler? bilmiyoruz?

"sıcakların bastırmasıyla birlikte dış dünyayla olan ilişkilerimizde bariz bir gerginlik yaşıyoruz" diye yazdığımızı anımsıyorum. aslında *"anı yoktur. anıların kendisinden kaynaklanan, bir başka kişilikle yaşanmış, bir başka hayat vardır. gerçek zaman, eşit saatlere bölünmüş, mekanik bir yapı değildir. tüm bunların sonunda burnunuza gelen şey, 'katmerli papatyaların ateşte yanan kalplerinin kokusu' olacaktır"* demiştik **kırmızı ot**'un – vian'ın ülkemizde nedensizce unutulmuş romanının – bir yerinde.

95 yazına gelmiş, hâlâ kadınlardan, kadıköy sokaklarından pek bir şey anlayamamıştık. "nasıl oluyor da böyle oluyor?"du. "ortalığın tek kişi için bile yeterince sıcak olduğu o günlerde, çay ve buzlu çay arasında oluşan kararsızlığımız, baharla birlikte başgösteren ayrılıkların, uzun yaz akşamı huzursuzluklarına dönüşmesini engellememizi engellemekte. sabaha karşı yağan yağmurlar adına" vian'a olan güvenimiz ve ısrarımız artarak sürmekteydi. anımsıyorum. *"yabancı bir dünyada yaşaması gerektiği düşüncesiyle büyük bir dehşete kapıldı. 'nereye*

*gidiyorsun kentsoylu?' sorusuna bir cevap bulması gerekiyordu. kendini öldürtmekten daha tehlikeli ne olabilir?"* sorusunu sormuştuk **kurtadam**'ın – ülkemizde ilk kez basılan öykü kitabının – bir başka yerinde.

aradan 3 yaz daha geçmişti. 3 kadın. 3'lerce kitap. vian ısrarımız, eski dosta yeniden 'su verme' isteğimiz hâlâ sürüyor. anımsıyorum. evet, unutmadım.

kısaca: **altıkırkbeş** yayın, boris vian ile olan işbirliğini sıkılaştırma kararı almıştır. bu kararın etkisiyle bir miktar vian kitabı daha yayınlıyoruz.

Önce yayınlananlar:
- **kırmızı ot** – roman. 1994 yılından bu tarafa.
- **kurtadam** – öykü. 1995 yılından bu tarafa.
- **pornografi üzerine** – bir inceleme ve bir miktar şiir.

vernon sullivan adıyla yazdığı ve daha önce Mitos Yayınları'nın bastığı üç roman
- **kızlar farkına varmıyor**
- **ve bütün çirkinler öldürülecek**
- **bütün ölülerin derileri aynıdır**

ve şimdi yayınlanacaklar:

– dilimizde ilk kez yayınlanacak olan ikinci öykü kitabı
- **karıncalar**

– ve bir sürpriz. ustanın dilimizde yayınlanmayan – tahminlerimize göre unutulmuş?– bir romanı daha.
- ????

**altıkırkbeş** yayın
iyi bir uyku iyidir

# ALTIKIRKBEŞ YAYIN DİSKOGRAFİSİ- YENİ DİZAYN

**1 • Enis Batur Kitaplığı**

1.1. 001. 01. 90-8. – Koma Provaları (new edition)
1.1. 013. 03. 94. – Kandil (C. Works 73/86) (out of print)
1.1. 023. 04. 95-6. – Darb ve Mesel
1.1. 031. 06. 96. – Sarnıç
1.1. 035. 07. 96. – Opera I-IV
1.1. 056. 10. 98. – Perişey
1.1. 069. 11. 98. – Sütte Ne Çok Kan
1.1. 070. 12. 98. – Nil
1.2. 003. 02. 92. – Hatay'da Bir Rolls-Royce (out of print)
1.2. 025. 05. 95. – Modernlerin Gecesi (out of print)
1.3. 010. 02. 93. – CEM AKAŞ – Belkienisbatur
1.3. 054. 08. 97. – Der. 6.45 – Enis Batur İçin Otuz Kuş Bakışı
1.3. 055. 09. 97. – HATİCE AYNUR – Enis Batur Bibliyografyası İçin 1 Deneme

**2 • Müzik**

2.1. 002. 01. 91. – JOHN LENNON – Kendi Yazdıkları (out of print)
2.1. 008. 01. 93. – CURTIS KNIGHT – Jimi Hendrix
2.1. 038. 01. 96. – ADAM DOLGINS – Rock İsimler Kitabı
2.1. 044. 01. 97. – GARY J. KATZ – Rock Ölüler Kitabı
2.2. 009. 01. 93. – NİGAR ÖZLEM – Janis Joplin
2.2. 034. 02. 96. – HALİL TURHANLI – Müzik ve Muhalefet (out of print)
2.2. 053. 02. 97. – Der. ALPER ÇEKER – Kurt Cobain ve Seattle Olayı

**3 • Sanat**

3.1. 004. 01. 92-6. – ROLAND BARTHES – Camera Lucida
3.1. 007. 01. 93-9. – SUSAN SONTAG – Fotoğraf Üzerine
3.1. 020. 01. 95. – PAUL KLEE – Modern Sanat Üzerine
3.2. 018. 01. 94. – HALİL TURHANLI – Meleklerin Düştüğü Yer (out of print)

**4 • Yerli**

4. 005. 01. 92. – BAHA TEVFİK – Felsefe-i Ferd
4. 006. 01. 92. – CEM AKAŞ – 7
4. 017. 01. 94. – GÜLAYDIN/DURUSEL – Blöf Kitap
4. 027. 03. 95. – CORTAZAR CALVIOBUS – Gizli Hava Müzesi
4. 039. 01. 96. – ŞAHİN URUK – Kadıköy Felsefesine Giriş

**5 • Şiir**

5.1. 012. 01. 94. – CENK KOYUNCU – Otoben (out of print)
5.1. 015. 01. 94. – OĞUZHAN AKAY – Compact Risk (CR) (out of print)
5.1. 024. 01. 95. – SEFA KAPLAN – Disconnectus Erectus
5.1. 049. 01. 97. – LEVENT YILMAZ – Kaplan Zamanı ve Geçiş(out of print)
5.2. 011. 01. 94-5. – HERMANN HESSE – Seçilmiş Şiirler
5.2. 016. 01. 94. – JAMES JOYCE – Bütün Şiirler
5.2. 029. 01. 96. – OSCAR WILDE – Reading Zindanı Baladı
5.2. 033. 01. 96. – Der. LEVENT KAVAS – Buluntu Şiir
5.2. 040. 01. 96. – COLERIDGE – İhtiyar Denizcinin Ezgisi
5.2. 065. 01. 99. – RAINER MARIA RILKE – Sancaktar

**6• Ecnebi**

6.1. 014. 01. 94-5. – BORIS VIAN – Kırmızı Ot
6.1. 021. 02. 95-9. – BORIS VIAN – Kurtadam
6.1. 066. 03. 98. – BORIS VIAN – Pornografi Üzerine
6.1. 071. 04. 99. – BORIS VIAN – Kızlar Farkına Varmıyor
6.1. 072. 05. 99. – BORIS VIAN – Ve Bütün Çirkinler Öldürülecek
6. 022. 01. 95-8. – FRANZ KAFKA – Aforizmalar
6. 028. 01. 96. – MAURICE BLANCHOT – Günün Deliliği
6. 032. 02. 96. – JAMES JOYCE – Epiphanies / Anıklıklar
6. 042. 01. 96. – PEDRO ALMODOVAR – Patty Diphusa Öyküleri
6. 045. 01. 97. – JEAN COCTEAU – Beyaz Kitap
6. 046. 01. 97. – JULIO CORTAZAR – Açıklayıcı Bilgiler El Kitabı
6. 048. 01. 97. – JAMES HOGG – Bağışlanmış Bir Günahkârın...
6. 050. 01. 97. – MICHEL BUTOR – Boşluk
6. 067. 01. 98. – GORE VIDAL - Kent ve Tuz

**7 • Beat Kuşağı**

7.1. 019. 01. 95. – RICHARD BRAUTIGAN - Amerika'da Alabalık Avı
7.1. 030. 02. 96. – RICHARD BRAUTIGAN – Hawkline Canavarı
7.1. 061. 03. 98. – RICHARD BRAUTIGAN – Kürtaj
7.1. 062. 04. 98. – R. BRAUTIGAN – Yani Rüzgâr Her Şeyi Alıp Götürmeyecek
7.2. 037. 01. 96-8. – WILLIAM S. BURROUGHS – Şans Hayaleti
7.2. 052. 02. 97-8. – WILLIAM S. BURROUGHS – İçerdeki Kedi
7.2. 059. 03. 98. – WILLIAM S. BURROUGHS – Çıplak Şölen
7.3. 047. 01. 97. – LAWRENCE FERLINGHETTI – Onun
7.3. 063. 02. 98. – GINSBERG / FERLINGHETTI – Amerika

**8 • William Blake Kitaplığı**

8.1. 026. 01. 95. – Masumiyet Şarkıları
8.1. 043. 02. 97. – Cennet ve Cehennemin Evliliği
8.2. 051. 03. 97. – PETER MARSHALL – Bir Anarşist Olarak William Blake

**9 • Bilim Kurgu ve Fantasy**

9.1. 036. 01. 96-7. – J.R.R. TOLKIEN – Hobbit (new edition)
9.1. 060. 02. 98. – J.R.R. TOLKIEN – Masallar
9.1. 068. 01. 98. – DAVID EDDINGS - Elmas Taht
9.2. 041. 01. 96. – ALFRED BESTER – Kaplan! Kaplan!
9.2. 057. 01. 97. – ARTHUR C. CLARKE – 2001
9.2. 058. 01. 98. – BRIAN STABLEFORD – Merkeze Seyahat
9.2. 064. 01. 98. – PHILIP K. DICK – Karanlığı Taramak

**Total : 1990 (1–1) + 1991 (2–1) + 1992 (6–4) + 1993 (10–4) + 1994 (18–8) + 1995 (27– 9+2) + 1996 (42 – 15 + 2) + 1997 (55 –13+1) +1998 (70 –14+4) + 1999 ( 72 – 3+2)**


new album
**bütün ölülerin derileri aynıdır**
out now
istemek ve başarmak . . . ne kadar tuhaf sözcükler